

COLECȚIA

Tubiri de poveste

KELLY BOWEN

Stăpânul inimii mele

SERIA „SEZONUL SCANDALURILOR“

Căpitanul Maximus Harcourt, cel de-al zecelea duce de Alderidge, poate face față furtunilor tropicale, mărilor învolburate și celor mai neîmblânziți pirați. Însă când se întoarce acasă din ultima călătorie și găsește un conte dezbrăcat – și mai ales decedat într-un mod destul de neconvenabil – legat de patul surorii lui dispărute, nu poate găsi ajutor decât într-un singur loc. Și se trezește la mila domnișoarei Ivory Moore, de la firma Chegarre și Asociații, cunoscută în toată Londra pentru abilitatea ei de a înăbuși din fașă și cele mai răsunătoare scandaluri.

Domnișoara Moore tratează situația îngrozitoare de parcă nu ar fi fost vorba despre nimic mai mult decât despre o cană cu ceai vărsată pe un covor scump. De parcă asemenea lucruri s-ar întâmpla zi de zi în slujba ei.

Max nu a mai întâlnit niciodată, în toată viața lui, o femeie cu o asemenea tărie de caracter. Ochii ei întunecați sunt prea mari, buzele îi sunt prea pline, pomeții prea ascuțiți. Și cu toate acestea, imaginea de ansamblu este cumva... fără cusur. La fel ca dragostea lui pentru ea – imperfectă, neașteptată, și totuși cum nu se poate mai adevărată.

Kelly Bowen a debutat în anul 2014 cu romanul *Un duce doar pentru mine* care a înregistrat un succes imediat, urcând rapid în topul de bestselleruri al *New York Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0625-9

9 786063 306259

KELLY BOWEN

Stăpânul inimii mele

© 2005

© 2005

© 2005

© 2005

Duke of My Heart
Kelly Bowen
Copyright © 2016 Kelly Bowen

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Stăpânul inimii mele
Kelly Bowen

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWEN, KELLY
Stăpânul inimii mele / Kelly Bowen.
trad.: Cristina Kuti – București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0625-9
I. Kuti, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

KELLY BOWEN

*Stăpânul
inimii mele*

Traducere din limba engleză
Cristina Kuti

Părinților mei, care mi-au insuflat dragostea pentru lectură.

Capitolul 1

Londra, februarie 1819

Mătasea avea culoarea păcatului.

Strălucea acolo unde lumina lumânărilor dansa pe suprafața ei, nuanțele dense de purpuriu și de roșu-aprins alternând într-un vârtej amețitor. Panglica de mătase era lată, calitatea superioară a acesteia era evidentă și trebuia să fi costat o avere, fiind un lux pe care numai cei foarte bogați și-l puteau permite. Pe borul unei bonete ar fi fost impresionantă. Pe decolteul unei rochii de bal ar fi fost spectaculoasă.

Însă înfășurată pe membrele unui conte mort reprezenta o problemă.

Ivory Moore apăsă cu degetele punctul de pe gâtul bărbatului unde ar fi trebuit să-i zvâcnească pulsul, știind că nu avea să simtă nimic, dar având nevoie de o confirmare. Sub atingerea ei, carnea moale se răcea deja, iar ea își lăsă degetele să alunece spre legăturile ce îi acopereau încheieturile, urmând linia mătăsii până unde era înnodată strașnic în jurul pilastrului patului cu baldachin.

– Este mort.

Era o afirmație, nu o întrebare, rostită de frumușica ei asistentă, care îi stătea chiar în spate.

– Într-adevăr, este, domnișoară DeVries, șopti Ivory.

– Este contele de Debarry, îi șuieră rapid Elise DeVries în ureche.

– Sunt conștientă de asta.

Ivory făcu încet un pas înapoi, pentru a analiza tabloul din fața ei. Contele dezbrăcat era întins pe saltea, ca o stea de mare eşuată pe uscat, încheieturile mâinilor și gleznele fiindu-i legate în cele patru colțuri ale patului. Pieptul umflat i se ridica,

asemenea unei insule, dintr-o grămadă de petale de trandafiri și pene de struț decorative împrăștiate pe așternuturile șifonate. Putea fi recunoscut numaidecât, chiar și lipsit de hainele îngrozitor de scumpe pe care le prefera, a căror absență dezvăluia un corp ce de-abia începuse să piardă bătălia împotriva vinului scump și a unei vieți sedentare.

Contele era chipeș încă, în ciuda celor mai bine de cincizeci de ani de vicii de care se bucurase înaintea acelei ultime întâlniri nefericite. Era puternic, bogat și văduv – și oriunde mergea, în înalta societate, era tratat cu considerația potrivită titlului său. Însă, în taină, în spatele ușilor închise, tuturor le era cunoscut drept contele Depravare, faimos pentru dragostea lui pentru femei și pentru isprăvile sexuale scandaloase. Nu era o surpriză să îl găsească legat de un pat.

Dar să îl găsească legat de patul respectabilei Lady Beatrice Harcourt, sora de optsprezece ani a ducelui de Alderidge? Ei bine, asta era mai degrabă un șoc.

Ivory mai făcu un pas în spate, coborându-și gluga pelerinei și lăsându-și ușor geanta pe podea. Nu avea timp de pierdut, însă, înainte de a putea aprecia răul potențial și de a găsi o soluție, trebuia să ia în considerare anumite chestiuni preliminare.

– Ușa este încuiată, domnișoară DeVries? Întrebă ea pe un ton vioi. Întârzierea împrăștierii zvonurilor era un lucru critic.

– Desigur.

– Foarte bine. Ivory se întoarse pentru a se adresa femeii care stătea, lipsită de vlagă, lângă cămin. Milady, domnia voastră ne-ați chemat?

Lady Helen Harcourt trăgea absentă de un pandantiv emailat pe care îl purta la gât dar, la întrebarea lui Ivory, îl lăsa în pace, împreunându-și mâinile în față atât de strâns, încât nodurile degetelor îi deveniră aproape la fel de albe ca și chipul.

– Da.

– O decizie înțeleaptă din partea domniei voastre, milady.

Ivory aruncă o privire părului încăruntat al femeii, care fusese strâns într-un coc sever, împlânzit numai de o agrafă cu nestemate, asortată cu rochia ei verde de bal. Riduri adânci de suferință

brăzdau fața neînduplecată a lui Lady Helen, însă, în pofida palorii ei, nu dădea semne de isterie iminentă.

Ivory simți o oarecare ușurare.

– Pot întreba cine a găsit cadavru?

– Mary. Camerista lui Lady Beatrice.

Lady Helen își descleștă mâinile numai atât cât să schițeze un gest în direcția unei cameriste cu ochii înroșiți, care stătea în colț și care, la menționarea cuvântului *cadavru*, începuse să suspine.

Ivory făcu un schimb de priviri cu Elise. Camerista trebuia să fie concediată.

– Și unde se află Lady Beatrice în acest moment? se interesa Ivory.

– Nu o pot găsi. Pur și simplu a... *dispărut*.

Răspunsul fusese rostit în grabă, veștile fiind date pe un ton numai cu puțin mai ridicat decât o șoaptă.

Ei bine, nu era surprinzător. Beatrice probabil fugise, dar găsirea fetei nu reprezenta o prioritate imediată.

Ivory privi așternuturile șifonate de sub cadavru și plapuma de culoarea lavandei care zăcea într-o grămăjoară uitată pe podea. Aprecie dimensiunea camerei și măsuța de toaletă drăguță, cu colecția ei de sticlute și borcănase. O rochie de bal roz-pal, brodată cu trandafiri mici, fusese aruncată pe spătarul scaunului, straturi întregi de material și de dantelă costisitoare fiind abandonate cu prea puțină grijă. Ciorapii și pantofii, laolaltă cu hainele de seară ale lui Debarry, fuseseră aruncate și căzuseră în neorânduială pe podea. Două sticle de vin, golite de conținut, erau răsturnate la marginea covorului.

Ivory se încruntă. Dacă ar fi fost încăperile lui Lady Helen, ar fi avut mai multe opțiuni. O aventură între o mătușă bătrână și nemăritată și un pair al regatului – indiferent cât de puțin probabilă –, dacă ar fi fost prezentată cum se cuvenea, ar fi dat naștere la bârfe, însă nu ar fi condus la ruină. Un conte mort, legat de patul unei debutante aflate la primul ei sezon, oferea o provocare mult mai mare.

Nu trebuia să irosească nici o secundă. Cine știa cât avea să mai dureze până când cineva...

Un ciocănit puternic în ușa dormitorului o făcu pe Ivory să întoarcă brusc capul, iar pe Lady Helen să scoată un țipăt ascuțit de groază.

– Helen? se auzi o voce imaterială prin lemnul gros. Ești acolo?

– Cine este? șuieră Ivory, gândindu-se cu repeziciune la posibilele scuze pe care Helen le-ar fi putut oferi pentru că se încuiase în camera nepoatei sale.

Femeia mai în vârstă se holba la ușă, cu o mână apăsată peste gură.

Răsună o altă bubuitură, nerăbdarea crescândă a loviturii făcând lemnul să se cutremure.

– Ce naiba se întâmplă, Helen? Bea este acolo, cu tine?

– Milady! strigă Ivory pe un ton coborât.

Oricine s-ar fi aflat de partea cealaltă a ușii, nu avea de gând să plece. Mai rău încă, avea să atragă în curând atenția asupra acelei camere, cu tot ciocănitul acela. Toți servitorii din casă aveau să asiste la scena respectivă și nici măcar Ivory nu ar mai fi fost capabilă să oprească acel lucru.

– Este Alderidge, șopti gătuț Lady Helen, ca și când nu i-ar fi venit să creadă.

Ivory tresări.

– Ducele? Mi s-a dat de înțeles că ar fi fost în India pentru moment.

– Așa a fost. Se pare că a decis să ne onoreze cu prezența lui. Cuvintele lui Lady Helen erau pline de amărăciune. Puțin cam prea târziu, ca întotdeauna.

Ivory se luptă cu pornirea de a mormăi cu voce tare. Era clar că nu exista pic de dragoste între duce și mătușa lui. Ivory nu putea decât să spere că bărbatul își prețuia mai mult sora. Nu avea nevoie de probleme familiale care să complice ceea ce era deja o situație teribil de complicată.

– Mătușă Helen! Butonul de clanță se zgâlțâi cu zgomot. Îți cer să mă lași să intru numaidecât în camera asta!

– Se poate avea încredere în el? întrebă Ivory, deși se temea că nu prea avea de ales, oricum. Cineva trebuia să îl lase să intre sau riscau ca ușa să fie smulsă din balamale.

Buzele lui Lady Helen se strânseseră într-o linie subțire, dar aceasta dădu din cap aprobator, repede și tremurat. Numai de atât avu nevoie Ivory. Zbură către ușă, răsuci cheia în broască și izbi ușa de perete. Observă vag paltonul ros, cizmele scâlciate și statura impunătoare.

– Ce naiba se întâmplă? urlă străinul. Și cine naiba ești tu?

– Bine ați venit acasă, Excelență, răspunse Ivory și îl apucă de mâneca hainei. Îl trase în cameră. Vă rog, intrați și încetați să mai faceți atâta zgomot, dacă sunteți atât de amabil!

Bărbatul făcu câțiva pași nesiguri dincolo de ea, înainte de a se opri dintr-odată, însă nu înainte ca Ivory să închidă ușa în urma lui și să întoarcă încă o dată cheia în broască.

– Iisuse Hristoase, exclamă Alderidge, văzând pentru prima dată scena din fața lui.

Ivory se afla chiar în spatele ducelui și putu simți răcoarea nopții ce persista încă pe haina lui. Singurele lucruri pe care le știa despre Maximus Harcourt, duce de Alderidge, erau că își moștenise titlul în urmă cu zece ani și că își petrecuse cea mai mare parte a timpului dincolo de ocean, conducând o flotă impresionantă de vase comerciale. Dar nu știa nimic despre personalitatea lui, despre relațiile lui de familie sau despre motivele care îl aduseseră acasă, în Londra, în acea seară.

Se agăța cu disperare de speranța că Alderidge nu avea să fie o problemă.

– V-a văzut cineva urcând aici? întrebă Ivory.

– Poftim?

Ducele se întoarse pentru a o privi, iar Ivory simți forța sfredelitoare a ochilor lui cenușii, reci ca gheața, până în vârful degetelor de la picioare.

– O mai caută cineva pe mătușa domniei voastre? Sau pe sora domniei voastre, că tot veni vorba?

Refuză să își ferească privirea, uimită să își dea seama că începuse să simtă o fluturare involuntară în stomac, ce se întindea înmuindu-i genunchii și înfierbându-i tot corpul.

Dumnezeule Mare! Nu mai avusese o asemenea reacție viscerală în fața unui bărbat de foarte, foarte multă vreme, și nu era încântată. Dorința însemna distragere a atenției, și distragerile

de atenție erau periculoase. Poate se întâmpla deoarece Alderidge era atât de diferit față de nenumărații aristocrați rafinați, fandosii, cu care avusese de-a face ani întregi. Îmbrăcat complet în negru, semăna oarecum cu un pirat care de-abia coborâse de pe puntea unei corăbii, cu părul lui lung ars de soare, cu pielea asprită de vânt și cu o barbă de un blond-închis de cel puțin o săptămână, acoperindu-i maxilarul puternic. O cicatrice îi brăzda partea stângă a frunții, făcându-se nevăzută în păr. Hainele lui erau obișnuite, paltonul pătat de sare fiind menit să îl protejeze și să îi țină de cald. Părea primejdios și, în acel moment, furios.

– Nu, nu m-a văzut nimeni. Mi-am lăsat vasul și echipajul la nenorocitele de docuri, după o lungă călătorie pe mări agitate, și am venit aici, gândindu-mă că voi găsi puțină liniște și pace. În schimb, dau peste o mulțime de străini împodobiți, adunați în sala mea de bal, și încă niște străini încuiați în camera surorii mele, împreună cu mătușa mea și cu un trup neînsuflețit. La dracu', cineva ar face bine să îmi spună foarte repede și foarte clar ce naiba se petrece aici!

Ducele făcea un efort vizibil să rămână calm.

Lady Harcourt scotea niște sunete dezaprobatore slabe, plescăind din limbă la fiecare sudalmă ce ieșea din gura ducelui – iar Alderidge tresărea, ca la comandă, după fiecare plescăit și oftat stins al mătușii lui. În alte circumstanțe, Ivory ar fi găsit nostim acel schimb de gesturi. Pe de altă parte, în acea clipă trebuia să preia controlul și să se asigure că ducele și mătușa lui urmau să se pună de acord. Altfel nu avea cum să scoată familia nepătată din acel noroi.

– Îmi puteți spune domnișoara Moore, zise Ivory pe un ton amabil, și vin din partea companiei Chegarre și Asociații. Aceasta este colega mea, domnișoara DeVries.

Cu coada ochiului, o văzu pe Elise făcând o reverență scurtă.

– Iar Chegarre și Asociații este – ce? tună Alderidge. O firmă de avocatură? Se opri, o umbră de nesiguranță ivindu-i-se în privire în timp ce o cerceta. Am fost plecat din Anglia destul de mult timp, dar sunt sigur că aș fi aflat veștile dacă un grup de femei și-ar fi deschis o firmă în cadrul Asociației Avocaților.

– Nu suntem chiar avocați, Excelență.

– Atunci, ce...

– Se pare că sora domniei voastre s-a vârat în bucluc, continuă Ivory, făcând un semn cu capul spre trupul dezbrăcat întins peste așternuturi. Am fost chemate să o scoatem din el.

– Așa ceva nu este posibil. Sora mea este Lady Beatrice Harcourt.

– Știm asta, aprobă Ivory sumbru, întorcându-se și pornind spre pat. Și bărbatul mort, legat acum de patul ei, este contele de Debarry.

Fălciile ducelui erau atât de încleștate, încât Ivory își imagină că dinții îi erau în pericol să se clatine. Acesta se întoarse spre mătușa lui.

– Unde este Bea?

– Nu știu.

– Cum adică, nu știi?

Culoarea mâniei îi acoperi chipul lui Helen.

– Am venit să o caut când nu am reușit să o găsesc la parter, în sala de bal, gândindu-mă că poate nu se simțea bine. Balul este dat în onoarea ei. Mi-au trebuit *luni* să îl planific. Toată lumea *importantă* se află la parter.

Se opri brusc, ca și când și-ar fi dat dintr-odată seama de importanța groaznică a acelui fapt.

– Lipsește? Oroarea îi marca vorbele.

– Locația exactă a surorii domniei voastre nu se cunoaște în acest moment, Excelență, confirmă Ivory. Deși am deplină încredere că o vom găsi în curând.

Ducele se răsuci pe călcăie pentru a o privi iarăși, acei ochi cenușii de gheață împungând-o de parcă ar fi fost cumva responsabilă de acel dezastru.

– Avem o problemă mult mai urgentă ce trebuie rezolvată, Excelență, înainte de a ne concentra eforturile pe localizarea lui Lady Beatrice. Și aceasta este reprezentată de cadavrul legat acum de patul ei. Ivory își îndreptă bărbia în direcția cameristei care suspina încă în șorț. Camerista surorii domniei voastre, Mary, a descoperit această scenă nefericită și, în mod fericit, mătușa domniei voastre a întâlnit-o înaintea oricui altcuiva. Tot mătușa domniei voastre a luat decizia înțeleaptă de a ne angaja.

– V-a angajat? Pentru ce naiba?

– Rezolvăm situații ca aceasta, în care se află acum sora domniei voastre.

– Și ce fel de situație este aceasta, mai exact?

Tonul lui era amenințător, însă Ivory nu avea timp pentru subtilități.

– Sunteți un bărbat umblat prin lume, Excelență. Sunt sigură că vă puteți imagina.

Ochii ducelui se întunecară, luând culoarea unei furtuni ce se apropia, și un alt fior nedorit o săgetă pe Ivory. Își strânse pumnii, înfigându-și unghiile în piele.

– Aveți grijă, domnișoară Moore, mârâi el. Vă asigur, nu vă doriți să îmi insultați sora...

– Eu mă ocup de fapte reale, nu de povești cu zâne. Ivory îl întrerupsese brusc și se simțea absurd de mulțumită observând surpriza ce i se oglindea pe față. Nu sunt semne de luptă violentă, nici răni evidente sau cicatrici pe cadavru. Este probabil ca acest conte să fi murit din cauze naturale, urmarea firească a eforturilor depuse după ce a fost legat cu mătase roșie de patul unei tinere sănătoase.

Helen Harcourt răsuflă apăsător.

– Doar nu sugerați că Lady Beatrice...

– Mai departe, continuă Ivory, este de asemenea probabil ca Lady Beatrice să fi intrat în panică și să fi fugit de la locul faptei, după ce a realizat că tovarășul ei și-a dat ultima suflare depravată. Este o reacție foarte des întâlnită și, din experiența mea, tânăra despre care vorbim se va întoarce când va găsi răgazul să își adune gândurile și să inventeze o explicație plauzibilă pentru absența ei. Și dacă Lady Beatrice nu dispune de capacitatea necesară de invenție, Chegarre și Asociații vor fi fericiți să îi ofere o minciună credibilă pe care să o prezinte elitei societății. Făcu o pauză. Loialitatea domniei voastre este admirabilă, însă vă sugerez să vă păstrați scandalizarea morală pentru altcineva. Îmi pasă mai mult de salvarea reputației surorii domniei voastre decât de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat aici, în noaptea aceasta. Și, sincer, așa ar trebui să faceți și domnia voastră. Avem foarte multe

de făcut dacă viitorul surorii domniei voastre trebuie să rămână la fel de strălucit cum era azi-dimineață.

Expresia ducelui era, în mod cert, glacială.

– Eu dau ordine pe aici, domnișoară Moore, nu tu. Să nu-ți închipui că voi urma vreodată comenzile tale!

Enervarea o copleși.

– Uitați-vă în jur, Excelență! Vedeți vreun echipaj de marinari care așteaptă cu nerăbdare să îi îndrumați? Accentuă ultimele două cuvinte. Aceasta nu este lumea domniei voastre. Este a mea.

– Ieși afară din casa mea, spuse ducele, tonul fiindu-i la fel de tăios ca sticla spartă. Acum!

Mătușa lui scoase un sunet înfundat de supărare.

– Dacă aceasta este dorința domniei voastre, Excelență, vom fi fericite să v-o îndeplinim, bineînțeles. Însă vă cer să chibzuiți cu grijă. Firma noastră a fost adusă aici de către mătușa domniei voastre, pentru a vă păstra bunul renume și onoarea. Obiectivul nostru este același cu al domniei voastre: nu ne dorim decât să o protejăm pe Lady Beatrice și restul familiei domniei voastre. Și ceea ce trebuie să înțelegeți este că există o porțiță de scăpare din această situație, care se închide rapid. La parter se află o sală de bal plină cu unii dintre cei mai importanți și mai influenți oameni din Londra. Curând, acei oameni vor începe să se întrebe unde s-a dus contele de Debarry. Curând, oamenii vor începe să se întrebe unde se ascunde frumoasa Lady Beatrice – oaspetele de onoare. Curând, oamenii vor începe să caute. Și dacă vor găsi un conte mort legat de patul lui Lady Beatrice, nu vă voi mai putea ajuta. Dar este alegerea domniei voastre, desigur, dacă voi rămâne sau dacă voi pleca.

– Nu am nevoie ca tu să îmi rezolvi problemele, mârâi ducele.

Ivory se împotrivi imboldului de a-și da ochii peste cap. Ducele era atât de copleșit de probleme, până peste cap, încât nu putea nici măcar să întrezărească vreo soluție. În schimb, adoptă cel mai neutru ton al ei.

– Nu mă aflu aici pentru a rezolva problemele domniei voastre, Excelență, mă aflu aici pentru a le rezolva pe cele ale lui Lady Beatrice.

Lady Helen se legănă ușor pe picioare, înainte de a-și îndrepta umerii cu hotărâre.

– Nu fi prost! Avem nevoie de ajutor. Nici tu, nici eu nu putem face să dispară toate astea.

Ducele clătină din cap.

– Mă pot ocupa de asta.

– Chiar poți? întrebă mătușa lui. Cum?

Alderidge clipi, iar Ivory bănuie că ducele reușea, în sfârșit, să depășească șocul inițial și cântărea acum gravitatea problemei din fața ochilor.

Helen continuă, neînduplecată.

– Cum te vei asigura că onoarea familiei Alderidge rămâne intactă? Cum vei împiedica această... această scenă să fie cunoscută tuturor? Intenționezi să permiți bârfelor malițioase și clevetirilor lipsite de fundament să ruineze viața biete Beatrice?

Ivory considera mai degrabă că Lady Beatrice se descurca de minune să ruineze totul de una singură. Dar nu ea era în măsură să judece. Mai ales că puțină ruină făcea întotdeauna bine afacerii.

– Trebuia să fii tutorele ei, spuse Lady Helen cu amărăciune. O lady ar trebui să se bucure de protecția fratelui ei. Dacă te-ai fi gândit măcar o dată și la altcineva în afară de tine însuși, nu ne-am mai fi aflat acum aici, în această poziție josnică și dezgustătoare.

– Milady, interveni Ivory, simțind că acea conversație era în pericol să se îndepărteze mult de la subiect. Acum nu este momentul să arătăm cu degetul. Dacă trebuie să dați vina pe cineva, v-aș sugera să faceți acest exercițiu inutil mâine, la ceai, când oaspeții domniei voastre vor fi plecat și nu va mai exista nici un cadavru legat de patul nepoatei domniei voastre.

Orice urmă de culoare care mai stăruia pe chipul stoic al lui Lady Helen dispăru cu desăvârșire, iar gura i se deschise ușor. Ivory remarcă faptul că și Alderidge stătea cu gura căscată.

Își puse mâinile în șolduri.

– Așadar, cum rămâne? Aveți nevoie de serviciile noastre în ceea ce o privește pe Lady Beatrice sau nu? Luați o decizie! Timpul se scurge.

Ducele blestemă din nou, negru de furie.

– Prea bine. Considerați-vă angajate. Sora mea nu poate... Se întrerupse, ca și când și-ar fi căutat cuvintele.

Ivory îl prinse în gheare.

– Trebuie să consimțiți să îmi luați în considerare instrucțiunile și să aveți încredere în experiența mea, Excelență.

Ochii cenușii, reci ca gheața, se pironiră iarăși asupra ei.

– Nu voi consimți așa ceva. Nici măcar nu te cunosc.

– Nici eu nu vă cunosc pe domnia voastră, ceea ce este irrelevant. Dar nu îmi voi putea face treaba dacă îmi stați în cale. Refuzul o va costa pe sora domniei voastre absolut totul.

Ducele bombăni ceva groaznic în barbă.

– Fă ceea ce trebuie!

Cuvintele sunară forțat.

– Am cuvântul domniei voastre?

– M-ai auzit foarte bine, domnișoară Moore! Nu trebuie să mă repet.

– O decizie înțeleaptă, atunci, Excelență. Scoase o carte de vizită micuță dintr-un buzunar cusut în interiorul pelerinei și i-o înmână ducelui. În eventualitatea în care veți avea nevoie de mine în viitor.

Alderidge îndesă cartea de vizită în buzunarul hainei sale, fără ca măcar să se uite la ea.

– După noaptea asta, domnișoară Moore, sper să nu te mai văd niciodată.

Vorbele acelea o răniră puțin, deși Ivory habar nu avea de ce. Nimeni întreg la minte nu și-ar fi dorit să o vadă. Prezența ei în casa cuiva însemna prezența paralelă a vreunui nemaipomenit dezastru social ori familial.

Ea pufni.

– Sentimentul este reciproc, Excelență. Cu cât sfârșim mai repede cu această chestiune nefericită, cu atât va fi mai bine pentru toți cei implicați. Însă trebuie să vă avertizez, înainte de a începe, dacă pot fi atât de directă, că serviciile oferite de Chegarre și Asociații sunt scumpe.

– Merită? întrebă Alderidge pe un ton aspru.

Ivory îi susținu privirea.

– Întotdeauna.

Maximus Harcourt, al zecelea duce de Alderidge, nu își amintea să se fi simțit vreodată atât de neajutorat sau atât de furios. Pășise într-un coșmar ce îi depășea puterea de înțelegere, și ceea ce îl înrăutățea era conștientizarea faptului că nu el era persoana cea mai potrivită să îl deslușească.

Echipajele nesupuse puteau fi disciplinate. Putea face față furtunilor tropicale și mărilor furioase. Pirații și contrabandiștii puteau fi înlăturați cu ușurință. Arareori dăduse Max peste vreo problemă pe care să nu o fi putut rezolva. Arareori dăduse peste vreo problemă ce avusese puterea de a-l zăpăci. Dar asta? Păi, asta era o cu totul altă specie de fiară.

Ceea ce însemna că se afla în acea clipă la mila domnișoarei Moore. O femeie care trata descoperirea unui conte mort, dezbrăcat, legat de patul unei virgine dispărute, ca pe un lucru cu nimic mai serios decât o ceașcă de ceai vărsată pe un covor scump. Ca și când asemenea lucruri se întâmplau în fiecare zi.

Niciodată în viața lui nu mai întâlnise o femeie cu asemenea sânge-rece. Sau poate că nu era deloc sânge-rece, ci, pur și simplu, aroganță. Era dificil de spus câți ani avea, deși cu siguranță nu era mai în vârstă decât el. Chiar și acoperită de veșmintele ei șterse și sub boneta deloc ieșită din comun, era năucitoare, într-un fel extraordinar de neconvențional. Tenul îi strălucea ca satinul imaculat, încadrat de șuvițe de păr castaniu-închis, cu reflexe de mahon. Ochii ei întunecați erau prea mari, buzele îi erau prea pline, pomeții prea înalți. Și cu toate acestea, ansamblul era cumva... fără cusur.

– Aceea este rochia de bal pe care a purtat-o nepoata domniei voastre în seara aceasta? o întreba domnișoara Moore pe mătușa lui, arătând spre un morman abandonat de dantelă și mătase trandafirie, de pe spătarul unui scaun.

Max își smulse privirea de pe chipul ei și tresări recunoscând mătasea brodată pe care i-o trimisese lui Beatrice ultima dată când fusese în China. Fusese sigur că sora lui avea să adore detaliile.

– Da.

Lady Helen își apăsă degetele cu o mână, fața ei căpătând o nuanță cenușie stranie.

– Atunci, nu se află la parter, murmură bruneta care fusese prezentată ca domnișoara DeVries. Și nu are nici cea mai mică intenție să se întoarcă la bal.

Pescui rochia de pe scaun și o ridică în fața ei cu respect.

Domnișoara Moore încuviință, înclinând din cap.

– Să sperăm că va avea bunul-simț de a sta departe până vom avea ocazia să vorbim cu ea. Făcu o pauză, cercetând rochia cu un ochi critic. Te vei descurca?

– Cu siguranță, răspunse domnișoara DeVries, așezând la loc rochia și apoi slăbindu-și inexplicabil corsajul propriei rochii de lână fără nici o formă.

Max se încruntă, nedumerit, apoi îngrozit, când jumătatea de sus a cămășuței ei fu lăsată la vedere. Aceasta îi alunecă de pe un umăr, dezvelind o piele netedă, marcată de o cicatrice de la ceea ce părea o rană veche de glonț. Rămase cu gura căscată înainte de a-și feri rapid privirea. Ce fel de femeie se dezbrăca în mijlocul unei camere pline cu oameni? Ce fel de femeie ajungea să fie *împușcată*?

– Excelent! Domnișoara Moore se întoarse spre mătușa lui. Dacă doriți să păstrați intactă reputația nepotei domniei voastre și pe a domniei voastre, trebuie să vă întoarceți la parter. Poate că absența domniei voastre a fost remarcată până acum, așa că am nevoie să vă plimbați pe acolo, să zâmbiți frumos și să vă asigurați că toată lumea se simte minunat. În cazul în care comenta ceva despre absența domniei voastre, menționați întoarcerea neașteptată, însă bine-venită, a nepotului domniei voastre. Nu am cuvinte să subliniez valoarea unui mijloc bun de distragere a atenției, iar sosirea ducelui va fi unul splendid.

– Sora mea lipsește și tu îi spui mătușii mele că ar trebui să se ducă să danseze un cadril?

Max simțea cum îi pulsa o venă la tâmplă.

Domnișoara Moore îl fixă cu privirea, apoi își reîndreptă atenția spre mătușa lui. Nu se deranjă nici măcar să îi ofere un răspuns. La dracu', pe toți dracii!

– Puteți face asta? o întrebă pe Helen.

Lady Helen dădu din cap fără tragere de inimă.

– Dacă întreabă cineva de Lady Beatrice, spuneți că tocmai ați văzut-o lângă masa cu răcoritoare. Sau lângă ușile sălii de bal. Undeva unde să nu poată fi căutată imediat. Domnișoara Moore își așază o mână pe brațul femeii mai în vârstă. Purtarea domniei voastre este critică în acest moment. Toată lumea trebuie să creadă că sunteți cu adevărat încântată de faptul că balul este un succes. Înțelegeți?

– Da.

– După treizeci de minute, veți ieși din sala de bal în așa fel încât să fiți observată și vă veți îndrepta spre baza scărilor principale.

– De ce...

– Treizeci de minute. Puteți face asta?

– Da.

Niciodată în viața lui nu o mai văzuse pe Helen atât de docilă.

Fără să vrea, Max era impresionat și totodată o invidia pe domnișoara Moore pentru că izbutise să o înduplece pe catârca lui de mătușă numai cu o atingere pricepută. El nu avusese niciodată această pricepere și bănuia că nu avea să o capete vreodată. Era o femeie bună, dar și o mare pacoste. Îi făcea mare plăcere să îi tot repete cât se sacrificase pentru familia *lui* și îl călca rău pe nervi.

Domnișoara Moore o conduse către ușă, pe care o întredeschise, aruncând o privire pe coridorul pustiu. Se întoarse și își înmuie glasul.

– Va fi bine, milady. Cred că nepoata domniei voastre este îngrozită acum. Va avea nevoie de domnia voastră și de iertarea pe care i-o puteți da când se va întoarce acasă.

Helen încuviință cu un gest al capului și îi întâlni privirea lui Max, expresia ei fiind împietrită.

– Părinții tăi se răsucesc în mormânt, zise ea rece. Dacă îți pasă cât de puțin de sora ta, o vei ajuta pe domnișoara Moore să facă orice este necesar ca să o găsească și să repare toate astea.

Max își înăbuși răspunsul crâncen ce i se urcase în gât. De parcă ar fi fost incapabil să își dea seama că viitorul lui Beatrice atârna de un fir de păr! Simți că domnișoara Moore îl fixa iarăși cu acei ochi întunecați de nedescifrat și își înghiți replica, înclinând,

în schimb, din cap. Nu ar fi ajuns nicăieri dacă începea să se certe cu mătușa lui.

– Nu vom ajunge nicăieri dacă vom începe să ne certăm.

Domnișoara Moore îi ghici gândurile și, imediat ce mătușa lui ieși, încuie ușa în urma acesteia.

– Este supărată, iar eu am nevoie ca toată lumea să își păstreze mintea limpede.

Imediat îl cuprinse cu totul indignarea. Cum îndrăzneau acea femeiușcă să îi dea lecții despre cum să își țină firea în situații dificile? Era un căpitan de corabie, pentru numele Lui Dumnezeu! În fiecare zi a vieții lui avea parte de situații dificile. Singura diferență fiind că ar fi știut cum să procedeze în acele situații.

Domnișoara Moore se întorsese lângă pat și se ocupa cu îndemânare de nodurile care legau încheieturile mortului. Max se îndreptă spre picioarele patului și începu să tragă de legăturile de la gleznele acestuia.

– Refuz să cred că sora mea a avut ceva de-a face cu toate astea, spuse Max. Se întrebă însă pentru cine rostise acea frază.

Domnișoara Moore se îndreptă ușor, îndepărtându-și de pe ochi o șuviță de păr rătăcită.

– Excelență, trebuie să înțelegeți un lucru! Nu sunt plătită pentru a-mi da cu părerea sau pentru a emite judecăți. Se aplecă să tragă de o geantă din cârpă de la picioarele ei și începu să îndese panglicile de mătase în ea. Sincer, nici nu-mi pasă dacă Debarry era sau nu amantul surorii domniei voastre. Ceea ce mă preocupă este să mă asigur că nu va fi ruinată, sau mai rău, din această cauză.

– Mai rău?

– Conte este mort.

Se apucase să strângă penele și petalele de trandafiri, care dispărură, de asemenea, în geantă. Sticlele de vin le urmară, cu un clinchet sonor.

Max simți fiori de stânjeneală pe piele.

– Doar nu vorbești serios! Crezi că ea l-a omorât?

– Dacă a făcut-o, a murit fericit, remarcă domnișoara Moore. Max tresări.

– Bea de-abia a împlinit optsprezece ani! Este frumoasă, inocentă și...

Domnișoara Moore se opri și se întoarse pentru a-i întâlni privirea. El urî compasiunea pe care o citi în ochii ei, și totuși nu reuși să se uite în altă parte.

– Scuzele mele! Comentariul meu a fost deplasat. Se apropie de el, cercetându-i chipul. Cât timp ați fost plecat, Excelență?

– Ce?

Domnișoara Moore rămase tăcută, așteptând, pur și simplu, răspunsul lui.

Chiar dacă nu îi conveni, nu se putu gândi la nici un motiv pentru care ar fi putut să nu îi răspundă.

– Dețin și comand un vas al Companiei Indiilor, domnișoară Moore. Vin rar în Anglia. Ultima dată am venit acum doi ani.

– Ah!

Înclină din cap, ca și cum acea informație neînsemnată explica oarecum situația în care se aflau atunci.

– Poate că nu îmi cunosc sora atât de bine pe cât consideri că ar trebui, însă știu că nu și-ar lega de pat un conte, zise Maximus, ignorând vocea firavă din capul său care îi spunea că n-avea de unde să știe așa ceva. Și resping orice altă părere contrară.

Domnișoara Moore îl studia încă atentă și, pe viața lui, dacă avea habar la ce se gândea. Deși avea senzația inexplicabilă că ea reușea cumva să înțeleagă mai mult decât ar fi vrut el să-i dezvăluie.

– Este cumva vreo cameră de oaspeți la etajul acesta? întrebă ea brusc.

Max se încruntă, prins cu garda jos.

– Sunt două. La capătul coridorului.

– Voi avea nevoie de ajutorul domniei voastre pentru a-l muta pe acest lord.

Îl lăsa stând pe pat, își lepădă pelerina și se aplecă să adune hainele abandonate aruncate prin cameră. O pereche de pantaloni, apoi o cămașă și o vestă.

– Va trebui să îl îmbrăcăm la loc înainte de a înscena totul cum se cuvine.

Maximus se holbă la ea. La dracu', femeia asta era mai dură ca piatra!

Reveni lângă pat, cu hainele pe un braț, cu o ușoară umbră de nemulțumire pe chip.

– Repede! Timpul este esențial, Excelență!

Smulse panglicile din mâinile lui amorțite.

Max se încruntă.

– Dacă vom îmbrăca un leș împreună, măcar dă-mi mie pantalonii lui Debarry!

Domnișoara Moore îi aruncă o căutătură vicleană.

– Am limitele mele, domnișoară Moore!

– Un gentleman, șopti ea, iar el nu reuși să își dea seama dacă îl lua în răs sau nu.

– O presupunere greșită din partea ta, murmură Max, însă singurul răspuns al femeii fu să arunce pantalonii înspre el.

– Bine, fu tot ce rosti ea.

Ivory trase cămașa peste capul leșului, atentă să nu îl atingă pe duce acolo unde îl susținea pe mort. Alderidge își dezbrăcase paltonul și, de sub veșmântul voluminos de iarnă, apăruseră o pereche de umeri lați și o colecție impresionantă de mușchi, în toate locurile potrivite. Cămașa și vesta ascundeau o parte din ei, dar nu suficient pentru a-i domoli pulsul pe care și-l simțea bubuindu-i în urechi.

Era ridicol, însă trebuia să facă un mare efort fie și numai pentru a nu se holba la el.

Arăta puțin sălbatic, se gândi Ivory, în timp ce trecea un braț lipsit de viață prin deschizătura vestei dezbrăcate de Debarry. Ca un leu ce se ivise deodată într-o mulțime de pisici domestice. Atacă harnică rândul de nasturi ai vestei, chinuindu-se să îi potrivească în butonierele lor, meditănd în continuare. Era evident că Alderidge era un bărbat obișnuit să dețină puterea și să comande, și totuși se părea că bunăstarea surorii lui îi topea reticența de a renunța la vreuna dintre aceste înclinații. Cu siguranță, acest lucru era o ușurare...

– Domnișoară Moore?

Ivory clipi și își ridică privirea.

– Îmi cer scuze?

– Te-am întrebat dacă ar trebui să îi refac nodul lavalierii.

Doamne, Dumnezeu! Nu era timpul să viseze cu ochii deschii la pirați neîmblânziți. Aveau de-a face cu contele de Debarry, iar ea nu își putea permite să facă vreo greșală. Bărbatul avea prea mulți prieteni influenți. Situația respectivă îi solicita întreaga atenție.

– Nu, răspunse ea, adunându-și gândurile. Lăsați lavaliera! Și redingota, și pantofii. Dar luați-le când plecăm!

Cobori din pat, unde îngenuncheară.

– Elise, rămâi aici, cu Mary! Fă-o să se oprească din smiorcăială și să aleagă din trusă peruca potrivită. Ea trebuie să știe ce fel de coafură avea Lady Beatrice în seara asta. De asemenea, trebuie să afle dacă lipsește ceva de-al lui Lady Beatrice. Haine, pantofi, bijuterii.

Elise, având numai cămășuța pe ea, încuviință cu un gest scurt din cap, ocupată să examineze rochia de bal trandafirie.

– Desigur.

– Este apă în vas, spuse Ivory, arătând spre lavoar. Voi avea nevoie de el. Te rog să îl lași afară, lângă ușă.

– S-a făcut! Altceva? întrebă Elise.

– Nu, cred că putem începe. Excelența sa și cu mine îl vom duce pe Debarry într-o cameră de oaspeți.

Îi făcu semn ducelui să ia pe umeri unul dintre brațele cadavrului.

Alderidge se încruntă.

– De ce îl ducem într-o cameră de oaspeți?

– Pentru că este prea mare ca să-l îndes pe un horn.

Ivory își puse un braț lipsit de viață pe umeri și, împreună, îl traseră pe bărbat din pat.

Maxilarul ducelui se încleștă iarăși.

– Nu gust umorul tău.

Ivory oftă.

– Da, vă cred.

Se îndreptară spre ușă, Ivory respirând anevoie sub greutatea mortului. Slavă Domnului că ducele și mușchii lui apăruseră chiar atunci! Ea și Elise s-ar fi descurcat, însă s-ar fi luptat din răspu-teri. Descuie ușa și o întredeschise, uitându-se pe furiș pe coridor. Era încă pustiu.

– Repede, acum!

Parcurseră coridorul, ducele susținând cea mai mare parte a cadavrului. Din fericire, coridorul rămase pustiu, iar ei reușiră să intre într-o cameră de oaspeți, Ivory împingând ușa în urma ei cu piciorul. Camera era întunecată, singura lumină palidă venind pe fereastră, de la lămpile cu gaz aprinse pe stradă.

Ea scăpă de povara lipsită de viață și trase așternuturile.

– Așezați-l pe pat, șopti.

Alderidge lăsă pe jos legătura de haine pe care o avea sub celălalt braț și urcă leșul pe saltea. Împreună, îi aranjară membrele într-o poziție de somn liniștit.

– Și acum? întrebă el pe un ton curios.

– Debarry se simțea rău când ați dat peste el, spuse Ivory, ridicând așternuturile și așezându-le în jurul contelui. Cu toate că de-abia ajunseserăți acasă și nici măcar nu avuseserăți timp să vă schimbați pentru bal, v-ați oferit să îi chemați trăsura. El a refuzat, declarând că era sigur că avea să se simtă mai bine după puțină odihnă. Fiind o gazdă îndatoritoare, i-ați oferit camera de oaspeți. Cum toți servitorii erau ocupați la parter, chiar domnia voastră v-ați ocupat de el.

– De ce nu-l ducem, pur și simplu, înapoi la propria lui casă? șuieră ducele. Nu prea vreau să fie găsit mort în nici una dintre camerele mele. Oamenii vor vorbi.

– Probabil. Însă Debarry nu prezintă nici un simptom al vreunei boli, în afară de o viață întreagă de huzur. Moartea lui timpurie va fi considerată nefericită, dar nu șocantă. Luă pantofii de lac ai contelui și îi așeză ordonat lângă pat. Întinse redingota și lavaliera uitate peste tăblia de la picioarele patului, ca și când Debarry ar fi plănuit să se îmbrace din nou. Iar riscul de a-l duce înapoi la el acasă este prea mare. La parter se află o armată de invitați, valeți, vizitii și rânđași de care ar trebui să trecem și apoi, presupunând că reușim să ajungem cu bine la destinație, ar trebui să ne strecurăm pe lângă servitorii lui Debarry. Ar fi aproape imposibil.

– Aproape?

– Am făcut-o o dată sau de două ori, când, pur și simplu, nu am găsit altă soluție.

– Ce dracu' înseamnă asta?

– Înseamnă că am ajutat și alte persoane să iasă din situații mai grave decât aceasta.

– Mai grave? Ce ar putea fi mai grav? Bărbatul ăsta este mort, iar sora mea lipsește!

Ivory tresări abia vizibil. Nu avea cum să spună în acel moment despre Lady Beatrice ceva ce ducele ar fi vrut să audă.

– Acum vreau să vă îmbrăcați pentru bal, îl anunță în schimb. Și trebuie să vă grăbiți!

– Ți-ai pierdut mințile? Ar trebui să fiu pe afară, căutând-o pe Bea, nu să fac pe grozavul într-o sală de bal.

Tonul îi era categoric, iar Ivory bănuia că se pricepea foarte bine să dea ordine echipajului său.

Ghinionul lui că ea nu era unul dintre marinarii săi!

– Și o veți căuta. Numai că nu chiar acum.

Era atentă să își mențină tonul calm, dar hotărât.

– Crezi că, în parte, este vina mea, nu-i așa?

– Așa cum am spus mai devreme, nu mă aflu aici pentru a-mi da cu părerea, Excelență. Mă aflu aici pentru a mă asigura că sora domniei voastre se va întoarce în siguranță sub aripa voastră ocrotitoare. Iar pentru a face asta, am nevoie să aveți încredere în mine.

Ducele își trecu mâinile prin păr, acoperindu-și chipul cu o umbră de nepătruns. Ivory nu trebuia să îi vadă trăsăturile pentru a ști că o nehotărâre furioasă își pusese amprenta asupra lor.

Făcu un pas în față și își așeză cu blândețe mâna pe umărul lui. Poate că bărbatul era un dobitoc obișnuit să comande, însă era în mod clar îngrijorat pentru sora lui. Și ea avea nevoie de întreaga lui cooperare dacă voia să o scoată la capăt cu toate.

– Uitați ce se va întâmpla în continuare. Domnia voastră vă veți îmbrăca. Veți coborî la parter. Vă veți întâmpina oaspeții, îi veți întreține cu povești din ultima voastră călătorie. Veți fi vizibil. Sunteți unealta perfectă de distragere a atenției și prezența domniei voastre aici o va ajuta fără îndoială pe sora voastră în această seară. Cumva, în timpul unui joc de cărți, menționați în fața a cel

puțin două persoane, dar nu mai mult de patru, că regretați faptul că Debarry a pierdut partida pentru că se simțea rău. După o oră, vă veți instrui majordomul să verifice starea lordului nostru. Nu un valet, ci majordomul. Majordomii sunt mult mai discreți.

Îi simți mușchii încordându-se sub degetele ei.

– Cum rămâne cu Bea?

– Pe ea lăsați-o în seama mea! Numai pentru moment. Și acum, haideti să vă îmbrăcăm! Care este camera domniei voastre?

Alderidge deschise gura de două ori înainte să reușească să în- gaime un răspuns.

– Ai făcut destule, domnișoară Moore.

– Vă voi anunța când voi fi făcut destule, replică Ivory. Ori îmi spuneți care este camera domniei voastre, ori o voi găsi, pur și simplu, singură. Însă vă reamintesc că timpul nu este alia- tul nostru.

– Nu am nevoie...

Ivory răsuflă exasperată și păși în vârful degetelor până la ușă. Verifică din nou coridorul, dar acesta rămăsese pustiu, singurul sunet ce se auzea fiind ecoul înfundat al muzicii și al mulțimii de sub picioarele lor. În liniște, se strecură afară din cameră și o por- ni pe coridor. Se aplecă să ridice vasul pe care Elise îl lăsase afară, în fața ușii lui Beatrice, atentă să nu verse apă pe covor.

– Care cameră, Excelență? Pot să deschid toate ușile astea, sau puteți să îmi spuneți, pur și simplu.

– Iisuse! Alderidge o luase pe urmele ei, și nu era deloc fericit de postura în care se găsea. Aceasta!

Trecu pe lângă ea ca o furtună și se năpusti spre capătul cori- dorului, deschizând ultima ușă de pe partea dreaptă.

Camera era întunecată, totuși nu o învălui mirosul vag de mu- cegai pe care se așteptase să îl simtă într-o încăpere ce nu mai fusese folosită de mult timp. Cu toate că era o cameră răcoroasă, se părea că reședința familiei se bucura de atenția unui personal excesiv de competent. Ivory închise ușa în urma ei și așteptă ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, lumina orbind-o dintr-oda- tă când ducele aprinse două lămpi.

Dormitorul era mobilat numai cu piesele de bază și fără nici o amprentă personală. Un pat cu o tăblie spartană la cap

și la picioare era acoperit cu o cuvertură albă, simplă. Un șifonier greoi decora unul dintre pereți, iar un lavoar, cu un vas de porțelan, gol și rece, era așezat în centru. O oglindă înrămată de mici dimensiuni se afla lângă lavoar, iar la picioarele patului zăcea un cufăr uzat, singurul indiciu că acel spațiu i-ar fi putut aparține cuiva.

– Nu aveți garderobă, Excelență? întrebă Ivory, îndreptându-se spre lavoar.

Vărsă apa în vasul de porțelan și lăsa vasul lui Lady Beatrice pe podea. Apoi o porni spre șifonier.

– O risipă de spațiu.

El nu se mișcase de lângă șemineul rece și de lângă lămpi.

– Ați vorbit ca un bărbat care preferă să locuiască pe o corabie, presupun, răspunse Ivory împăciuitoare. Să înțeleg că aveți o trusă de bărbierit pe aici, pe undeva?

– Bineînțeles că am.

– Atunci, v-aș sfătui să începeți.

– Îmi ordoni să mă bărbieresc? Acum?

– Orice nu se potrivește cu o înfățișare la care ei se așteaptă va fi ținut minte. Va fi comentat. Va fi speculat. Nu puteți apărea ca un pirat barbar, neîngrijit, în aceeași noapte în care balul domniei voastre se va sfârși deoarece va fi descoperit un mort în camera de oaspeți.

– Cum mi-ai spus?

– Nu v-am spus în nici un fel. Am comentat numai ținuta domniei voastre. Ivory ajunse la șifonier și se opri. Vreți să vă bărbieresc?

Alderidge rămase cu gura deschisă.

– Ce?

Dacă i-ar fi văzut cineva expresia, ar fi crezut că ea i-ar fi sugerat să-l ducă pe lună cu un covor zburător.

– Timpul se scurge, Excelență! Nu știu de câte ori va mai fi nevoie să vă subliniez acest lucru, ca să înțelegeți că, pur și simplu, trebuie să găsim o cale să facem ceea ce trebuie făcut. Ori vă bărbieriți și vă faceți prezentabil, ca să apăreți în societate, ori o voi face eu pentru domnia voastră.

– Nu, nu vreau să îmi ții un brici la gât, mormăi Alderidge, dar cel puțin se puse în mișcare.

Îngenunche în fața cufărului uzat și îi dezlegă cataramele. Deschise capacul și căută prin interior, apoi scoase o trusă din piele. Se duse la lavoar și începu să-și aleagă instrumentele.

Mulțumită, Ivory se întoarse spre șifonierul enorm, când deodată îi trecu prin minte un gând îngrozitor.

– Măcar aveți niște haine de seară?

– Bineînțeles că am haine de seară. Se opri. Pe undeva. Acolo, poate?

Doamne, Dumnezeu! Ivory smuci cele două uși din mijloc și mai că leșină de ușurare că nu dădu peste o grămadă de molii. Hainele, la fel precum camera, erau curate și aranjate ordonat, împăturite pe rafturi, ca și când ducele ar fi fost plecat de numai două ore, nu doi ani. Când venea vorba despre detaliile casnice, se părea că Lady Helen conducea casa cu o mână de fier.

Ivory își trecu degetele peste o colecție apretată de cămăși din pânză, veste, pantaloni de zi și pantaloni de seară. Sertarele de mai jos conțineau o gamă largă de șosete, bretele și lavalieri frumos călcate, categoriile de accesorii fiind separate prin bucăți subțiri de stofă. Deschizând ușa înaltă dintr-o parte a șifonierului, descoperi o colecție de haine, așezate în funcție de destinație. Trecuse foarte mult timp de când nu mai avusese plăcerea de a alege haine de seară. De orice fel.

Mirosul puternic de săpun pentru bărbierit umplu camera, iar Ivory auzi clipocitul ușor al apei în lavoar, urmat de hârșăitul unei lame ascuțite care trecea prin barbă. Simți o ușoară înțepătură de melancolie, fiind copleșită de amintiri vechi în care simțise plăcerea de a privi un bărbat bărbierindu-se. În acele amintiri, ea stătea pe marginea patului, în timp ce soțul ei își vedea de abluțiunile lui, de cele mai multe ori preferând să le ducă la capăt singur, ca și acest duce. În acele amintiri, momentele furate de intimitate erau întotdeauna pline de haz, conversații spumoase și râsete.

Dar numai atât erau. Amintiri. Și nu își aveau locul în prezent.

Alungând melancolia și amintirile, Ivory alese cu atenție o cămașă, o vestă și un frac, drapându-le pe un braț. Se ridică pe vârfuri și trase o pereche de pantaloni de seară de pe un raft. Toate hainele erau de o calitate superioară și potrivite ca nuanțe, făcând foarte ușoară asortarea lor.

– Vă voi așeza hainele pe pat, începu ea, întorcându-se.

Deja îi întinsese frumos fracul și cămașa pe cuvertură, când făcu greșeala de a-și ridica privirea. Și se trezi holbându-se la el.

Ducele își dezbrăcase vesta ponosită și cămașa și stătea cu spatele la ea, uitându-se în oglinda înrămată în timp ce își trecea briciul peste obraz. Mutase una dintre lămpi lângă lavoar ca să poată vedea mai bine, și lumina accentua contururile unei siluete impresionante, scoțându-i mult în evidență trunchiul. Mușchii de pe brațe și de pe umeri i se încordau de fiecare dată când își ducea briciul la față – o forță fizică brută, masculină, sculptată în linii minunate. Șira spinării îi forma o vale umbrită, ce începea de sub părul lui lung și cobora pe spatele puternic, afundându-se sub centura pantalonilor.

Ei i se păru că se înăbușea și că o amețeală stranie îi răpise capacitatea de a-și aminti ce anume trebuia să facă. El era uluitor, iar ea nici măcar nu îndrăznea să își imagineze cum s-ar fi simțit acea forță și putere sub mâinile ei sau între...

– Nu o fac destul de repede după gustul tău? întrebă ducele morocănos, și, cu oarecare groază, Ivory realizează că o privea în oglindă.

– Ați terminat? întrebă ea, făcând un efort monumental să își păstreze tonul indiferent.

– Da.

Își luă cămașa pe care o dezbrăcase și se șterse pe față.

– Bine.

Așeză ultimele piese vestimentare pe pat și se întoarse la șifonier, prefăcându-se că alegea niște șosete. Și, în timp ce îi alegea șosetele de mătase, încerca să își amintească cum se respiră normal.

La dracu'! Trebuia să se adune.

– Dezbrăcați-vă! porunci ea, fără să se întoarcă. Am nevoie să coborâți în zece minute.

– Iar eu nu am nevoie de tine aici sub nici o formă!

Ivory tresări, pentru că nu îl auzise pe duce venind în spatele ei. Se întoarse și dădu cu nasul de pieptul lui lat.

Pieptul lui lat, fără cămașă și minunat.

Se împiedică, retrăgându-se, și fu prinsă de o pereche de brațe puternice. Putea simți căldura palmelor lui pe brațe.

– Mă îmbrac singur de când aveam doi ani, domnișoară Moore. Din acest moment, nu mai am nevoie de ajutor.

– Felicitări, Excelență!

Era încântată, deoarece se părea că își recăpătase mințile.

Ochii lui de gheață se pironiră asupra ei.

– Și ultima femeie care mi-a poruncit să mă dezbrac era ea însăși cam dezbrăcată.

Ar fi trebuit să fie șocată de comentariu, știa. Nu era primul bărbat care încerca să facă așa ceva.

Ivory pufni.

– Din nou, felicitări, Excelență!

Maxilarul ducelui se încleștă iarăși. Hotărât lucru, nu era răspunsul pe care îl aștepta.

– Dacă aș fi crezut că ați ajunge mai repede la parter, ați fi avut deja rochia mea la picioare, spuse ea, blestemându-și în tăcere corpul trădător și izbucnirea de dorință pe care o simțea adânc în măruntaie la gândul hainelor ei aruncate pe podea, la picioarele lui. Însă am încredere că nu se va ajunge la astfel de gesturi.

Fu nevoită să își lase capul pe spate pentru a se uita la el.

El era cel care părea acum puțin șocat.

Ivory își plecă fruntea. Să flirteze era ceva cu totul neproductiv și lipsit de înțelepciune, chiar dacă părea ceva delicios. Avea să îl lase să se îmbrace în liniște.

– Zece minute, Excelență.

Se întoarse, eliberându-se din brațele lui. Aproape scăpase, când el se întinse și o prinse de mână, obligând-o să se răsucescă din nou spre el.

– Am încredere în tine, domnișoară Moore! Îi lăsă mâna. Nu mă face să regret!

Capitolul 2

Max înfăptuise o mulțime de lucruri dificile în viață, însă să participe la balul organizat în propria lui casă, în onoarea surorii lui care lipsea, era unul dintre cele mai grele. Fusese întâmpinat foarte elegant, chiar dacă puțin prea formal, fiindcă nu se afla prea des în Londra, iar când se afla acolo, nu obișnuia să participe la festivități și baluri. Frații lui mai mari, gemeni, ar fi fost mult mai potriviți pentru o asemenea situație, mai ales Frederick, care fusese educat din copilărie ca să devină duce. Max nu se simțise niciodată prea legat sufletește de nici unul dintre frații lui. De fapt, de-abia avusese ocazia să îi cunoască, dar ar fi dat orice să aibă un alt suflet de partea sa în acel moment.

„Domnișoara Moore este de partea ta”, îi aminti o voce firavă din capul lui.

Domnișoara Moore nu era de partea lui, își zise Max cu supărare. Nu chiar. Domnișoara Moore era de partea oricui o plătea. A oricui îi îndeplinea ordinele.

Înclină din cap și zâmbi de complaceanță către un grup de femei care își fluturau evantaiele și genele, fără să își încetinească pașii.

Cel puțin nici una dintre acele femei nu se oferise să îl bărbie-rească. Nici nu îi alesese hainele. O privise în oglindă cum scotoci-se prin șifonier cu autoritatea lipsită de șovăială și cu ochiul critic detașat al unui valet experimentat în serviciul unui gentleman. Ce fel de femeie făcea așa ceva?

„Una care este obișnuită să îmbrace cadavre de bărbați”, își zise el.

Prin urmare, să îmbrace un bărbat viu trebuia să fie floare la ureche pentru ea.

În final, Max îmbrăcase exact ceea ce îi pregătise, pentru a câștiga timp, și o pornise pe scări în jos, exact așa cum îi indicase. Însă în tot acel timp, gândul că ar fi trebuit să plece s-o caute pe Bea îl frământase neîncetat. Nu ar fi trebuit să piardă vremea pe acolo fără rost, ca un copil neajutorat sau ca o marionetă ale

cărei sfori puteau fi trase cu ușurință. Și încă de către nesuferita, dar ispititoare domnișoară Moore, dintre toți oamenii!

Fumega încă în momentul în care un bărbat, pe care Max îl recunoscuse imediat ca fiind viconte Stafford, îi tăie calea, îndreptându-se spre bunătățile de pe masa cu răcoritoare. Max fu nevoit să își încetinească pașii și gemu. Bărbatul rotund ca o minge era un guraliv cunoscut, iar Max știa că urma să sfârșească prins într-o conversație presărată cu bârfe, pe care nu avea nici un interes să o poarte.

– Mă scuzați, spuse Max, înainte ca viconte să dea peste el. Tresărind, viconte își ridică privirea și păli.

– Scuzele mele, Excelență, se bâlbâi Stafford. Ce bal încântător avem astă-seară! Cu adevărat încântător! Complimentele mele lui Lady Helen. Îmi permiteți?

Individul făcu o mișcare bruscă din cap și plecă în grabă.

Max rămase holbându-se după el, realizând că trebuia să își mai pondereze expresia feței și comportamentul. Fără îndoială că mânia i se citea pe chip și până la urmă cineva s-ar fi întreat cu voce tare ce îl putea deranja oare pe ducele de Alderidge în toiul festivității.

Oricât îl mănâna să recunoască, domnișoara Moore avusese dreptate. Purtarea lui era critică.

Max trase adânc aer în piept, forțându-și maxilarul și restul mușchilor de pe față să se relaxeze. Își curbă colțurile buzelor în sus, în ceea ce spera să treacă drept un zâmbet binevoitor, și îi făcu semn unui valet care aștepta să îi aducă o băutură. Ceva mai tare decât limonada și șampania pe care le comandase mătușa lui. Și apoi se puse pe treabă.

Trecu prin sala dedicată jocului de cărți, așa cum i se spusese, și comentă ca din întâmplare despre absența lui Debarry, de atâtea ori pe cât i se spusese. Servi câte o băutură împreună cu câțiva nobili care investiseră serios în Compania Indiilor Răsăritene și răspunse întrebărilor acestora. Își exprimă opinia, atunci când îi fu solicitată, despre conflictul dintre companie și dinastia Maratha din centrul Indiei.

Făcu tot ceea ce îl rugase domnișoara Moore cu un zâmbet înțipărit pe față și încercând în același timp să nu verifice prea des

cadranul ceasului său de buzunar. Timpul de-abia se târa. Fiecare ticăit al limbilor ceasului putea marca o creștere a distanței pe care Bea o așternea între ea și el. Max habar nu avea unde îi fusese mintea când îi permisesese domnișoarei Moore să preia comanda. El nu lăsa niciodată pe nimeni să preia comanda, dacă putea să prevină acest lucru – nu suporta să nu dețină controlul. Ea îl vrăjise, ori cel puțin îi vrăjise cu totul bunul-simț.

Poate că îl convinseseră calmul ei imperturbabil și logica zdrobitoare în fața a ceea ce oricine întreg la minte ar fi considerat că era un dezastru catastrofal. Recunoștea că fusese luat prin surprindere când intrase în acel dormitor. Însă refuza cu încăpățănare să creadă că Bea ar fi putut vreodată să...

Închise strâns ochii, nedorind nici măcar să se gândească la așa ceva. Ultima dată când își văzuse sora, ea avea șaisprezece ani. Părul îi era legat la spate, în bucle blonde foarte frumoase, cu o fundă albastră, și obrajii rotunzi i se îmbujoraseră de o încântare feciorelnică în clipa în care îi dăruise cochilia cu un model deosebit pe care o găsise și o păstrase pentru ea.

– Excelență, nu știam că v-ați întors în Londra!

Cuvintele adresate îl smulseră din gândurile lui. Bărbatul care îi stătea înaintea îi era cunoscut, cu părul brunet ce începuse să îi încărunțească pe la temple și cu chipul palid scos în evidență de negrul intens al hainei de seară impecabile. Era scund, cu o bărbie puțin pronunțată și ochi câprui-deschis, și se uita la Max cu o expresie de adevărată surpriză pe chip.

Max își scormoni memoria înainte de a pronunța un nume.

– Barlow.

– Încântat să mă aflu aici, Excelență!

Edwin Harper, conte de Barlow, fusese un prieten de-al fratelui său celui mai mare. Nu din cale-afară de isteț, dacă pe Max nu îl înșela memoria, însă amabil și plăcut. Max nu îl mai văzuse de ani întregi.

Își forță gura să se curbeze în ceea ce spera să fie un alt zâmbet.

– Da, de fapt, m-am întors chiar în seara aceasta.

– Ah! Atunci, bine ați venit acasă! Sora domniei voastre trebuie să fi fost foarte fericită să vă revadă.

Max scoase un sunet de încuviințare, nedorind să deschidă un subiect de conversație referitor la sora lui.

– Nici că ați fi putut veni într-un moment mai potrivit, continuă Barlow. Fără îndoială, Lady Beatrice va depinde acum mai mult ca niciodată de domnia voastră.

– Poftim? Suspiciunea îi dădu ghes. Ce anume sugerați?

Barlow își înghiți nodul din gât și făcu un pas în spate, fără să își dea seama.

– Ei, nu am vrut să spun ceva anume, Excelență. Numai că Lady Beatrice este o tânără domnișoară încântătoare. Compania ei este foarte solicitată în această seară, așa cum se întâmplă la fiecare reuniune socială la care participă. Cu siguranță va primi numeroase cereri în căsătorie până la sfârșitul sezonului și mă aștept ca domnia voastră, ca tutore al ei, să o ajutați neapărat să aleagă un pretendent potrivit.

Max se chinui să respire. Desigur. Barlow nu făcea decât să sublinieze ceea ce era evident. Bea era frumoasă, înzestrată și fermecătoare, și bineînțeles că avea să se mărite bine.

Dacă avea să o găsească. Dacă avea să poată da explicații pentru un conte mort. Dacă avea să poată...

– Dacă îmi permiteți îndrăzneala, mă întrebam dacă mi-ați lua în considerare cererea.

– Poftim?

Era ultimul subiect de discuție pe care Max ar fi vrut să îl dezbătă în acel moment.

– Mi-aș dori foarte mult să îmi oferiți permisiunea de a o curta pe Lady Beatrice. Cred că noi doi ne-am înțelege de minune. Mi-ar plăcea foarte mult să o duc la teatru – însoțiți și de domnia voastră, bineînțeles.

Max nu știa încă dacă, atunci când avea să o găsească pe sora lui, nu urma să o închidă într-un turn foarte înalt, cu uși de fier, înconjurat de un șanț cu apă și păzit de un dragon care scuipa flăcări și care avea să înghită nenorocita de cheie. Însă cu siguranță n-o să permită să fie scăpată din ochi.

– Mi-am asigurat un loc în carnețelul ei de dans, dar se pare că a dispărut, sporovăia întruna Barlow, părând a nu observa că Max nu îi răspunsese încă.

Era ridicol. Pierdea timp prețios. Niciodată nu ar fi trebuit să...

O scânteiere de mătase verde îi atrase privirea, iar el o văzu pe mătușa lui croindu-și drum prin mulțime către ușile înalte, hotărâtă, având un singur gând în minte. Inima îi sări din piept. Oare auzise ceva? Oare se întorsese Bea?

Mătușa lui se opri la baza scărilor ample, uitându-se în sus, fără să se miște. Ochii lui îi urmăriră privirea, neatenți la oamenii care treceau pe lângă el, într-un du-te-vino continuu.

Bea!

– O văd pe sora mea, îi spuse lui Barlow.

– Da? Conte clipi.

– Dacă îmi permiteți...?

Max îl lăsă pe bărbat să se holbeze în direcția indicată și începu să își facă loc printre invitați, către ea, când realizează că nu era în ordine ceva. Bea stătea cu spatele la mulțimea ce se frământa la parter, fiind recunoscută numai după rochia ei unică, trandafirie și brodată și după frumosul ei păr blond. O cameristă o ținea de braț, cu părul castaniu aranjat cu grijă sub o bonetă, și îl țintuia cu privirea.

Domnișoara Moore, își dădu el seama cu o senzație de gol interior, amintindu-și cu întârziere de instrucțiunile pe care i le dăduse mătușii lui. Iar blonda de lângă ea era asociata ei, domnișoara DeVries, dându-se drept Beatrice. Despre orice ar fi fost vorba, totul făcea parte din șarada ei. Mătușa lui urca scările, apropiindu-se de ele, arătându-și dintr-odată fiecare an din vârsta înaintată. Cu o oarecare surpriză, simți o împunsătură de milă și regret. Mătușa Helen venise să aibă grijă de Bea când el și sora lui rămăseseră orfani. La moartea părinților lor, Max se afla deja departe, peste ocean, fiindcă zarul vieții lui fusese aruncat de ceva vreme.

Își ajunse din urmă mătușa, punându-i o mână pe braț.

– Te rog, mătușă Helen, așteaptă aici! Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

Ea șovăi, neîncrederea citindu-i-se pe față, până când atât epuizarea fizică, cât și cea emoțională câștigară și înclină din cap, sprijinindu-se de balustradă.

Max urcă restul treptelor sub privirea invitaților de jos, ceea ce, conștientiză el dintr-odată, era și ideea. Nu se grăbi să urce ultimele trei trepte.

– Lady Beatrice regretă să vă anunțe că suferă de o indispoziție femeiască și că ar dori să se retragă în camera ei, zise domnișoara Moore de sub bonetă, când el se apropie de ea.

Femeia care se prefăcea a fi Bea își duse o mână la frunte, ca și când ar fi avut o migrenă, și își lipi cealaltă mână de burtă.

Max se apropie mai mult de domnișoara DeVries care purta rochia împrumutată și peruca blondă, ca și cum ar fi purtat o conversație aprinsă cu femeia despre care toți trebuiau să creadă mai târziu că fusese sora lui.

– Atunci, ar trebui să se retragă de îndată.

Domnișoara Moore era posomorâtă.

– Într-adevăr, ar trebui. Vă rog să îi găsiți pe cei mai mari bârfitori din sală și prezentați-le direct regretele ei. Aruncă o privire spre oamenii care se îngrămădeau dedesubt. Când majordomul domniei voastre va face nefericita descoperire, mă tem că balul vostru se va sfârși.

– Slavă Domnului!

– Sora domniei voastre, împreună cu camerista ei, vor fi plecat de acasă înainte de ivirea zorilor, dacă întreabă cineva. Moartea este întotdeauna o treabă supărătoare, una pe care orice frate responsabil sau mătușă iubitoare ar dori să o țină la o distanță rezonabilă de pupila lor delicată. Am încredere că domnia voastră și mătușa domniei voastre veți da explicațiile potrivite.

– Bineînțeles.

– Oricum, Mary trebuie eliminată. Este mult prea instabilă și nervoasă pentru a rămâne aici, la reședință, printre personal, păstrând tăcerea.

Max făcu ochii mari. Oare ce sugera?

– Of, pentru numele Lui Dumnezeu, nu am de gând să o arunc în Tamisa și să o las să se înece, dacă la asta vă gândiți, spuse domnișoara Moore, părând supărată.

– Nu mă gândeam la asta, minți Max.

– Nu las niciodată trupuri neînsuflețite în locuri unde ar putea fi găsite. Întotdeauna le îngrop.

Max simți cum i se scurgea sângele din obraji.

– Glumesc!

– Nu ești amuzantă!

De-abia reuși să îngaiame cuvintele.

– Îmi pare rău!

– Nu-i adevărat!

– Așa este. Domnișoara Moore își plecă fruntea. Arătați ca un arc întins la maximum, Excelență. Încercam să folosesc umorul pentru a vă aduce înapoi la normalitate. Aveți oaspeți la care trebuie să vă întoarceți.

Max se forță să tragă adânc aer în piept.

– Îmi voi controla expresia facială ca să mă ridic la nivelul unei conversații neplăcute despre indispozițiile femeiești, reuși să-i răspundă printre dinții încleștați.

Domnișoara Moore își plecă iarăși fruntea.

– Pare rezonabil.

Nu, nu părea, își dori Max să strige. Nimic din tot ce se întâmpla nu era rezonabil.

– Mătușa domniei voastre are adresa mea, zise ea. Până când se va rezolva chestiunea aceasta, sunt disponibilă oricând solicitărilor domniilor voastre.

Deja se îndepărta de capătul scărilor.

– Unde te duci?

Ea se opri, întorcându-se spre el.

– Să-mi fac treaba.

Capitolul 3

Tocmai se crăpase de ziuă când Ivory se întoarse în Covent Square. Piața, ale cărei zile glorioase apuseseră de mult, nu era niciodată prea liniștită, fiind populată mai ales de către actori, cântăreți, muzicieni și multe alte categorii de artiști, dintre cele mai variate și colorate. Terasale și cafenelele erau mereu aglomerate, ca și târgul ce se întindea mai jos de Biserica St. Paul.

Însă traficul îi convenea de minune lui Ivory. Ajungea adeseori acasă la ore foarte nepotrivite, ca majoritatea locuitorilor din piață. Sosirile și plecările ei treceau neobservate. Ceea ce întotdeauna era avantajos.

Fără să fie remarcată, intrase în casa pe care o deținea, având grijă să încuie ușa în urma ei. Ciugulise câteva îmbucături din mâncarea rece și apoi intrase în camera de lucru. Acum, după o oră, Ivory se ridică din spatele biroului și se întinse. Se apropie de șemineu, unde ardea un foc vesel, frecându-și mâinile reci.

Tărășenia cu contele de Debarry se desfășurase bine, așa cum se așteptase, își spuse cu oarecare satisfacție. Aristocrații morți în paturi unde nu ar fi trebuit să se afle reprezentau întotdeauna probleme alunecoase. Explicațiile trebuiau să fie de necontestat și, din nefericire, acest lucru presupunea de obicei implicarea unui civil.

Asemeni ducelui de Alderidge.

Un nou val de fierbințeală îi cuprinse trupul numai când se gândi la acel bărbat. Nu avea rost să nege că se simțea atrasă fizic de căpitanul devenit duce și, oricum, nu prea avea ce face în acea privință. Dar avea încredere deplină că acea atracție pasageră, ca orice altceva în viața ei, urma să treacă până la urmă. Totuși, ceea ce putea face între timp era să îl țină pe ducele de Alderidge la o distanță sigură, până când Lady Beatrice avea să fie găsită, contele de Debarry înmormântat și uitat și orice rămășiță fumegândă mirosind a scandal stinsă din fașă.

– Am instalat-o pe cameristă în camera din colț, la etaj. Elise intră pe nesimțite în cameră, alăturându-i-se lui Ivory în fața focului. Doarme, datorită unuia dintre calmantele mele.

Ivory îi aruncă Elisei o căutătură piezișă. De obicei, calmantele acesteia puteau doborî un rinocer pentru o bună parte din zi. Totuna ar fi fost.

– A fost în stare să îți spună dacă lipsea ceva din camera lui Lady Beatrice?

– Ceva care să ofere indicii că doamna în cauză și-a făcut bagajele și a plecat din Londra pentru totdeauna? Elise clătină din cap. Nu. Nu lipsea nimic, din câte și-a putut da Mary seama, cu excepția pelerinei ei. În plus, toate bijuteriile ei se aflau încă în cameră.

O grămadă de chestii scumpe. Chestii ce ar fi putut fi valorificate cu ușurință.

- Așadar, probabil că Beatrice nu s-a dus prea departe.
- Nu în lenjeria de corp și fără bani, își exprimă Elise sarcasmul.
- Mmmm...

Acest detaliu ar fi putut înlesni găsirea ei.

- Ce ai aflat despre ducele nostru? întrebă Elise.

Ivory se duse înapoi la birou, se aplecă peste margine și privi în jurnalul ce rămăsese deschis acolo.

- S-a născut în aprilie 1789. Al treilea fiu al ultimilor duci și ducese de Alderidge. Cu cinci ani mai tânăr decât frații lui mai mari, Frederick și Peter, care erau gemeni. Scribe aici că s-a înrolat în marină de la vârsta de treisprezece ani. A avansat și a devenit mus la șaisprezece ani, locotenent la douăzeci și unu. S-a retras după ce a moștenit titlul.

- Ca să se ocupe de ce anume? o iscodi Elise. Pentru că nu a fost în Londra în ultimii câțiva ani, ca să-și conducă ducatul.

- Se pare că și-a cumpărat propriile corăbii. *Afrodita, Calypso, Odiseea*. Toate aparțin Companiei Indiilor. El comandă *Odiseea* și navighează pe rutele dintre Anglia și India. Ivory ridică o hârtie. O, și China.

- Ducele de Alderidge lucrează pentru Compania Indiilor Orientale? Cuvintele erau încărcate de neîncredere. De ce ar face un afurisit de aristocrat așa ceva?

Ivory ridică din umeri.

- De asemenea, a investit sume importante în companie și a devenit mai bogat decât Cressus. Nu-mi pot da seama de ce a ales să comande el însuși corăbiile.

Însă întrebarea o intriga. Într-adevăr, care ar fi fost motivul pentru care un duce, care beneficia de toate avantajele posibile, ar fi ales să ignore totul și să își riște viața pe mările primejdioase? Lăsă pe birou pagina cu notițe.

- Dar s-ar putea dovedi folositor.

- Adevărat. Odată găsită, Lady Beatrice ar putea fi dusă în India și măritată cu primul ofițer britanic cu titlu nobiliar care o va dori, sugera Elise, răsucindu-și șuvițele întunecate pe un deget,

adâncită în gânduri. Bârfele rareori traversează oceanele, rămânând la fel de răsunătoare.

Ivory dădu din cap aprobator.

- Am notat deja această variantă ca pe o opțiune viabilă pe care să i-o prezint Excelenței Sale.

Se îndoia că ducele va fi de acord, însă Ivory putea fi foarte convingătoare când era necesar. Totul depindea de cât de repede aveau să o găsească pe Lady Beatrice.

- Ducele s-a descurcat destul de bine cu toate, comentă Elise. După ce a trecut de șocul inițial.

- Ai putea spune același lucru despre Lady Helen.

- Păi, da, dar Lady Helen nu te-a ajutat să îmbraci la loc un cadavru.

Din vorbele Elisei răzbătea amuzamentul.

- Adevărat. Deși s-a comportat ca un adevărat gentleman, sublinie Ivory.

- Ducele poate fi numit în multe feluri, dar nu gentleman, zise Elise, ochii ei căprui ațintindu-se asupra lui Ivory.

Ivory ignoră un alt fior ce îi cobora pe șira spinării și se încruntă la partenera ei. Nu era sigură dacă se încrunta din cauza remarcii sau din cauza propriei reacții la aceasta.

- Of, nu te uita așa la mine, o dojeni Elise și i se alătură lui Ivory la birou. Nu am spus că este un escroc. Am spus doar că nu este un gentleman. Nu se ghidează după regulile societății, presupun. Este un bărbat de acțiune, unul care va face tot ceea ce este nevoie pentru a obține ce își dorește.

- Și poți susține asta după ce de-abia dacă ai schimbat trei vorbe cu el? o luă peste picior Ivory, pretinzând o nonșalanță pe care nu o simțea.

- *Non, chérie*, răspunse Elise cu viclenie, adoptând un accent francez sugestiv. Pot susține asta după felul în care te-ai uitat la el.

Ivory se depărtă de birou și o porni înapoi spre șemineu. Ar fi fost o prostie să nege. Elise o cunoștea de prea mult timp.

- Ducele de Alderidge este un client, spuse Ivory în schimb. Niciodată nu încep relații amoroase cu clienții.

În spatele ei, Elise scoase un anumit sunet.

– Ducele de Alderidge este un bărbat. Și, după ce va fi găsită stricata de soră-sa, nu va mai fi un client.

– Corect. Va redeveni căpitan în India. Sau în China.

Elise oftă teatral, prefăcându-se a se da bătută.

– Ți-ar face bine, să știi. Knightley nu ar fi vrut să te închizi într-o mănăstire. Soțul tău, odihnească-se în pace, ar fi vrut să îți continui viața. Când a fost ultima dată...

– Nu vom purta această conversație!

– Of, prea bine! Se auzi sunetul unor ziare răsfote. Altceva interesant în notițele lui Knightley despre duce sau despre familia lui? Ce-mi spui despre mătușă?

Ușurată că Elise renunțase la subiectul vieții ei personale, sau al lipsei acesteia, Ivory se întoarse pentru a-și înfrunta asociata.

– Lady Helen nu s-a căsătorit niciodată. Și-a trăit întreaga viață sub acoperișul fratelui ei, și acum al nepotului. Colecționează sosiere emailate și este în prezent membru al Societății Orhideelor Purpurii Rare.

– Înduioșător, exclamă Elise pe un ton afectat. Și restul familiei?

Ivory ridică din umeri.

– Nimic important. Nu au datorii restante, de la jocurile de noroc sau de alt fel, nu se duelează, cel puțin nu cu martori, nu s-au remarcat vicii ale ultimului duce ori ale fraților săi mai mari. Fratele numit Frederick a întreținut o amantă timp de aproape doi ani și se pare că s-au despărțit în termeni amiabili. Loretta... Ivory își scormoni memoria după numele ce fusese scris lângă al lui Frederick. Ludwig. Numele ei era Loretta Ludwig.

– Oh, o cunosc, exclamă voioasă Elise. Obişnuia să joace în pie-se la vechiul teatru Drury, înainte să ardă din temelii. Acum este puțin cam bătrână ca să mai accepte atâtea roluri, însă este foarte talentată. Făcu o pauză. Asta-i tot?

– Nu am ajuns nicăieri. Întreaga familie este destul de plictisitoare, cel puțin pe hârtie.

– Până când surioara ducelui și-a dat în petec și și-a legat un conte de pilaștrii patului cu baldachin. Și apoi și-a luat tălpășița, când acesta și-a dat duhul.

– Țțț! Presupuneri, domnișoară DeVries, îi aminti Ivory.

Cu toate că, date fiind dovezile, înclina să fie de acord. Însă ei îi revenea misiunea de a descoperi faptele. Presupunerile puteau fi periculoase.

Elise își dădu ochii peste cap.

– Și Debarry are un dosar aici, nu uita, îi puse în vedere Ivory. Unul gros, plin de escapade la care nici cu gândul nu gândi. Un Don Juan adevărat tipul ăla! Poate că a încornorat pe cine nu trebuia.

– Prin urmare, cineva s-a gândit că se va răzbuna legându-l de patul unei debutante? se interesă Elise în derădere. Nu ar fi obținut nimic, le-ar fi dat numai un os de ros celor dornici de bătă, pentru o zi sau două.

– Poate că sperau ca ducele să îl găsească. Să îl omoare și astfel să le facă treaba murdară.

Până și în urechile ei acea poveste părea cusută cu ață albă.

– Doar că nimeni, în afară de însuși ducele, nu știa cu siguranță că avea să se afle în Londra noaptea trecută. Elise clătina din cap. Nu, cu siguranță exagerezi. Țasta este un caz simplu de tăvăleală-și-moarte, dacă mă întrebi pe mine. Nu este diferit de acela în care l-am tras pe episcopul ăla bătrân din așternuturile unei anume barone, luna trecută.

– Probabil ai dreptate. Ivory își strânse buzele. Încă simțea că era ceva ce îi scăpa. Dar aș vrea să vorbești cu fratele tău. Debarry a patronat fără îndoială în trecut localul de jocuri de noroc al lui Alex. Pune-l să afle tot ce poate! Vreo neînțelegere, orice ieșit din comun. Să cerceteze dacă numele lui Lady Beatrice sau al Excelenței Sale a fost pomenit în vreun cerc frecventat de Debarry. Aș vrea să fiu sigură.

Elise încuviință printr-un gest al capului și privi ceasul de pe șemineu, apoi afară, la fâșia de lumină a dimineții ce se lupta să pătrundă printre draperii.

– Ar trebui să fie încă treaz. Mă duc acum.

– Mulțumesc, îi spuse Ivory și urmări cum Elise se făcea nevăzută.

Își așază coatele pe birou, sprijinindu-și bărbia în palmă. Se lăsă tăcerea, întreruptă numai de sfârâitul vreunui cărbune pe grătarul șemineului, iar liniștea nu făcea decât să îi aducă aminte

cât de singură era în realitate. Își întinse cealaltă mână și își trecu degetele peste paginile acoperite cu scrisul cunoscut, curat și înclinat. În asemenea momente îi simțea cel mai mult lipsa soțului ei. Knightley îi fusese mai mult decât un mentor și mai mult decât un prieten de neînlocuit...

– Domnișoară Moore? se auzi deodată, cu un ciocănit ușor în ușă.

Ivory își ridică privirea și văzu un băiat stând atent în pragul ușii.

– Da, Roderick?

Se abținu să zâmbească și își păstră expresia severă. Asemenea aere de superioritate le erau de obicei specifice majordomilor, și nu băieților de șapte ani.

– Ducele de Alderidge se află aici și dorește să vă vadă.

Un freamăt îi cuprinse iarăși stomacul. Ea îl înăbuși fără milă.

– Mulțumesc, Roderick! Îl poți conduce pe Excelența Sa în salon. Îl voi primi acolo numaidecât.

– Prea bine, domnișoară Moore.

Roddy se întoarse să plece și buzele lui Ivory se curbară într-un început de zâmbet, în pofida strădaniei ei, la vederea ciufului zbârlit ce se ridica pe ceafa băiatului.

Ivory strânse notițele împrăstiate pe biroul ei și le reintroduse cu grijă între paginile jurnalului. Închise volumul și îl puse la loc pe raftul încastrat în perete, printre alte sute la fel. Jurnale pe care fostul ei soț le ținuse ani întregi și pe care ea le completase în timpul căsătoriei lor și după aceea. Jurnale ce conțineau detalii intime, secrete și scandaluri despre aproape toate familiile din societatea sus-pusă din Londra.

Nu puțini fuseseră cei ce veniseră la soțul ei, căutând ajutor. Fiind un duce, și încă unul foarte puternic, Knightley avusese priceperea de a manipula orice strat al societății, industriei și guvernului. Fusese un avantaj fericit dobândit odată cu poziția sa – orice duce din sânul elitei mai trăgea câteodată sforile în folosul lui, ori al acelor ce i se aflau în grații. Își spusese „reparatorul problemelor ireparabile” și se pusese pe treabă cu o seriozitate și cu un profesionalism care pe Ivory o lăsaseră fără suflare.

Îl distra, cum spunea el mereu, să facă dreptate în tăcere celor ce o meritau, așa cum îi plăcea și să îi ajute pe cei care meritau.

Chiar talentul lui Ivory de a manipula bărbatii îi atrăsese la început atenția ducelui de Knightley. Nu frumusețea ei, nici măcar vocea, deși adora să o audă cântând numai pentru el. Când îi ceruse mâna, îi mărturisise că istețimea ei îi sucise capul. Când timp fusese cântăreață, Ivory navigase prin lumea furtunoasă a teatrelor de operă și a scenelor private din Europa, iar supraviețuirea ei depinsese numai de înțelepciunea și de inventivitatea ce o caracterizau.

Ca și acum.

Cât timp trăise, soțul ei se folosisese de talentele amândurora pentru a-și asigura favoruri viitoare, dar, după moartea lui, Ivory nu își mai permisesese acel lux. În schimb, își folosea talentele pe care le avea, abilitățile pe care ducele de Knightley o ajutase să și le cultive, pentru bani. Și chiar mulți.

Fiindcă Ivory Moore era foarte pricepută la ceea ce făcea.

Își trecu degetul încă o dată peste spiralele jurnalelor ce fuseseră hotărâtoare la înființarea firmei Chegarre și Asociații. Mulțumită pentru că nu omisese nimic, se duse în colțul camerei și se lăsă cu toată greutatea pe o casetă grea din lemn. Cu un scârțâit slab, o frumos împodobită bibliotecă Chippendale alunecă ușor la locul ei, ascunzând vasta colecție de jurnale și prezentând necunoscătorilor o colecție minunată de cărți de poezie și texte de referință despre bucuria grădinăritului.

Ivory ieși din camera de lucru, încuind ușa în urma ei. Niciodată nu strica să fie prevăzătoare cu secretele.

Capitolul 4

Max se plimba încoace și încolo prin salon, nerăbdarea și îngrijorarea diminuându-i atenția. Cadavrul contelui fusese îndepărtat de-abia cu o oră în urmă, iar Max aproape că se urcase pe pereți în timp ce aștepta ca toată lumea să plece din casa lui.

Își condusesese mătușa la culcare, împreună cu o ceașcă aburindă de ceai de lămâie și verbină, despre care ea insistase că îi calma nervii, și cu promisiunea de a o găsi pe Beatrice. Apoi ieșise, în întunericul de dinaintea ivirii zorilor, înarmat numai cu o listă de nume pe care mătușa lui i le dăduse, ale unor doamne pe care sora lui le considera prietene. Nu o cunoștea pe nici una dintre ele.

Și cu siguranță nu destul de bine pentru a-și da seama care dintre ele, dacă s-ar fi încumetat vreuna, ar fi fost dispusă să devină complice la orice se întâmplase în camera lui Beatrice. Se dusesse la una dintre adrese și se holbase la casa întunecată și la piața pustie cu o frustrare deznădăjduită. Nu putea să înceapă să bată, pur și simplu, la ușă, oricât și-ar fi dorit.

Până la urmă plecase de acolo, când un agent de pază se întorsese în direcția lui, realizând că habar nu avea ce să facă în continuare. Nu știa nimic despre viața surorii lui. Despre magazinele, grădinile publice sau parcurile ei preferate. Nu avea idee cui i-ar fi putut cere ajutorul și nu voia să ia în seamă vocea din capul lui care îi striga că ar fi trebuit să știe toate aceste lucruri. Că ar fi trebuit să fie acolo pentru Bea când avusese nevoie de ajutorul cuiva.

Își încovoiasse umerii în palton ca să se ferească de frig, adâncindu-și mâinile în buzunare. Degetele atinseseră suprafața netedă a unei mici cărți de vizită, iar el o scosese afară, îndreptând-o spre lumina slabă a unei lămpi cu gaz.

În centru stătea scris numele firmei Chegarre și Asociații, cu litere simple, lipsite de înfloriturile și buclele pe care le întâlnea de obicei pe asemenea cărți de vizită. Denumirea nu îi oferea celui ce deținea cartonașul nici un indiciu despre serviciile oferite. Ar fi putut fi la fel de bine o companie de avocați sau de brutari, dacă nu ar fi știut dinainte la ce anume se referea. Întoarse cartea de vizită și găsi o adresă, scrisă în același fel simplu.

Și astfel, când soarele apăruse, în sfârșit, la orizont, se trezise stând în fața unei reședințe altădată grandioase, întrebându-se ce dracu' căuta acolo.

Ridicase mâna ca să apuce ciocănelul vechi de alamă, însă ușa se deschisese înainte să reușească. Fusese întâmpinat, spunându-i-se pe nume, de către un băiat care lăsase de înțeles că sosirea

lui Max era așteptată. Max își ridicase privirea spre ferestrele goale, străvechi, și se întrebase cât timp fusese observat înainte să fi urcat treptele crăpate de piatră ce duceau la ușă. Îl urmăse pe băiat în interior, așteptându-se să parcurgă un șir de locuințe închiriate, să vadă bătrânele încăperi ale casei impunătoare făcute bucăți și gemând de oameni care își duceau viața de azi pe mâine.

În schimb, fusese întâmpinat de liniște și de mirosul vag al lemnului lustruit. Încercase să nu se uite cu gura căscată la ceea ce îl înconjura, însă se simțea de parcă ar fi pășit înapoi în alt secol, deoarece măreția trecutului fusese cu grijă restaurată. Nu în felul unor reședințe opulente din cartierul St. James sau din Grosvenor Square, umplute până la refuz cu o mulțime de obiecte menite să convingă vizitatorii de grandioarea și de bogăția proprietarilor; acolo era vorba despre bun-gust temperat de simț practic.

Fusese condus într-un salon decorat în nuanțe subtile de albastru, unde draperiile lungi fuseseră deja trase pentru a lăsa lumina slabă a dimineții să inunde camera.

– Așteptați aici, îi indicase băiatul, înainte de a se retrage și de a dispărea pe coridor.

Max înconjurase încăperea și privirea i se oprise asupra unui ceas înalt de lângă fereastră. Distras, se apropiase, remarcând luciul minunat al lemnului de păr îmbinat cu abanosul. Cadranul prezenta un relief în bronz al zeiței vânătoarei, Diana, însoțită de câini, șoimi și de un Apolo căzut în adorație. Trebuia să fi costat o avere.

Ochii lui Max alunecară peste piesele de mobilier, stăruind asupra celor din lemn exotic, puse în evidență de țesături din brocart deosebit de frumoase. Un pian era așezat în dreptul peretelui de lângă fereastră, măiestria lucrăturii fiind vădită de liniile armonioase. O bibliotecă înaltă, îngustă, se ridica până la tavan, o colecție de volume scumpe, legate în piele, fiind aranjată în rânduri ordonate pe rafturile acesteia.

Max își întoarse din nou privirea către ceas și se încruntă la imaginea lui Apolo, ochii zeului fiind îndreptați spre vânătoarea neînfrică. Îl măcina o întrebare decisivă la care încă nu reușise să-i răspundă, și anume cine era domnișoara Moore. Accentul ei era acela al unei lady. Adresa ei era aceea a unei curtezane. Mobila

ei era aceea a unei prințese. Ocupația ei era aceea a unei maestre în escrocherii. Sau mai rău.

– Bună dimineța, Excelență!

Max se răsuci pe călcâie și o văzu pe domnișoara Moore stând în pragul salonului.

Vorbise cât se putea de serios când spusese că avea să fie disponibilă oricând. Fiindcă, dacă era surprinsă să îl vadă la cea oră scandaloasă, nu o arăta. Nici nu semăna cu o femeie care stătuse trează toată noaptea. Era îmbrăcată tot cu o rochie simplă, cenușie, din lână, menită să fie practică și, bănuie Max, să treacă neobservată. Părul ei des era pieptănat frumos și prins cu agrafe, și, la prima vedere, ar fi putut părea o guvernanta, o soție de negustor sau una dintre nenumăratele femei care treceau zilnic prin Londra. Se deosebea însă de acestea prin înfățișarea ei neobișnuită. Nici un bărbat cu sânge în vene și cu vederea bună nu ar fi trecut pe lângă ea fără să o observe. Trezea închipuiri cu nopți întunecate și dorințe secrete...

Ea păși în cameră și închise ușa.

– Decorul este pe gustul domniei voastre?

– Ce?

– Examinați ceasul.

– Verificam ora, răspunse el în defensivă.

– Aha!

Domnișoara Moore avea întipărită pe față o expresie indescifrabilă.

– Tata avea în camera de lucru un ceas Edward East asemănător cu acesta. Îi fusese dăruit.

Max habar nu avea de ce îi dezvăluia un asemenea detaliu lipsit de sens acelei femei.

Domnișoara Moore se uita în sus la zeița înconjurată de câinii de vânătoare și de șoimii ei, cu o privire aproape încărcată de dor.

– Și acest ceas a fost un dar.

– Făcut ție?

Ce lucru neobișnuit de dăruit unei lady! Însă, din nou, nu era nimic obișnuit la domnișoara Moore.

– Da.

– De către cine?

Domnișoara Moore își întoarse ochii întunecați în direcția lui și îl cercetă atentă.

– De către soțul meu.

O împunsătură inexplicabilă de dezamăgire îl luă pe nepregătit, iar el o ignoră. Era căsătorită? Ei bine, era puțin surprinzător, de vreme ce se prezentase ca *domnișoara* Moore. Cu toate că, dată fiind ocupația ei, era mai puțin surprinzător faptul că nu își folosea adevăratul nume. Lui Max îi veni o idee. Poate că soțul ei era domnul Chegarre.

– Și unde se află soțul tău acum? Pot vorbi cu el?

– Soțul meu a decedat în urmă cu cinci ani, răspunse ea, și dorul pe care el crezuse mai devreme că îl vedea deveni evident.

– Oh!

Îl încercă o senzație de ceva ce semăna cu ușurarea, și Max se îngrozi de el însuși. Oare avea să recunoască faptul că se simțea încântat deoarece femeia aceea era văduvă?

– Îmi pare rău! „Pentru pierderea ta și pentru sentimentele mele oribile.“

Domnișoara Moore își ridică insesizabil umerii, înainte de a-i lăsa să cadă.

– Mulțumesc!

– Soțul tău avea gusturi bune, spuse el.

Ea își ridică o sprânceană arcuită.

– Ceasul. Este minunat! „Ca și tine. Soțul tău a fost un bărbat foarte norocos.“

Max se foi, stânjenit, neștiind de unde îi veneau asemenea gânduri.

Domnișoara Moore își reîndreptă atenția spre ceas.

– Soțul meu spunea că îi aminteam de Diana, zise ea atât de încet, încât Max de-abia o auzi.

După ce fusese martor la tot ceea ce făcuse acea femeie noaptea trecută, Max era înclinat să fie de acord cu acesta.

– În general, clienții firmei Chegarre, în puținele ocazii când au un motiv să viziteze acest sediu, se simt mai confortabil dacă intră într-un mediu familiar, îl lămuri domnișoara Moore, dorul dispărându-i din ochi și recăpătându-și tonul grav, de afaceri.

Doriți o ceașcă de ceai, Excelență? Aruncă o privire spre ceasul înalt, ca și când ar fi cântărit ora în comparație cu lista ei de răco-ritoare. Sau poate ceva mai tare? Ochii îi alunecară spre un șir de carafe din cristal de pe o măsuță de lectură.

Max își dresе glasul și își limpezi mintea.

– Nu, nimic.

Își reaminti în silă că nu se afla acolo ca să socializeze și să se holbeze la frumosul mister care era domnișoara Moore. Se afla acolo ca să-și găsească sora.

Domnișoara Moore se opri.

– Roderick nu v-a întrebat dacă vă putea lua haina când v-a condus înăuntru?

Max se gândi la băiatul care îl condusese în salon. Îi știa bine pe cei ca el – recrutase doi asemenea băieți, și degetele lor lipicioase, pe post de ajutoare de chirurg și de tunar, în echipajul lui. Era un miracol că nu fusese prădat de ceasul de buzunar pe drumul dintre ușa de la intrare și acea cameră.

– El a întrebat. Eu am refuzat. Îmi plac haina mea și lucrurile din ea.

Buzele domnișoarei Moore se curbară abia vizibil, dar nu mușcă momeala, ci se deplasă, în schimb, spre el.

– Cu ce vă pot ajuta, Excelență? întrebă ea pe un ton plăcut.

Ca și când el ar fi venit să îi solicite ajutorul pentru a găsi un ac de cravată rătăcit.

– Aș vrea să vorbesc direct cu domnul Chegarre. E disponibil?

– Mă tem că nu. Domnișoara Moore clătină încet din cap, ochii ei întunecați trădând doar un ușor regret. Așa cum i-am spus și mătușii voastre, eu mă voi ocupa de cazul domniei voastre. Sunteți îndreptățit, bineînțeles, să puneți capăt parteneriatului nostru oricând, deși, în aceste circumstanțe, nu v-aș sfătui.

Max nu știa dacă putea considera relația lor un parteneriat. Un parteneriat însemna că doi oameni participau în mod egal la planificări, muncă și beneficii. Însă el se trezise în derivă în mijlocul unui ocean, agățat de o scândură, singura speranță de salvare venind de la femeia pe care o avea înaintea ochilor.

Max își trecu o mână prin păr, agitat.

– Bea nu s-a întors încă.

Domnișoara Moore îi făcu semn lui Max către o canapea lungă și se așeză, grațioasă, pe scaunul capitonat din fața acesteia.

– Vă rog, luați loc!

– Voi sta în picioare.

Ar fi luat foc altfel. Sentimentul de neputință deznădăjduită pe care îl încerca era un adevărat chin.

Femeia ridică din umeri, un gest deopotrivă de acceptare și resemnare.

– Mă tem că aveți dreptate. Aș fi aflat dacă Lady Beatrice și-ar fi făcut apariția acasă la domnia voastră.

Max făcu ochii cât cepele.

– Am pus un bărbat să vă supravegheze casa, îi explică domnișoara Moore. Nu ne puteam asuma riscul ca întoarcerea ei neprevăzută să fie observată de către servitori sau de către alți oaspeți, înainte să fie oprită și să i se dea instrucțiuni despre comportamentul pe care trebuia să îl adopte.

– Ai pus un bărbat să îmi supravegheze casa?

– Doi, de fapt. Și mai sunt alții care supraveghează un anumit număr de case în acest moment, continuă domnișoara Moore. Mătușa domniei voastre mi-a întocmit o listă cu cele mai apropiate prietene ale lui Lady Beatrice. Persoane cărora le-ar fi putut cere ajutorul. Reședințele lor sunt în prezent sub observare. Domnia voastră veți fi primul înștiințat dacă voi afla ceva.

– Nu am văzut pe nimeni.

Ea zâmbi slab.

– Nici nu trebuia, Excelență.

Femeia aceea se afla cu doi pași înaintea lui.

– Dacă ai impresia că voi sta acasă și voi aștepta să primesc vești de la tine, te înșeli amarnic.

Domnișoara Moore se ridică și se îndreptă spre fereastră, oprindu-se într-o oază de lumină. Razele soarelui de dimineață îi făceau pielea să strălucească și îi desenau umbre pe contururile chipului ei uimitor.

– Nu am nevoie de ajutorul domniei voastre.

– Ca să fiu sincer, domnișoară Moore, nu-mi prea pasă de ce ai nevoie. Sora mea este responsabilitatea mea. Voi face orice va fi necesar.

– Mmmm... Scoase un sunet ce nu exprima nimic. Înțeleg că descoperirea contelui de Debarry a mers ca unsă.

– Nu sunt versat în înscenarea de morți, domnișoară Moore. Nu pot comenta dacă a mers ca unsă sau nu.

Ea îl privi cu asprime.

– Au fost folosite cuvintele *crimă* sau *otrăvă*?

– Nu.

– A fost rostit numele lui Lady Beatrice?

– Nu.

– Medicul care a fost chemat a pus moartea lui Debarry pe seama unor cauze naturale?

– Mulțumesc tuturor sfinților, aceasta a fost opinia lui, da. Și a fost destul de insistent cu acest aspect.

– Într-adevăr?

Domnișoara Moore îi aruncă o căutătură strâmbă.

Max clipi.

– Sfinții nu au avut nici un amestec, nu-i așa?

– Păi, presupun că sfinții sunt cam ocupați în zilele noastre. Eu fac tot ce pot ca să le iau poverile de pe umerii cerești și să le așez pe unii mai pământești. Unii care acceptă monede și nu pun întrebări stupide.

– Medicul a fost un om de-al tău.

– Bineînțeles că da. Și sunt mulțumită că totul s-a terminat cu bine. Dacă vreți să știți, Excelență, medicul meu mi-a raportat, în drum spre casă, că toate semnele indicau un atac de cord sau poate o apoplexie.

Îi dăruie o altă jumătate de zâmbet și se reîntoarce spre fereastră, trecându-și un deget peste buza inferioară.

Max încerca să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea ea, dar era nemaipomenit de distras de alunecarea degetului ei peste moliciunea cărnosă, trandafirie. Într-o clipă de rătăcire sălbatică, Max se întrebă ce ar fi făcut ea dacă i-ar fi înlocuit degetul cu gura lui.

– Mary, camerista lui Lady Beatrice, are un frate care trudește în prezent în gospodăria contelui de Covistan, ca responsabil cu proviziile. Este singura rudă pe care o are și îi este extrem de devotată.

Ochii lui Max erau încă fixați pe buzele domnișoarei Moore și dură un moment până când cuvintele ei îi ajunseră la creier, iar el își ridică privirea.

– Și?

O pereche de ochi întunecați îl ațintiră cu ceea ce el interpreta a fi o dezamăgire pură.

– Scăparea, zise el, dezgustat de el însuși pentru că lăsase ca o distragere atât de neînsemnată să îi întunece judecata.

Ar fi fost tentat să pună totul pe seama oboselii.

– Într-adevăr. Dezamăgirea dispăru. Singurul martor la acest incident a fost Mary, găzduită în prezent la etaj. Am o cunoștință în Kent care va face aranjamentele necesare pentru o locuință nouă, convenabilă, pentru ea. Va pleca într-acolo cu diligența, după-amiază târziu. Între timp, veți face aranjamentele necesare pentru o donație anonimă, ce îi va oferi fratelui ei șansa să studieze la o școală bună și să primească educația la care altfel nici nu ar fi visat. Vom evita snobismul elitei de la Harrow și Eton, însă este o școală bună în Kent, care s-ar potrivi planurilor noastre și le-ar permite celor doi să se viziteze. Mary va fi făcută să înțeleagă că bursa va dura exact cât tăcerea ei. Eu nu anticipez nici o problemă. Ridică o sprânceană. Domnia voastră?

– Nu.

– Excelent!

Domnișoara Moore zâmbi slab și se întoarce iarăși spre fereastră, iar Max își dădu brusc seama că acea femeie făcuse mai multe pentru sora și pentru familia lui într-o zi, decât ar fi fost el capabil să facă într-o lună. Dacă ar fi fost capabil să facă totuși ceva util. Iar ea reușise cu un talent și cu o încredere ce îl lăsaseră mut de uimire.

– Simt că ar trebui să îmi cer scuze, rosti el dintr-odată.

Ochii ei se pironiră din nou asupra lui, o încrețitură apărând între sprâncenele ei elegante.

– Pentru ce anume?

– Am fost grosolan azi-noapte.

– Scuzele nu sunt necesare, Excelență. Ați fost pus în fața unei situații dificile, pe care majoritatea bărbaților – majoritatea

fraților – ar fi găsit-o intolerabilă. Reacția domniei voastre a fost previzibilă.

Max se încruntă. Acea etichetă nu i se potrivea. Îi plăcea să creadă că era ceva mai mult decât *previzibil*.

– Am fost al treilea din trei băieți, domnișoară Moore, spuse el, simțind nevoia inexplicabilă de a se explica. Am fost trimis la școală, departe, când aveam numai șase ani, iar când am împlinit doisprezece, tata mi-a trimis o scrisoare prin care îmi cerea să aleg între biserică și serviciul militar, așa cum îi stătea bine unui fiu nedorit dintr-o familie care avea deja doi băieți în plus.

Ea îl privi în liniște.

– Ceea ce încerc să spun, domnișoară Moore, este că mi-am rezolvat singur problemele de când am plecat de acasă, de la vârsta de șase ani. Pe ale mele și pe ale altora din cercul meu. Nu a trebuit să mă bazez niciodată pe alții pentru a-mi îndeplini treburile, și consider asta... dificil de făcut, ca să mă exprim politicos.

– Înțeleg. Situația în care s-a trezit familia domniei voastre nu este deloc ușoară. Și niciodată nu ați fi putut fi pregătit în mod adecvat pentru a o înfrunta.

Max nu era sigur dacă se simțea mai bine sau nu.

– Și acum, ce urmează?

– Aveți vreo amantă în Londra, Excelență? Sau, dacă nu o amantă în adevăratul sens al cuvântului, vreo iubită?

– Ce?

Max clipi, de-a dreptul șocat.

– Cineva care vă poartă pică ori ar putea să se răzbune din gelozie? Cineva care și-ar putea dori să vă facă necazuri?

– Nu am nici o amantă pe nicăieri, răbufni el, rămas fără cuvinte din cauza întrebării.

– Mmmm... Averea domniei voastre nu este grevată de datorii și este formată din... ah, bogății considerabile și proprietăți, însă domnia voastră, personal, sunteți îndatorat cuiva?

– Ce? Nu. Și de unde știi...

– V-ați făcut dușmani în ultimul timp? După vreun joc de cărți sfârșit prost? După vreo dispută reală sau închipuită? În alt mod? Gândiți-vă pe îndelete!

– Unde încerci să ajungi, domnișoară Moore? tună Max.

Nu știa prea bine de ce anume l-ar fi putut acuza ea, dar nu se mai simțise într-o astfel de situație defensivă de când un locotenent îi prinsese, pe el și pe un alt băiat, strecurându-se la bord cu coniac șterpelit, pe la paisprezece ani.

– În acest moment îmi construiesc strategia pe teoria că Lady Beatrice și Debarry s-au întâlnit în camera ei pentru o escapadă amoroasă. Când lucrurile au luat o întorsătură urâtă, sora domniei voastre a fugit. Dar aș fi lipsită de profesionalism dacă nu aș lua în considerare și alte posibilități. De fapt, este probabil ca dispariția să nu se fi produs din voința ei.

– Bineînțeles că nu s-a produs din voința ei, zise Max, știind că nu avea cum să fie sigur de ceea ce afirma. Însă cealaltă variantă care le implica pe Bea și panglica roșie din mătase era cu totul de nesuportat. Trebuie să fi fost luată împotriva voinței ei. Răpită.

Nu era sigur nici măcar dacă reușise să se convingă pe sine într-o oarecare măsură și se disprețuia pentru acea ezitare.

Domnișoara Moore ridică ușor din umeri, în acel fel de detașare enervantă a ei.

– Cred că este foarte puțin probabil, dar nu imposibil. La urma urmei, nu am găsit nimic acolo care ar fi putut sugera o luptă. Oricum, este posibil să fi fost constrânsă să plece. Priveliștea pe care am văzut-o ar fi putut fi înscenată, iar Beatrice ar fi putut fi amenințată cu expunerea în public dacă nu coopera.

– Amenințată. Da.

Max se agăță de acea idee ca un naufragiat căruia i se arunca o frânghie.

– Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, atunci cineva și-a dat o mare osteneală. Motivația făptașului își are probabil rădăcinile în lăcomie, control sau într-o gelozie cât se poate de intimă, de viscerală.

Max era conștient că se holba iarăși la domnișoara Moore, însă nu se putea abține. Îi ținea o lecție cu mult calm, cam tot așa cum procedaseră profesorii lui în tinerețea sa. Numai că ea nu îi vorbea despre geografie, latină sau matematică, ci despre crimă, stoarcere de bani și sex.

– În afară de scena de azi-noapte, nu am găsit nici un alt indiciu cum că Beatrice sau mătușa domniei voastre a avut, ori

mai are, un amant. Și dacă domnia voastră nu sunteți implicat în vreun flirt în prezent, atunci nu mai rămân decât banii. Fiind duce, dețineți și controlați singur o avere considerabilă și o putere însemnată.

– Crezi că a luat-o cineva pe Bea ca să ajungă la mine? Sau la banii mei?

– Chiar dacă încă nu m-am convins că a luat-o cineva pe sora domniei voastre, dacă așa stau lucrurile de fapt, am învățat din experiență că banii îi împing până și pe oamenii raționali să facă fapte nebunești.

– Dacă despre bani este vorba, voi plăti oricât mi se va cere pentru a o aduce înapoi, spuse Max cu răceală. Și apoi îi voi ucide cu mâinile mele pe nenorociții care s-au luat de sora mea.

Domnișoara Moore nici măcar nu tresări.

– Nu pot aproba așa ceva, Excelență. Răzbunările de acest fel devin urâte.

– Atunci, te voi angaja pe tine să cureți în urma mea și să ascunzi cadavrele.

Ea îi susținu privirea, de parcă i-ar fi cântărit cuvintele.

– Există alte mijloace, mai eficiente, de a echilibra balanța, spuse ea până la urmă. Dacă și când va veni vremea, v-aș sfătui să vă consultați cu mine mai întâi. Înainte ca lucrurile să devină... urâte.

Max se uită la ea cu gura căscată, și pulsul i-o luă razna, pielea zbârlindu-i-se pe sub paltonul cald. Un fior de... ceva nedefinit îi coborî în piept și pe șira spinării. Să fi fost unul de aprobare? De anticipare? De admirație? Nu știa ce să creadă despre acea femeie pe care o cunoștea de mai puțin de o zi. Știa că era, în egală măsură, inteligentă și isteată, două trăsături cu totul diferite. De asemenea, avea spirit practic, logică și era ordonată. Era plină de resurse, concentrată, neînfrică. Periculoasă. La dracu', ar fi fost un comandant pe cinstel!

Ea îl ținut cu privirea, un zâmbet slab înflorindu-i pe buze, ca și cum i-ar fi putut citi fiecare gând și ar fi fost de acord cu toate.

Deodată, se întrebă dacă era posibil ca, odinioară, ea să fi fost agent al Coroanei. Trebuia să fi învățat meserie de undeva!

Lângă ușă se iscă o învâlmășeală și un bărbat, cu trăsături nedefinite, îmbrăcat în niște haine greoaie de iarnă, ce nu puteau fi descrise, se ivi în cadrul acesteia. Ținea de guler un băiat care se zbătea neîncetat, cu o ușurință ce indica o forță înspăimântătoare ascunsă sub toată indescritibilitatea lui.

– L-am prins când ducea un mesaj la casa lui Alderidge, zise bărbatul, adresându-i-se domnișoarei Moore. Mi s-a părut că era o oră a naibii de ciudată ca să livreze invitații la evenimente sociale, așa că l-am adus aici numaidecât...

Ea clătina din cap, iar bărbatul, dându-și seama dintr-odată că nu era singură în cameră, tăcu.

Domnișoara Moore îi ieșea deja în întâmpinare.

– Îl poți duce în salonul pentru luat micul dejun, dacă ești amabil...

– Nu.

Max fu mai rapid, ajungând la ușă înaintea ei. Tânărul nu se mai zbătea și îi privea pe amândoi cu o precauție ursuză.

– Dacă băiatul ăsta are vreo informație despre... orice, vreau să o aud.

– Nu cred că este o idee bună, rosti împăciuitoare domnișoara Moore. Vă rog, Excelență, ar fi mai bine dacă m-aș ocupa eu de...

– Asta fac de obicei clienții tăi?

– Poftim?

– Așteaptă în casele lor până când le trimiți o notă de plată și o scrisoare prin care îi asiguri că, indiferent ce probleme ar fi avut, au fost rezolvate?

– În general, da, Excelență.

– Ei bine, ia aminte că acum nu va fi cazul. Tu lucrezi pentru mine, domnișoară Moore. *Eu* te-am angajat pe *tine*. Am un cuvânt de spus în tot ce se petrece aici.

Ochii domnișoarei Moore aruncară scântei.

– De fapt, lucrez pentru sora domniei voastre. Și nu este în interesul acesteia ca fratele ei să își bage nasul în chestiuni despre care nu are habar și să îmi stea în cale.

– Să îmi bag nasul? Expresia sugera incapacitate, iar Max nu fusese niciodată, în toată viața lui, acuzat că ar fi fost incapabil.

Nu mă mișc de aici! Și omul tău aici de față va afla că eu sunt mult mai dificil de manevrat decât acest băiat.

Domnișoara Moore deschise gura ca și când ar fi intenționat să protesteze, apoi o închise. Max privi cum trăgea adânc aer în piept și apoi se întoarse spre el cu o figură pe care el o văzuse numai la doicile care îngrijeau copii de trei ani.

– Prea bine, Excelență. De data aceasta, facem cum doriți.

El nu își dădu seama dacă se simțea ușurat sau insultat.

Ea se întoarse spre bărbatul din ușă.

– Băiatul are vreo armă asupra lui?

– Nu. Nu avea la el decât ăsta.

Ridică un pătrat din hârtie împăturită, sigilat cu o bucată de ceară roșie-ruginie. Pe partea din față a acestuia era mângălit numele „Alderidge“, alături de adresa lui.

Domnișoara Moore i-l luă din mână și se retrase.

– Mulțumesc! Te rog să îl lași pe mesager cu noi, îi instrui ea.

Bărbatul îi aruncă lui Max o căutătură ostilă.

– Sunteți sigură? Pot rămâne, dacă doriți...

– Nu, mulțumesc! Vom fi bine.

– Voi aștepta afară.

– Mulțumesc!

Bărbatul plecă, închizând ușa după el și lăsându-l pe tânăr în fața lui Max.

– Pari înfrigurat. Te rog să te faci comod lângă cămin, îi spuse Max băiatului, care își încrucișase defensiv brațele la piept. Avea probabil zece ani, cu toate că era greu să îi ghicească vârsta din cauza numeroasele veșminte ușor zdrențuite, purtate unele peste altele, și a privirii bănuitoare. Te asigur că nimeni din această cameră nu are vreun interes să te tortureze sau să îți dea peste cap viața în vreun fel. Îi aruncă o privire ascuțită domnișoarei Moore. Însă voi avea câteva întrebări să îți pun.

– N-am nici un răspuns, pufni băiatul, deși se apropia de căldura ce emana din cămin.

– Vom vedea, mormăi Max în barbă.

Așteptă până când băiatul se îndepărtă destul de mult ca să nu poată trage cu urechea, apoi întinse mâna.

– Corespondența mea, dacă ești atât de amabilă.

Domnișoara Moore îi întinse hârtia, iar Max i-o smulse din mână și rupse sigiliul, desfăcând scrisoarea. Dinăuntru alunecă un inel și ateriză fără zgomot pe covorul de sub picioarele lor.

Max se aplecă și îl culese de pe jos, o senzație groaznică de leșin strângându-i stomacul ca o menghină.

Ivory observă cu inima cât un purice cum Alderidge se îndreptă, palid la față, ținând un mic cerc din aur pe care era montat un ametist rotund. Îl strânse în pumn, răsuflând șuierător printre dinți.

Era încă furioasă pe duce și pe încercările acestuia de a prelua frâiele investigației, dar supărarea ei fu oarecum domolită de expresia de teamă întipărită pe chipul lui.

– Este al lui Lady Beatrice? întrebă ea, deși cunoștea deja răspunsul.

– I l-am trimis din Calcutta la cea de-a șaisprezecea aniversare a ei.

Ducele termină de despăturit scrisoarea și parcurse în grabă rândurile.

– Ce spune? întrebă Ivory.

Ducele se întoarse și o privi, cu ochii cenușii încrețoși.

– Spune: „Scumpul meu Alderidge, sunt bine. Te rog să nu mă cauți“.

– Atâta tot?

Ivory se încruntă și îi trase din mâini hârtia încrețită. Mesajul scurt era scris de aceeași mână ca și adresa de pe partea din față.

– Se presupune că trebuie să cred așa ceva? îi ceru răspunsul ducele, stând lângă ea.

Ivory cercetă biletul, analizând mesajul straniu.

– Recunoașteți scrisul? îl întrebă. Este al surorii domniei voastre?

Alderidge îi smulse iarăși hârtia dintre degete și o analiză.

– Da.

– Sunteți sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur. Sora mea mi-a mai trimis scrisori. Știu cum arată scrisul ei. Tăcu o clipă. Dar niciodată nu mi-a spus

Alderidge. Întotdeauna îmi spune Max, într-un fel destul de nepotrivit, aş putea adăuga. O înfurie la culme pe mătuşa noastră.

– Mmmm... Ce-mi puteţi spune despre hârtie? Vedeţi vreun semn particular?

– Nu.

Ducele o răsuci, dar avea o calitate mediocră şi nu avea semne distinctive, era o hârtie care ar fi putut fi cumpărată de oriunde.

Nici în ceară nu era imprimat nimic care le-ar fi putut oferi vreun indiciu despre originea ei.

– Nu mi-ar fi spus niciodată Alderidge. Se întâmplă ceva.

– În urmă cu foarte puţin timp, în patul ei a murit un conte, îi aminti Ivory într-o şoaptă joasă.

Ducele făcu o grimasă, însă clătină din cap.

– Ceva nu este în regulă.

Ivory nu ştia ce să mai creadă. Se aşteptase la o scrisoare de răscumpărare, dar, de obicei, scrisorile de răscumpărare trimise clienţilor ei erau detaliate, cuprinzând date referitoare la nelegiuire şi la suma de bani cerută pentru ca urmele nelegiuirii respective să dispară. Sau să reapară, în cazul victimelor răpite.

– Este posibil să fie o simplă greşală. Poate că v-a folosit titlul ca nu cumva să se rătăcească mesajul. Se pare că încearcă să vă asigure că nu i s-a întâmplat nici un rău.

– Nu m-a asigurat de nimic. Şi nu voi înceta să o caut. Alderidge îşi ridică privirea spre ea. Ochii îi alunecară în direcţia băiatului. L-ai mai văzut vreodată?

– Nu.

– Atunci, hai să aflăm ce ştie! Cineva l-a plătit ca să livreze mesajul ăsta, şi eu vreau să ştiu cine.

Făcu un pas spre cămin, iar băiatul se chirci în faţa acestuia.

Ivory îi tăie calea.

– Nu trebuie să vă deranjaţi. Îl voi interoga eu.

Alderidge scoase un sunet nepoliticos.

– O voi face eu, iar tu eşti bine-venită să priveşti. Ridică o mână când ea se încruntă. Sau aş putea, fără doar şi poate, să te concediez, dacă aşa preferi. Tu alegi.

Ivory se concentrează să nu cedeze impulsului de a ţipa de frustrare.

– Mă bucur că s-a stabilit.

Alderidge se apropie de cămin, se sprijini de spătarul canapelei şi îl cercetă din priviri pe băiat. Corpul ducelui se relaxă, mişcările lui fiind aproape languroase, ca şi cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume, deşi ochii îi rămaseră scrutători.

Băiatul care stătea în faţa lui se ridică din poziţia chircită şi se foi, nesigur.

– Sunt ducele de Alderidge, se prezentă Max pe un ton înşelător de plăcut. Şi sunt destinatarul biletului pe care l-ai livrat acasă la mine în această dimineaţă. Aş vrea să ştiu cine te-a plătit ca să-l livrezi.

– Am fost plătit ca să uit.

Băiatul îşi încrucişă din nou braţele la piept şi îşi ridică bărbia.

Atitudinea lui exprima mândrie, iar Ivory se minună. Arareori se întâlneau pe străzile Londrei persoane care îşi permiteau luxul de a fi mândre.

– Te voi plăti mai mult ca să-ţi aduci aminte. Tonul lui Alderidge era liniştit.

– N-oi avea eu prea multe, da' am onoare, răspunse sfidător băiatul. Face parte din slujba mea.

Sprâncenele lui Ivory se înălţară de uimire când se uită cu mai mare atenţie la chipul slab al tânărului şi la hainele zdrenţuite. Îl privi pe băiat, emiţând în minte diverse ipoteze.

Ducele se desprinsese de locul unde se sprijinise de canapea, şi Ivory se încordă. Dacă avea de gând să îl rănească...

Băiatul făcu un pas în spate.

– Pe mine nu mă puteţi cumpăra aşa cum cumpăraţi orice şi pe oricine din viaţa voastră. Nobili nenorociţi! Sunteţi la fel cu toţii!

Alderidge îl cântări cu privirea pe băiat, iar Ivory nu îşi putu da seama la ce se gândea.

– Ah, păi aici te înşeli, rosti el. Eu nu sunt la fel deloc.

Replica aceasta fu întâmpinată de un pufnet grosolan.

– Sunt căpitan de vas.

Băiatul se holbă la el neîncrezător, neştiind ce trebuia să facă după ce primise acea informaţie.

– Ai văzut vreodată un elefant? îl întrebă dintr-odată ducel pe tânăr.

– Ce este un elefant? Băiatul se chinui să silabisească numele animalului.

Un ciot de creion se ivi din buzunarele ducelui, și acesta începu să deseneze pe dosul scrisorii pe care o ținea încă în mână.

– Este un animal. Mai mare decât cel mai mare cal pe care l-ai văzut vreodată. Este acoperit de o piele groasă, cenușie, iar urechile îi fâlfâie de o parte și de alta a capului ca două covoare enorme. Are un nas lung, musculos, ce îi atârna până aproape de pământ și pe care îl poate folosi pentru a ridica bușteni, chiar și oameni. Un elefant are forța a cinci sute de bărbați. Și cu toate acestea, un singur bărbat poate împlânzi o asemenea fiară și o poate călări, o poate folosi la muncă sau în război.

– Pe-asta ai scornit-o, îl luă peste picior băiatul, însă îndrăzni să se apropie de ducel, întinzându-și gâtul ca să vadă ce desena.

Alderidge își puse creionul în buzunar și predă schița într-o pereche de mâini nerăbdătoare și murdare.

– Nu scornesc nimic. Ochii ducelui îi întâlneau pe ai lui Ivory peste capul băiatului, iar ea simți forța privirii lui până în inimă. Locul spre care navighează vasele mele se află foarte, foarte departe de Anglia, și acolo sunt mulți elefanți. Ucenicul tâmplarului meu, care nu era cu mult mai mare decât tine când l-am angajat, găsește câte unul pe care să îl călărească de fiecare dată când ajungem acolo.

Ivory urmări cum un deget soios, cu unghia ruptă, trasa liniile negre de pe hârtie, dispoziția războinică de la început a băiatului dispărând încetul cu încetul. Își strânse buzele, realizând ce încerca ducel să facă, deoarece ea însăși făcuse același lucru în trecut de sute de ori. Încerca să stabilească o legătură cu acel ștregar, încerca să obțină de la el niște informații prin găsirea unui subiect comun de interes. Însă trebuia să acționeze cu multă băgare de seamă...

– Am nevoie de cineva ca tine în echipaj. Desigur, dacă ești interesat.

Capul lui Ivory se înălță brusc, cu aproape aceeași viteză ca al băiatului. Pentru numele Lui Dumnezeu, ce credea Alderidge

că face? Nu trebuia să promită ori să amenințe, că tot venise vorba, dacă nu avea de gând să se țină de cuvânt.

– Am deja o slujbă.

– Într-adevăr. Privirea ducelui cântări silueta firavă a băiatului. Gândește-te la asta ca la o oportunitate de avansare. În afară de leafă, ofer mese regulate, un pat, o alocație pentru îmbrăcăminte și câte un elefant, atunci când se ivește ocazia, în schimbul unor zile întregi de muncă istovitoare.

Neîncrederea se citea pe trăsăturile ciupite de vărsat ale mesagerului capturat.

– N-am urcat în viața mea nici măcar într-o barcă. Și nu știu să înot.

– Dacă faci ceea ce trebuie, nu trebuie să înoți, îl lămurii ducel. Încercăm să ne menținem vasele pe linia de plutire în orice condiții.

– Sunt și pirati?

Alderidge își ridică fruntea.

– Câteodată. Tăcu un moment. Știi să te lupți?

Băiatul îi răspunse în zeflema.

– N-am murit încă, nu?

Ducel zâmbi leneș și își încrucișă brațele.

– Atunci, ce zici? Îmi vei accepta oferta?

– De ce eu?

„Într-adevăr, de ce?” se întrebă Ivory cu asprime. Se împotrivi imboldului de a vorbi, știind că ducel se afla nemaipomenit de aproape de șansa de a obține informații reale, însă metodele lui erau deplorabile. Speranța era ceva ce ea nu folosea niciodată la întâmplare.

Ducel rânjea acum.

– De ce tu? Pentru că n-ai murit încă, nu-i așa?

Băiatul își miji ochii.

– De unde știu că matale n-o să mă vinzi la vreo gașcă din aia de răpitori de mare, cât ai clipi? Nu te cunosc.

– Gaștile de răpitori nu cumpără oameni, îi răpesc pur și simplu, sublinie Alderidge cu precizie. Și cele pricepute o fac atât de bine, încât ades' victimele lor se dezmeticesc când pământul nu mai este decât o amintire îndepărtată.

– Cunoști oameni care fac asta? Avea ochii cât cepele.

– Din păcate, da. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, ai dreptate. Nu mă cunoști.

Ivory își auzi propriile cuvinte, rostite cu o noapte în urmă, răsunând pe tonul grav, de bariton, al ducelui.

– Nu ai decât cuvântul meu.

– Pot să mă mai gândesc?

– Nu. Am nevoie de răspunsul tău acum. Dar alege cu înțelepciune. Printre oamenii mei nu este loc pentru cei care nu își onorează angajamentele din toată inima.

Ivory avea să îl omoare pe Alderidge când avea să se termine cu interogatoriul. Acea ofertă era de-a dreptul crudă.

– Bine. O să lucrez pen' matale. Băiatul se încruntă. Dar am nevoie de niște monede înainte.

– Nu merge așa, răspunse Alderidge cu ușurință. Îți voi da o adresă la care să te prezinți. Acolo ți se vor oferi o masă și niște haine potrivite. Știi să ajungi până la docurile Indiei Orientale?

Băiatul pufni.

– Cioara zboară?

– „Cioara zboară, *căpitane*”? îl corectă ducele.

Tânărul clipi.

– Căpitane.

– Excelent! Ca membru al echipajului meu, te afli acum sub protecția mea, și oricui nu-i convine acest lucru, mi se poate adresa mie. Și numele tău este?

– Seth.

– Prea bine, atunci.

– O să am o sabie?

– Nu încă. Ai un cuțit al tău?

Seth clătină din cap.

Alderidge caută prin buzunarul adânc al paltonului și scoase un briceag micuț, simplu și practic. I-l întinse băiatului, iar Ivory se încordă. La dracu', ea nu obișnuia să le ofere arme străinilor care stăteau în mijlocul salonului ei, indiferent cât de mici ar fi fost. Armele sau străinii.

Seth se întinse după briceag, îl strânse în pumn și se retrase câțiva pași, examinându-și noua proprietate. Alderidge încă o ignora.

– Atunci, este al tău, spuse ducele. Orice marinar trebuie să aibă mereu unul asupra sa. Într-o bună zi, ar putea să salveze viața ta sau a unui camarad. S-a înțeles?

– Da, căpitane.

– Excelent!

O sprânceană blondă se ridică în semn de aprobare, și Alderidge își căută încă o dată prin buzunare. Ciotul de creion reapăru, împreună cu un carnețel subțire, iar ducele se aplecă, mângâind furios pe genunchi. Se opri o dată, adăugând ceva pe dosul paginii, ca o remarcă ulterioară. Odată ce sfârși, își puse creionul în buzunar, smulse pagina și i-o înmână lui Seth.

– Să cauți *Odissea*, îi zise el. Când o găsești, întreabă de Duncan și dă-i asta. El te va instala.

Băiatul strânse hârtia între degete și, pentru prima dată, Ivory se întrebă dacă ducele vorbea serios.

– Mai avem de discutat despre o singură chestiune, adăugă Alderidge, și anume despre scrisoarea pe care o ții în mână. Acum, înțeleg că onoarea te împiedică să îmi spui cine te-a plătit ca să o livrezi, și nu voi întreba din nou, pentru că admir asta la tine. Însă aceeași onoare te obligă să îți anunți angajatorul prezent despre demisie. În calitatea de căpitan al tău, pot face asta în numele tău.

Seth își coborî privirea la hârtia pe care o strângea încă în mână și apoi la noul briceag din cealaltă mână, ce reprezenta mult mai mult decât o simplă unealtă.

– Am lucrat la Gheara Leului. Îi înapoie scrisoarea lui Alderidge. Până acum.

Ivory porni asaltul.

– Duci mesaje pentru Gil?

Băiatul numit Seth păru deodată agitat.

– N-am zis asta.

Ei bine, devenea interesant.

– Ce este această Gheară a Leului? întreabă ducele. Și cine este Gil?

– Gheara Leului este o tavernă, răspunse Ivory. Și un fel de serviciu de corespondență anonimă. Gil este proprietarul.

– Serviciu de corespondență anonimă? Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că Gil nu este persoana care a luat-o pe sora domniei voastre, dacă la asta vă gândeați.

– Asta nu-mi spune nimic, mârâi ducele.

Ivory nu îl luă în seamă pe moment, apropiindu-se și ghemuindu-se în fața lui Seth.

– Trebuie să fii nou pe acolo. Cât timp ai lucrat pentru Gil?

– Câteva săptămâni. Băiatul îi întâlnește privirea, părând aproape rușinat. Nu-i spuneți că v-am zis!

– Nu ne-ai spus nimic ce nu aș fi aflat singură, șopti Ivory. Nu avea nevoie ca Alderidge să asculte. Gil și cu mine facem multe afaceri împreună.

Expresia lui Seth deveni dintr-odată precaută și ochii i se deschiseră larg.

– Sunteți duce...

– Da.

Ivory îl întrerupse înainte să meargă mai departe cu acel gând. Putea simți cum privirea ațintită a ducelui o străfulgeră.

– Vrei să fii atât de amabilă încât să încetezi cu șușotitul și să îmi spui ce se petrece?

Ivory nu trebui să se uite ca să știe că Alderidge își încleștase iarăși dinții. Era o minune că mai avea dinți în gură.

– Îl voi înștiința pe Gil că ai acceptat altă slujbă, îi spuse ea lui Seth, iar băiatul aproape se încovoie de ușurare. Ea se ridică, netezindu-și fustele. Poți pleca!

Băiatul se uită la Alderidge ca și când i-ar fi așteptat confirmarea. Ducele îi făcu un semn de încuviințare și băiatul țâșni ca din pușcă.

– Sper din tot sufletul că sunteți un om de cuvânt, rosti Ivory în momentul în care Seth dispăru, fără să-i dea ducelui șansa de a cere răspunsuri la întrebări pe care ea nu dorea să le audă. Știu cât de prețioasă a fost acea informație, dar ar trebui să faceți numai promisiuni pe care intenționați să le respectați.

Ochii lui Alderidge deveniră glaciali, iar el reduse distanța dintre ei.

– Chiar îmi pui la îndoială onoarea în momentul ăsta, domnișoară Moore?

Proaspăt bărbierit și îmbrăcat cu haine obișnuite, ar fi putut reprezenta imaginea convingătoare a unui gentleman de oraș. În acea clipă însă, ei i se părea că aducea mai mult cu Barbă-Neagră¹ decât cu un model aprobat de Brummell². Încă se holba la ea, ochii lui alunecându-i pe chip, și Ivory își simți inima zbătându-i-se în piept sub intensitatea privirii lui. El stătea destul de aproape ca să îi simtă căldura trupului, să îi vadă sclipirile de argint din pupile. Ochii lui se opriră deodată asupra gurii ei, și dorința o copleși, transformându-se într-un foc lichid ce îi curgea prin vene și făcându-i corpul să vibreze. Tot ceea ce avea de făcut era să se aplece în față. Să se ridice pe vârfuri și să își lase buzele pradă buzelor lui. Dumnezeu să o ajute, dar își dorea ca acel bărbat înnebunitor să o sărute! Să o sărute, să o atingă și...

Un cărbune încins sfârâi cu zgomot pe grătarul căminului și Ivory tresări. Ce naiba făcea? Se întoarse cu spatele, încercând cu disperare să își amintească ce o întrebase Alderidge.

– Domnișoară Moore? Părea exasperat.

Ivory își strânse pumnii. Onoarea lui. Despre aceasta vorbeau înainte ca el să își îndrepte privirea spre gura ei și să o facă să-și dorească lucruri pe care nu ar fi trebuit să și le dorească. Deși poate asta îl făcea atât de periculos pe acel bărbat. Poate că era unul dintre acei oameni care puteau să vadă în sufletele celorlalți și să le dea în vileag cele mai ascunse dorințe, ca apoi să îi manipuleze folosindu-se de acele taine. Cum făcuse și cu Seth.

– I-ați promis acelui băiat un viitor. Din vorbele ei răzbătea patima, sporită de dezgustul pe care îl simțea față de propria persoană din cauza slăbiciunii ei de moment.

¹ Edward Teach, sau Edward Thatch (1680–1718), cunoscut ca Barbă-Neagră, a fost un pirat englez de notorietate internațională, care ataca mai ales în Indiile de Vest și pe coasta estică a coloniilor din America. (n.tr.)

² George Bryan „Beau” Brummell (1778–1840) a fost o figură exemplară în Anglia, un arbitru al modei bărbătești și un prieten apropiat al Prințului Regent, viitorul rege George al IV-lea. (n.tr.)

– Aha! Și acum dăm cărțile pe față. Așadar, într-adevăr ai aceleași părere despre mine ca băiatul ăla?

– Și anume?

– Că sunt un nobil inutil.

– Nu asta am spus.

– Ba tocmai exact asta ai spus! Un mușchi îi zvâcnea pe maxilar. Permite-mi să-ți pun o întrebare, domnișoară Moore! L-ai întâlnit pe vreunul dintre bărbații care fac parte din echipajele de pe vasele mele?

Ivory se încruntă. Ce legătură avea asta cu...

– Da sau nu? tună el.

– Nu.

O tăcere asurzitoare se așternu între ei. Când ducele vorbea, tonul lui era încărcat de o foarte mare grijă și stăpânire de sine.

– Nu sunt sigur de ce simt nevoia să spun asta, domnișoară Moore, în afară de faptul că părerea ta proastă reprezintă o insultă atât la adresa oamenilor mei, cât și la adresa mea. Permite-mi să-ți dezvălui de unde nu-mi recrutez oamenii care fac parte din echipajele de pe corăbiile mele. Nu îi recrutez din saloane cochete ca acesta. Nu îi recrutez din clasele școlilor de marină, unde sunt înscriși băieții numai pe baza relațiilor oferite de titlurile și familiile lor. Făcu o pauză. Băiatul care s-a dat drept valet și m-a condus înăuntru – ți-a fost recomandat într-una dintre casele renumite din cartierul St. James?

Ivory îl privi amenințător.

– Bineînțeles că nu.

– Dar lucrează pentru tine.

– Da.

– De ce?

– Știți de ce.

– Vreau să te aud pe tine spunând-o.

– Pentru că poate goli de secrete și de proprietăți buzunarele unui bărbat în același timp în care respectivul bărbat își scoate pălăria.

– Acest lucru fiind util, îmi închipui, în domeniul tău de activitate.

– Ce vrei să spunei? Ivory își încrucișă brațele la piept, pierzându-și răbdarea.

– Vreau să spun, domnișoară Moore, că oricare dintre bărbații care navighează alături de mine este capabil să supraviețuiască în condiții de neimaginat. Poate să lupte înarmat numai cu agerimea minții lui, și tocmai de aceea poate fi foarte primejdios. Și-ar da viața pentru camaradul de lângă el pentru că acesta este singura familie pe care a avut-o vreodată. Tăcu, mijindu-și ochii. Domnișoară Moore, de unde crezi că recrutez asemenea bărbați? Bărbați de care nu este nevoie sau care nu sunt doriți nicăieri? Și ce fel de oameni crezi că devin când li se dă un loc pe care să îl simtă al lor și o slujbă în care să se simtă utili?

„Bărbați ca tine“, își spuse Ivory brusc. Un bărbat care, de copil, fusese trimis departe de casă pentru a-și făuri propriul viitor, fiindcă nu era loc și pentru el în Londra. Un bărbat care își învățase lecțiile de viață prin luptă grea.

– Oameni buni, numai atât spuse, crezând în vorbele ei. Și de onoare.

– Da.

Părea puțin surprins de răspunsul ei. De parcă s-ar fi așteptat ca ea să înceapă o ceartă.

– Și dacă noul vostru recrut se răzgândește? întrebă ea.

– Atunci, voi ieși în pierdere cu costul unui briceag, poate al unui rând de haine și al unei mese. Un preț mic. Dar nu se va răzgândi.

– Cum puteți fi atât de sigur?

– Din nu știu ce motiv, băiatul ăla are mai multe principii decât mulți dintre bărbații pe care am avut ghinionul să îi întâlnesc. Datorită faptului că nu se dezice de acele principii, am dedus că nu are pe nimeni care să depindă de el. I-am oferit monede. Și-a permis luxul de a refuza. Dacă aș fi fost în locul lui, având-o pe sora mea care să depindă de mine, nu există absolut nici o limită în ceea ce aș fi făcut sau aș fi luat de la un om, dacă aș fi considerat că astfel îmi ajutam sora să supraviețuiască. Trăsăturile i se înăspiră. Nici o limită!

Ivory știa că ducele nu mai vorbea despre Seth. Ar fi fost neîndurător, acel căpitan de vas, dacă sora lui ar fi fost pusă

cu adevărat în pericol, iar acest lucru se putea dovedi fie un ajutor, fie o piedică. Trebuia să aibă foarte mare grijă cum se purta cu el. Încă mai cugeta la toate acestea, când își dădu seama că Alderidge se îndrepta cu pași mari spre ușă.

– Unde vă duceți mai exact, Excelență?

– La Gheara Leului, domnișoară Moore. Sora mea încă lipsește, și eu pierd timpul stând aici. Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Știți unde se află Gheara Leului, Excelență?

Ducele se opri în cadrul ușii.

– Sunt obișnuit să îmi găsesc drumul în jurul continentelor, domnișoară Moore. Nu cred că poate fi atât de greu să găsești o tavernă în Londra.

Ivory își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp.

– Dar eu...

– Nu sunt idiot, domnișoară Moore. Sunt destul de capabil să port o conversație reciproc avantajoasă cu proprietarul Ghearei Leului, ca de la bărbat la bărbat.

– Însă ar trebui...

– Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai oferit noaptea trecută, domnișoară Moore! Recunosc că rapiditatea cu care ai acționat tu și colega ta a fost de neprețuit în evitarea unui scandal îngrozitor, și atât eu, cât și familia mea îți suntem îndatorați. Sau, cel puțin, vom fi până când te voi recompensa cu o parte din averea mea. Zâmbi cu tristețe. Însă nu sunt lipsit de resurse, domnișoară Moore. Dacă îți amintești, eu am putut determina originea acestei scrisori, singurul indiciu pe care îl am despre posibilele direcții în care a apucat-o sora mea. Îți voi da de știre dacă mai am nevoie de ceva.

– Mă concediați? întrebă Ivory.

Nu știa dacă să se simtă terifiată sau amuzată.

– Mai deții vreo informație pe care mi-o poți oferi în acest moment și care m-ar putea conduce în direcția în care a apucat-o sora mea?

– Nu, dar...

– Atunci, o zi bună, domnișoară Moore!

Ivory se holbă la spatele ducelui, care se îndepărta. Dintre toți aroganții, idioții, autoritarii – își înăbuși fără milă pornirea

de a pocni din picior de frustrare și, în schimb, trase aer în piept cu nesaț. Ar fi trebuit să îl lase să plece. Să se spele pe mâini de ducele de Alderidge și de sora lui nesăbuită, care se putea sau nu să-și fi legat un conte de pat, și care se putea sau nu să fi intrat într-un bucluc groaznic din acea cauză. Ar fi trebuit să îl lase pe duce să acționeze de capul lui și să aștepte până când avea să se întoarcă în genunchi la sediul ei, ca să-i ceară ajutorul, cu coada între picioare.

Numai că era ridicol. Maximus Harcourt nu s-ar fi întors în genunchi nicăieri, cu coada între picioare. Mai probabil era să se trezească somată la Newgate fiindcă idiotul omorâse cu mâinile goale pe cineva într-o încercare prostească de a ajunge la sora lui.

Și era teribil de greu să scoți o persoană de la Newgate. Și nu i-ar fi plăcut să-l vadă pe Alderidge pornind în următoarea sa călătorie pe ocean înlănțuit în calele unei galere, nu pe puntea *Odiseei*.

La naiba!

– Roddy!

Chemarea ei fu întâmpinată de liniște totală.

– Roddy, știu că tragi cu urechea din nișa de pe coridor.

Se auzi un oftat și Roderick năvăli în cameră, apărându-se.

– Dar am fost tăcut!

– Ai fost previzibil. Ivory oftă. Ia-ți haina! Adu-mi și mie pelearina, dacă tot te duci acolo. Ieșim.

Capitolul 5

Aproape o sărutase.

Stând chiar acolo, în mijlocul aceluia salon opulent, în timp ce ea îl chestiona fățiș cu privire la intențiile și la onoarea lui. Dacă domnișoara Moore ar fi fost bărbat, ar fi învățat-o minte. Ar fi putut să o facă oricum, fie și numai ca să se elibereze de tentația pe care o reprezenta. Se simțea atras de ea într-un fel sălbatic și îi era greu să o privească fără să își imagineze cum ar fi fost să o sărute.

Să guste acea gură moale, cu buze cărnoase, să îi exploreze pielea catifelată. Să facă asta și multe altele.

Însă Beatrice lipsea încă, și totuși, cumva, își lăsase corpul să preia conducerea, își permisesese să viseze cu ochii deschiși la propriile dorințe primitive. Măinile i se strânseseră în buzunare, cuprinzând scrisoarea și inelul. Poate că domnișoara Moore avusese dreptate să îi pună la îndoială onoarea. Pentru că, în clipa aceea, singurul lui scop ar fi trebuit să fie găsirea lui Beatrice.

Pe măsură ce traversa podul Blackfriars și se apropia de treptele docului Puddle, duhoarea Tamisei se ridica în valuri din ce în ce mai înăbușitoare peste maluri, cuprinzând străzile și aleile. Razele soarelui de la primele ore ale dimineții se ascunseseră după o perdea groasă de nori cenușii, iar vântul se pornise din senin, făcându-l să tremure sub palton. Nu fusese prea greu să găsească taverna – a trebuit să întrebe numai trei șlepari, înainte ca ultimul să îl îndrume în direcția corectă. Coti pe aleea întortocheată, zărind imediat clădirea. Se uită în sus la însemnul tavernei, ce scârțâia prins în lanțuri sub streășină, și se încruntă. Pe firmă scria Gheara Leului, însă desenul de dedesubt prezenta mai degrabă o hienă lihnită de foame decât ceea ce Max presupuse că ar fi trebuit să fie nobilul animal.

Ridică din umeri, împinse ușa și își plecă fruntea ca să intre în tavernă. Îl învălui o căldură plăcută, însoțită de mirosul delicios al cărnii gătite. Stomacul i se revoltă zgomotos, și Max realizează că nu mai mâncase nimic de când împărțise cina cu o parte din echipajul său, imediat după ce ancoraseră în port, târziu în după-amiaza zilei trecute.

Aruncă o privire în jur, remarcând mesele zdravene și podeaua bine măturată. Câțiva clienți obișnuiți erau deja așezați la mese, aplecați deasupra unor castroane pline cu ceva asemănător cu tocana și a unor bucăți generoase de pâine. În capătul opus al tavernei, trei duzini de tineri, cu vârste neclare și origini dubioase, își devorau propriile porții. Câteva capete se ridicară numai cât să-l privească în treacăt pe Max, după care îl ignorară în favoarea mâncării.

– Vă aduc ceva? întrebă o tânără cu păr des și roșcat, strâns la spate. Astăzi avem tocană de vită. Pâinea-i de ieri, da'-i încă bună de înmuiat. Berea-i cea mai bună din partea asta a Canalului.

Max alunecă pe o bancă. Fata care servea la mese nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani, dar drăgălășenia ei neprihănită era uimitoare, mai ales într-o asemenea tavernă. O gropiță îi apăru în obrazul alb ca zăpada când îi zâmbi și îl așteptă răbdătoare să comande.

– Da, te rog, spuse Max, rostogolind o monedă pe masă. Tocană și bere.

Fata înșfăcă moneda și plecă iute, întorcându-se în mai puțin de un minut cu prânzul lui și cu o cană mare de lut, plină cu bere.

– Are și morcovi, zise ea în timp ce îi așeza castronul aburind în față și se îndepărtă, chiar când o pală de vânt vesti intrarea unui nou client.

Max începu să mănânce cu lăcomie, măturând interiorul tavernei cu privirea, încercând să pună la cale un plan. Nu văzuse încă nici urmă de bărbatul numit Gil, care era proprietarul stabilimentului, însă nu avea să plece de acolo până nu obținea informația după care venise. Dacă bărbatul acela ținuse în mâini o scrisoare ce avea o anume legătură cu sora lui, Max avea de gând să obțină niște răspunsuri.

Deodată, un clopoțel sună undeva în spatele tavernei, și unul dintre tinerii care stăteau în capătul opus al sălii sări de parcă ar fi fost o jucărie pe arcuri.

– Nu-i rândul tău, se plânse unul dintre cei care rămăseseră așezați.

– Ba da. Și-o știi prea bine.

Tânărul își vârî în gură ce-i mai rămăsese din pâine și plecă de la masă.

Ceilalți îl priviră plecând cu sclipiri de ceea ce părea să fie invidie în ochi, urmărindu-l în timp ce se făcea nevăzut prin aceeași ușă de unde se ivise fata care servea la mese. Reapăru o clipă mai târziu, scoțând o pălărie boțită din buzunarul hainei jerpelite. Traversă grăbit taverna și dispăru pe ușa din față, fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

Max cercetă ușa ce ducea în spatele tavernei. Dând gata ultima bucată de tocană, se ridică și se îndreptă într-acolo.

Tânăra care îl servise îi apără dintr-odată în cale, chiar când se apropia de ușă.

– Mai vreți mâncare? îl întrebă ea, blocându-i înaintarea.

Trebuia să o dea la o parte ca să poată trece. Și poate că avea să o facă.

Max clătină din cap.

– Trebuie să vorbesc cu Gil.

Nu păru surprinsă de intenția lui.

– Gil v-așteaptă?

– Nu.

– Cine-ntreabă?

Max își cântări răspunsul.

– Căpitanul Harcourt.

Expresia fetei nu se schimbă.

– Afaceri sau plăcere?

Max clipi. Ce dracu' însemna asta? Ce plăcere ar fi căutat la un bărbat care deținea o tavernă?

– Afaceri.

– Așteptați aici.

Max fu lăsat să aștepte aproape de partea din spate a tavernei, cu o duzină de perechi de ochi ațintiți asupra spatelui lui. Se întoarse încet și toți ochii se plecară.

– Vă pot fi de folos?

Max se întoarse la loc și văzu o femeie scundă, cu același păr roșu strălucitor și ten alb ca și fata care servea la mese, sprijinindu-se de tocul ușii cu o nonșalanță calculată. Niște ochi verzi pătrunzători îl măsurară din cap până în picioare, ca și când ar fi evaluat o potențială amenințare. Își ținea mâinile în buzunarele unui șorț larg, dar nici măcar șorțul nu îi putea ascunde silueta voluptuoasă. Lui Max îi apără în minte imaginea unei vipere frumoase, gata să atace pe neașteptate.

– Îl căutam pe Gil.

– Ați găsit-o. Cum vă pot ajuta, căpitane Harcourt?

Max încercă să își ascundă surpriza, dar eșuă lamentabil. Femeia numită Gil surâse afectat.

Afaceri sau plăcere, într-adevăr!

– Un băiat care lucrează pentru dumneata a livrat un mesaj la mine acasă azi-dimineață, spuse el. Acel mesaj provenea de aici.

Femeia ridică din umeri.

– Și?

– Vreau să știu cine l-a trimis.

Gil râse încetșor, ca și când ar fi auzit o glumă bună.

– Eu fac bere și le ofer mâncare clienților care plătesc, căpitane.

Atâta tot.

– Nu ești o mincinoasă prea bună.

– Mă jigniți.

– Nu am nici un chef de jocuri. Am nevoie de informații. Sora mea lipsește.

– Îmi pare foarte rău să aud asta! Ați vrea să mi-o descrieți? Poate că vă pot da de știre dacă o văd.

Max se foi.

– Spune care îți este prețul!

Gil se îndepărtă de tocul ușii.

– Nu am nici un preț, căpitane, pentru că nu am nici un răspuns. Amuzamentul îi dispăruse din ochi. Îl fulgeră cu privirea de sus până jos, ca și când ar fi vrut să se convingă de ceea ce hotărâse deja. Însă în legătură cu băiatul care spuneți că v-a livrat mesajul... să îl mai aștept?

Max îi susținu privirea fără să clipească.

– Nu.

N-avea decât să ia răspunsul ăla cum dorea!

– Atunci, căpitane, mi-e teamă că va trebui să vă rog să plecați.

Dintr-odată, Max își dădu seama că țeava unui pistol pentru duel era îndreptată fix spre mijlocul pieptului său. Începea să își iasă din mână. Femeia îl avusese ascuns în șorț în tot acel timp, iar el habar nu avusese. La dracu'!

Își cântări opțiunile. Era destul de sigur că ar fi putut să o dezarmeze înainte să îl împuște. Nu era însă la fel de sigur că ea nu avea să îi rănească pe el sau pe vreunul dintre ceilalți clienți în timpul manevrei.

– V-am rugat să plecați, căpitane!

Expresia îi devenise rece și detașată, ca și când s-ar fi gândit nepăsătoare la ce culoare ar fi avut sângele lui împrôscat pe pereții ei curați, văruiți în alb.

– Pentru Dumnezeu, Gilda, nu-l împușca!

Max închise ochii.

Privirea Gildei trecu dincolo de Max și ochii i se încrețiră la colțuri, gura curbându-i-se de un amuzament reînnoit.

– Măi să fie, este chiar ducea! Făcu o pauză, privirea întorcându-i-se asupra lui. De ce să nu-l împușc?

– Pentru că este clientul meu.

O sprânceană roșcată se ridică.

– Condoleanțele mele!

– Mulțumesc!

Max scrâșni din dinți și se răsuci pe călcâie, dând cu nasul de domnișoara Moore, care stătea în spatele lui, ștergându-și niște picături de apă de pe pelerină.

– Ce cauți aici? Ţuieră el.

– În afară de faptul că mă asigur că nu vei sfârși cu o gaură în pielea aia nenorocită? Cred că o să comand o cană cu bere. Este cea mai bună bere de pe partea asta a Canalului, știi?

Îi zâmbi veselă, dându-și pe spate șuvițele umede de păr care i se desprinseseră din coc.

– Ai face bine să nu-l scapi pe ăsta din lesă, comentă roșcata, îndesând pistolul sub cordonul șorțului și făcându-i semn fetei să mai aducă bere. Individul ăsta are subtilitatea unui taur din Smithfield¹ scăpat într-un magazin de porțelanuri.

Max simți cum i se descleștau fălcile.

– Sunt chiar aici. Te aud.

– Bine, interveni domnișoara Moore. Poate că, dacă vei asculta mai mult, ți se vor mai reduce șansele de a fi împușcat.

Ochii verzi ai lui Gil se aprinseră brusc.

– Salut, Roddy! Nu te-am văzut stând acolo.

Max remarcă deodată prezența băiatului în spatele domnișoarei Moore.

– Ziua bună, don'șoară Gil! răspunse Roddy.

– Ducesa se poartă bine cu tine?

Gil îi făcu semn cu ochiul domnișoarei Moore, iar Max se întrebă ce o fi fost cu ciudata poreclă.

– Foarte, don'șoară Gil.

Roddy îi rânji proprietăresei tavernei, apoi se îndreptă spre tinerii care îi priveau încă. Fu întâmpinat, spunându-i-se pe nume, de cel puțin trei dintre ei.

Gilda se întoarse într-o clipă spre domnișoara Moore.

– Nu-mi spune că l-ai angajat și pe Seth, îi zise ea.

– Nu eu, răspunse domnișoara Moore.

O pereche de ochi îndurerați se deschiseră larg, apoi se îngustară periculos de mult, uitându-se la Max. Mâna lui Gil porni spre arma de la șold.

– Ci el.

Domnișoara Moore îl arătă cu degetul.

– Ce? Gil își mută privirea de la unul la altul, încurcată.

– Bunul căpitan aici de față l-a angajat pe Seth ca ucenic de tâmplar.

– De ce-ați face una ca asta?

– Pentru că am nevoie de unul nou.

– Ce s-a întâmplat cu ultimul?

– A fost avansat în grad. Acum este ajutorul tâmplarului.

Gil îi aruncă o privire lungă lui Max.

– Și ce i-ați oferit ca să renunțe la slujba de acum? îl întrebă neîncrezătoare.

– Un elefant, o lămuri Max.

– Un elefant, repetă ea, vădit șocată.

– Printre altele, adăugă el.

Gil se întoarse spre domnișoara Moore.

– Și Seth va fi bine tratat în mâinile căpitanului tău aici de față?

Veni rândul domnișoarei Moore să îi arunce o privire lungă.

– Da, afirmă ea, iar Max simți o plăcere năvalnică inexplicabilă datorită încrederii ei în el.

Gil clătină din cap, apoi se întoarse iarăși spre domnișoara Moore.

¹ Parte a Londrei unde se află principala piață de carne a orașului (n.tr.)

– Trebuie să încetezi să îmi mai iei băieții cei mai buni, ducasă, se plânse ea, chiar dacă fără ranchiună. Pe Seth îl aveam de numai două săptămâni.

Domnișoara Moore fu salvată să mai răspundă de sosirea mai multor câni cu bere. Gil se întoarse ca să o ajute pe fată, iar domnișoara Moore îl trase lângă ea.

– Vreau să aștepti afară, îi șopti la ureche.

– La dracu', ba bine că nu!

– Prezența ta aici nu ajută pe nimeni, cu atât mai puțin pe sora ta.

– Nu plec. Femeia aia știe ceva.

Domnișoara Moore închise ochii și păru să numere ceva în minte.

– Bineînțeles că știe ceva, oftă, deschizând ochii. Și nu-ți va spune ție. Gilda nu a supraviețuit atât de mult timp permițându-și să se lase intimidată de căpitani de vase nesuferiți. Cred că s-a făcut înțeleasă, că doar ți-a înfipt un pistol sub nas!

Max rămase ferm pe poziție.

– Nu sunt nesuferit. Și nu plec.

Domnișoara Moore bombăni în barbă ceva cumplit de necuviincios.

– Atunci, pe toți sfinții, Excelență, ține-ți gura închisă în următoarele cinci minute! S-a înțeles?

Max fu atât de surprins de vehemența ei, încât nu reuși decât să aprobe cu un gest al capului.

– Uite, continuă domnișoara Moore, făcând un efort să pară mai împăciuitoare, eu nu pretind să-ți spun cum să-ți conduci vasele sau afacerea. Aș aprecia dacă aș avea parte de aceeași considerație. Ți se pare corect?

Nu avea nici un rost să se împotrivească acelui raționament.

– De ce mă ajuți?

– Vrei să spui, acum, după ce m-ai concediat ca pe un valet împiedicat? Tonul împăciuitor dispăru.

Max tresări abia vizibil.

– Da.

– Sincer, habar n-am.

Amândouă femeile se așezară pe o bancă, departe de urechile curioase, și Max le urmă îndeaproape, ocupând locul de lângă domnișoara Moore, puțin dornic să se afle în apropierea unui pistol încărcat și mai puțin dornic să fie lăsat așteptând în picioare, stânjenit, lângă masă.

Domnișoara Moore sorbi cu poftă din berea ei și dădu din cap apreciativ.

– O producție bună.

– Toate-s bune, pufni Gil.

– Adevărat.

– Nu ai venit să mă lauzi pentru berea mea.

– Nu.

Max era pe deplin conștient că fusese redus la rolul de spectator. Se înfurie și se foi, coapsa lui atingând-o pe a domnișoarei Moore. Ea nu îl luă în seamă.

– Ai venit să cauți o fată. Ochii lui Gil se îndreptară spre Max. Sora lui.

Colțurile gurii frumoase a domnișoarei Moore se curbară în jos, vădind neplăcere, iar ea îi aruncă ducelui o căutătură aprigă.

– Ți-a spus.

– Da. Cam în același timp, a dat de înțeles că Seth a avut un sfârșit nefericit. Ar trebui să își aleagă cu mai multă grijă cuvintele data viitoare.

Domnișoara Moore oftă.

– Căpitanul este înnebunit. Sora lui nu este de găsit.

Înebunit? Înebunit! Max mai că sări de pe bancă. Îl făcea să pară o fetișcană plâpândă, leșinată.

Pe sub masă, mâna domnișoarei Moore coborî pe genunchiul lui, degetele ei lovindu-i ușor țesătura pantalonilor. Se așeză la loc cu o bufnitură. Gil surâse iarăși afectat.

– Trebuie să aflu cine a trimis mesajul acela, continuă domnișoara Moore pe un ton calm.

Gil ridică din umeri.

– Nu am cum să fiu sigură. Știi asta. N-aș mai fi avut nici o afacere dacă nu aș fi fost în stare să garantez anonimatul și confidențialitatea.

Max se încruntă. Nimic nu avea sens. Și mâna domnișoarei Moore de pe genunchiul lui devenea singurul lucru la care se putea concentra. Strânsoarea ei slăbise, dar căldura prinsă între palma ei și piciorul lui îi trezea tot felul de gânduri necurate, ce îi încețoșau creierul.

– Asta nu înseamnă că nu a văzut nimeni.

Roșcata ridică din umeri din nou.

– Poate.

– Ți-aș rămâne îndatorată.

Gilda se sprijini pe spătarul băncii, cu o strălucire aparte în ochi.

– Este cea mai bună ofertă pe care am auzit-o de la tine.

– Nu ți-o voi face încă o dată.

– Prea bine, ducesă. Collette a lucrat azi-noapte. Îi las ușa din spate deschisă, ca să intre din când în când să se încălzească. Totuși, n-aș ști să-ți zic dacă a văzut ceva.

– Mulțumesc!

Gil își duse cana la buze și sorbi restul berii.

– E o plăcere să fac afaceri cu tine, ducesă, ca de obicei.

Se ridică, netezindu-și șorțul, și se îndreptă spre capătul opus al tavernei, adunând tacâmuri și farfurii murdare în drumul ei.

Max se întinse și își lăsă mâna peste mâna domnișoarei Moore, care se afla încă pe piciorul lui, ridicându-i ușor degetele. Dacă voia să fie capabil să gândească limpede, domnișoara Moore nu trebuia să îl atingă. Ea își smulse mâna de sub a lui, iar el fu mulțumit să vadă o roșeață încântătoare colorându-i obraji.

– Înnebunit? mârâi el, încercând să pună o oarecare distanță între ei.

– Ai fi preferat *necugetat*?

Max râsuflă furios. Așa era mai bine. Se simțea mai sigur pe sine într-un câmp de luptă.

– De ce nu-ți spune, pur și simplu, cine a plătit-o ca să-mi fie trimis mesajul ăla? Făcu un gest spre tinerii care începuseră să se împrăștie de la masă. Și cine este Collette?

Domnișoara Moore îl privi un moment înainte de a se ridica, strângându-și mai bine pelerina în jurul ei.

– Urmează-mă!

*

Ivory se aplecă pe sub pragul jos și își croi drum spre camera din spate, unde butoiașe de bere erau stivuite până la tavan și un foc de lemne trosnea vesel într-un cămin larg. Un cazan ce părea medieval, plin cu tocană, atârna deasupra flăcărilor, sfârâind. Un ciubăr din lemn, plin cu castroane unsuroase, era așezat pe podea, o pisică vârgată lingând resturile de pe marginea celui mai apropiat de ea. Pisica îi aruncă lui Ivory o căutătură periculoasă în timp ce trecea pe lângă ea, însă nu se clinti. Nu era nici o fereastră în acea cameră din spate, astfel încât lumina era difuză, iar când Ivory se opri, ducele se lovi de spatele ei. Din reflex, o prinse de umeri ca să nu cadă, dar ea se smuci din strânsoarea lui de parcă i-ar fi pus tăciuni aprinși pe piele.

O nouă roșeață amenința să îi cuprindă obraji. Ea încercase să îl împiedice să se poarte nechibzuit când își lăsase mâna pe genunchiul lui, pe sub masă, numai că îi devenise clar că ea fusese cea nechibzuită. Pe sub materialul din care îi erau croite hainele, îi simțise forța, mușchii tari ca oțelul întărindu-i-se sub palmă. Dorința de a-i explora și restul corpului îi puneă în pericol atât sănătatea mintală, cât și profesionalismul.

– Iată de ce Gil nu poate identifica persoana care ți-a trimis mesajul ăla, spuse Ivory, îndepărtându-se cu încă un pas, ca măsură de precauție.

Arătă spre o cutie grea din fier agățată pe peretele de lângă ușa din spate. Partea de sus a cutiei era prinsă în balamale, însă capacul era ferecat cu un lacăt bine uns.

Ea deschise ușa din spate, fu izbită de o rafală de aer rece și ieși într-o alee pustie, îngustă. Pe o latură a peretelui erau înșiruite butoiașe goale, ce așteptau să fie ridicate, și câteva lăzi sparte, ce conțineau refuzurile. Iar de cealaltă parte a ușii, în locul unde cutia din fier era fixată pe peretele interior, o deschizătură îngustă fusese scobită în exteriorul dur.

– Este un depozitar, îi explică Ivory ducelui. Mesajele pot fi lăsate aici anonim. Trebuie să fie însoțite de câte doi șilingi și să aibă o adresă scrisă citeț pe partea din față. Numai Gil are cheia. Ea le strânge...

– ... și trimite băieți ca Seth să le livreze. Tonul îi era liniștit, iar ea nu își putu da seama la ce se gândea.

– Da. O monedă este pentru mesager, iar Gil o ia pe cealaltă. Ivory făcu o pauză. Deși bănuiesc că o mare parte din câștigurile lui Gil revin mesagerilor ei.

– Un adevărat model de virtute. Sarcasmul lui era mușcător.

– Nu, replică Ivory. Ai fi prost dacă ai crede așa ceva. Dar face și ea ce poate.

– Băiatul tău – Roddy – a lucrat pentru ea?

– Da. Vorbește cu ceilalți mesageri chiar acum. Dacă vreunul dintre ei știe ceva, el va afla, cu toate că este îndoielnic. Sistemul funcționează incredibil de bine.

– Cine dracu' are nevoie să trimită mesaje anonime?

– În afară de sora ta?

Ducele o privi amenințător.

– Oameni care nu vor să fie găsiți, Excelență. Oameni care nu vor să lase urme ce ar putea să conducă la ei.

Ivory făcu un semn larg în jurul ei. Pereții clădirilor de pe partea cealaltă a aleii se zgâiau orbește la ea, fiind părțile din spate ale acestora. Privind spre dreapta, către capătul aleii, de-abia reuși să distingă suprafața cenușie a Tamisei. La capătul opus, traficul zilnic se desfășura neștiutor, trecătorii grăbindu-se la treburile lor.

Ducele o scruta cu privirea într-un mod straniu.

– Ca tine?

Ea îi susținu nestânjenită privirea.

– Câteodată.

– Dar de ce ar avea nevoie Beatrice să facă așa ceva? Să se ascundă în spatele anonimatului?

Ivory îi evită privirea și o porni în sus pe alee, spre stradă.

– Ți-a trecut prin cap măcar o dată că poate sora ta nu vrea să o cauți?

– Asta-i ridicol!

– Așa să fie?

– Da, așa este. Sora mea este tânără. Are întreaga viață înaintea. Dispunând de titlu, frumusețe și, dacă pot să fiu atât de vulgar, zestrea pe care i-o va asigura averea mea, Bea va avea de unde

să își aleagă soțul. Va face o partidă reușită și va deveni o persoană importantă în societate.

Ivory oftă.

– Mă dezaprobi, domnișoară Moore?

Ivory se opri și își ridică privirea către el.

– Este posibil ca sora ta să nu își fi dorit să meargă mai departe așa cum se aștepta toată lumea, să se mărite așa cum se aștepta toată lumea și să devină soția perfectă din punct de vedere social, așa cum se aștepta toată lumea? Este posibil să fugă de o viață pe care nu și-a dorit-o niciodată?

Elise îi spusese că din camerele lui Beatrice nu lipsea nimic care ar fi putut fi repede valorificat în bani, însă acest lucru nu însemna că fata nu strânsese, în secret, bănuț peste bănuț, de foarte multă vreme. După părerea lui Ivory, Beatrice ar fi putut să aibă destui bani ca să plece din Londra. Sau să plece din Anglia, că tot venise vorba.

– Ce sugerezi? Alderidge își arăta iarăși colții. Că, într-o oarecare măsură, nu am reușit să am grijă de ea? Poate că nu am dat prea des pe acasă, dar te asigur că a avut cei mai buni profesori, cei mai buni îndrumători, cele mai bune modiste. A luat lecții de muzică, lecții de desen, lecții de călărie, lecții de dans. Nu a dus lipsă de ceva vreodată. Niciodată.

Ducelui îi scăpa cu totul elementul esențial. Ivory îi pusese altă întrebare.

– Este posibil să fi căutat altceva de la viață? Ceva diferit de nevoile materiale?

– Ca de exemplu?

Ivory se holbă la el și îl împunse cu degetul în reverul paltonului.

– Tu să-mi spui mie, *căpitane!* Tu ești un pair care a ales o viață cu totul diferită față de cea la care se aștepta toată lumea de la un bărbat cu titlul de duce. Nu pari prea interesat să îți alegi o mireasă și să te așezi la casa ta, ducând o viață previzibilă de huzur, în care trecerea timpului să fie marcată de baluri anuale, jocuri de cărți la clubul tău preferat, câte o sticlă de coniac fin sau câte o vânatoare ocazională la vreun conac de țară.

Alderidge se cutremură.

– Poate că este adevărat, domnișoară Moore, însă eu nu văd ce-are a face stilul meu de viață cu al lui Beatrice.

– Poate că și ei i-ar plăcea să descopere ce se află dincolo de linia orizontului. Poate că și ea tânjește după aceeași viață aventuroasă de care crede că se bucură fratele ei.

Chipul lui Alderidge devenise o mască de groază împietrită.

În sfârșit!

– Ți-a cerut să o duci în India, nu-i așa? Întrebă Ivory cu blândețe.

– De mai multe ori, răspunse el răgușit. De unde știi?

– Am ghicit, recunosc eu.

– Dar i-am explicat de ce așa ceva era cu neputință. Numai călătoria în sine este primejdioasă. Și apoi, într-un asemenea loc bănuie diferite boli și tot felul de pericole. Nici în ruptul capului nu i-aș pune viața în pericol lui Beatrice într-o asemenea măsură.

– Și totuși, tu îți riști viața în fiecare clipă.

– E cu totul altceva.

– De ce?

– Pentru că... Ducele se opri, cu ochii reci și cenușii pironiți asupra ei.

– Pentru că ești bărbat? Pentru că ești liber să îți iei propriile decizii?

– Eu... Nu asta... Alderidge se opri. Îmi răstălmăcești cuvintele!

– Nu răstălmăcesc nimic, Excelență. Doar sugerez că este posibil ca sora ta să își fi luat propria decizie și să pornească în lumea largă pe cont propriu.

– Dar de ce-ar face așa ceva?

Ivory oftă, dându-și seama că se învâртеau în cerc cu acea conversație. O porni din loc.

– Nu a spus niciodată că era nefericită, zise ducele aproape cu disperare, grăbindu-se să o ajungă din urmă.

– Ba eu cred că da, numai că nu ai auzit-o. De ce crezi tu că sora ta voia să meargă în India?

Alderidge rămase tăcut, liniștea fiind întreruptă numai de sunetele pe care le făceau cizmele lor în timp ce lipăiau prin noroiul jilav de pe asfalt.

– Nu știu.

Ajunseseră la capătul aleii, iar zgomotele oamenilor, ale copitelor și ale atelajelor ce scârțâiau sub povara încărcăturilor erau constante.

Ivory se întoarse, prinzându-l pe Alderidge de mânecă.

– Când o vom găsi, îți sugerez să o întrebi.

Ducele nu făcu decât să încline din cap, părând deodată epuizat.

Ea mai că își întinse mâna spre fața lui, ca să îi înlătore, cu o mângâiere, semnele de îngrijorare ce îi brăzdau adânc trăsăturile. Se imagină ridicându-se pe vârfuri ca să îi prindă buzele între ale ei, să îl facă să-și uite necazurile, fie și numai pentru o clipă trecătoare. Cât timp trecuse de când nu își mai dorise să îi ofere unui bărbat un asemenea gest simplu? Cât timp trecuse de când recunoscuse față de ea însăși că un asemenea gest simplu nu era simplu deloc? Că nu era decât începutul unor dorințe mai întunecate, mai adânci?

Ivory își trase mâna de pe mâneca lui și și-o ascunse sub pelerină, la loc sigur. Era deplin conștientă că mergea pe nisipuri mișcătoare. Reputația ei, chiar traiul ei depindeau de reușita acelei misiuni. Și dacă voia să și le păstreze, singura ei prioritate trebuia să fie găsirea lui Lady Beatrice.

Și nu să se închipuie sărutându-l pe Maximus Harcourt.

O găsi pe Collette în pragul ușii bisericii St. Timothy, la numai o aruncătură de băț de alee. Clădirea micuță nu prea putea fi numită biserică, lipsindu-i cu desăvârșire sculpturile în piatră, abundând în schimb de grinzi șubrede, putrezite, și de o mulțime de clerici cumsecade, care se străduiau din răputeri să îi ajute pe cei care ajungeau acolo căutând adăpost.

Femeia fusese probabil frumoasă cândva, însă anii în care trăise pe străzi o costaseră scump. Părul ei blond-închis era rar, chipul îi era tras. Niște cearcăne întunecate îi înconjurau ochii obosiți, lipsiți de strălucire. Collette stătea ghemuită la capătul treptelor tocite din lemn, cu o cană de tinichea plină cu supă fierbinte în mâini și cu o expresie goală întipărită pe față. Alți câțiva cerșetori își luară tălpășița, apărându-și propriile căni de tinichea, de parcă s-ar fi temut că Ivory venise să le fure hrana sărăcăcioasă.

– Bună ziua, Collette, o salută Ivory, urcând treptele.

Îl simțea pe duce urmând-o îndeaproape, prezența lui fiind imposibil de ignorat. Grija vulnerabilă ce îi marcaseră mai înainte chipul fusese înlocuită de o asprime dură, neînduplecată, astfel încât lui Ivory îi era mult mai ușor să se concentreze asupra afacerilor.

Privirea lui Collette se limpezi și se îndreptă încet spre Ivory.

– Ducesă. O întâmpină zâmbindu-i, păstrându-și însă cu grijă buzele strânse, ca să nu se vadă că mai avea numai câțiva dinți în gură. A trecut ceva vreme!

– Supa este bună azi? o întrebă Ivory, aruncând o privire rapidă spre ușa bisericii.

În majoritatea după-amiezilor, biserica servea o supă caldă, însă în unele zile nu era mai mult decât o zeamă lungă.

– Azi are ceva napi în ea. Un alt zâmbet cu buzele strânse. Vreți să gustați?

Îi întinse încet cana de tinichea, tremurând sub pelerina ei zdrențuită.

– Nu, mulțumesc, îi răspunse Ivory cu căldură în glas, așezându-se lângă femeie. Dar s-ar putea să am o afacere pentru tine.

Un viu interes sclipi în ochii osteniți ai lui Collette, după care aceștia se ridicară și îl măsurară pe duce, care rămăsese în picioare, bătos, așteptând.

– El n-arată ca unu' dispus să plătească pentru o tăvăleală ziua-n amiaza mare. De fapt, arată ca unu' care nu plătește pentru nici un fel de tăvăleală. Deși câteodată-i greu să-ți dai seama.

Ivory își reprimă imboldul de a privi cu coada ochiului la Alderidge, fie și numai ca să vadă dacă fălcile îi erau pe cât de încheștate bănuia ea că erau.

– Nu genul acela de afacere. Informații.

– Aha! Atunci, ți-e client?

– Da.

– Condoleanțele mele!

Lui Ivory îi scăpă un chicotit, luând-o prin surprindere.

– Gil a spus același lucru când era cât pe ce să-l împuște.

– Ast-ar fi fost o risipă rușinoasă. Îl răcorise înainte?

Ivory zâmbi larg din nou, cu toate că nu își putu opri roșeața să i se urce în obraji.

– Nu. Însă Gil a mai spus și că ai lucrat noaptea trecută. În spațele Ghearei Leului.

– Se prea poate. Răspunsul ei fu reținut.

– Cineva a lăsat un mesaj foarte devreme azi-dimineață. Probabil pe la ora trei sau patru.

Collette se uită în cană.

– Era întuneric.

Cu mâna liberă își strânse mai bine pelerina subțire în jurul trupului.

Ivory scoase un săculeț plin cu monede și i-l îndesă în mână lui Collette.

Prostituata își înălță capul.

– Dar luna era sus pe cer, desigur.

Ivory scoase un sunet încurajator.

– Un gentleman, zise Collette. Haină neagră, lavalieră, pălărie, baston cu vârf din argint. N-am putut să-i văd fața din cauza lavalieriei. De înălțime medie. A venit din capătul ăsta al aleii, a plecat tot pe aici. Părea destul de mulțumit de el. Fredona încetișor.

– Ce fredona? se interesă Alderidge din spatele lui Ivory.

Collette ridică din umeri.

– Habar n-am. Dar suna bine.

Începu să murmure pe un ton surprinzător de puternic și plăcut, iar lui Ivory îi luă câteva clipe ca să recunoască aria.

– *V'adoro, pupille*, afirmă ea. Din *Julius Caesar* al lui Händel.

Collette se uită la ea fără să priceapă.

Ivory cântă partea de început a ariei cu voce joasă, amintindu-și pasajele înalte și pe cele grave. Era cu adevărat rușinos că *Julius Caesar* devenise o piesă aproape necunoscută, fiind înlocuită cu mult timp în urmă de opere mult mai populare.

– Da. Collette zâmbea iarăși, și Ivory realiză că ducele o privea înmărmurit. Credeți că ați putea să mai cântați...

– Poate altă dată, o întrerupse Ivory cu gentilețe. Îți mai amintești și altceva?

– Când l-am întrebat dacă voia să-și păstreze buna dispoziție, mi-a zis să dispar – că tot ceea ce îi trebuia îl aștepta acasă, pufni disprețuitoare Collette.

– Ai văzut dacă venise cu vreo trăsură? Sau cu vreun cal?
 – A venit pe jos. Dacă a folosit vreun mijloc de transport, l-a lăsat să aștepte pe drum, pe undeva pe aici. Eu nu am văzut nimic.
 – Ai văzut vreo femeie cu el? Poate una blondă?
 – Nu. Era singur.
 – Dar vreo doamnă singură? Ducele pusese întrebarea.
 Collette îl luă peste picior.
 – Nici o doamnă nu-i atât de proastă să vină aici noaptea singură. N-am văzut nici o doamnă. Nici azi-noapte, nici în altă noapte.

Se lăsă liniștea și când deveni clar că femeia nu mai avea nimic de adăugat, Ivory se ridică.

– Mulțumesc!

Collette dădu din cap în semn de aprobare, și săculețul dispăru sub pelerina ei.

– Întotdeauna o plăcere, ducesă!

– Nu cred că te pot convinge să te întorci acasă cu mine pentru o noapte sau două, nu? întrebă Ivory, alegându-și cu atenție cuvintele. În eventualitatea în care ți-ai mai aminti ceva, bineînțeles.

Buzele lui Collette se strânsă într-o linie subțire și bărbia i se ridică, ca și când ar fi citit printre vorbele lui Ivory.

– Mă descurc foarte bine de una singură.

Ivory oftă în sinea ei. Într-o bună zi Collette avea să o surprindă și să accepte. Trase de șnururile pelerinei ei de lână și o așeză pe umerii femeii slabe, fără să-i dea ocazia de a refuza.

– N-am nevoie de mila dumitale, protestă Collette, deși cu jumătate de gură.

– Nu este milă, o asigură Ivory. Este o parte din plata ce ți se cuvine. În plus, clientul meu aici de față mi-a promis o nouă pelerină de catifea, tivită cu satin și hermină, când voi găsi ceea ce caută.

Collette se uită în sus la Alderidge, neîncrezătoare.

– Catifea albastră, rosti el în spatele lui Ivory, făcându-i jocul. Deși va fi tivită cu blană de vulpe, nu de hermină. E mai călduroasă, iar eu iau în considerare și latura practică, pe lângă frumusețe.

Prostituata se întoarse din nou spre Ivory și o privi lung, gânditoare.

Ivory își impuse să nu roșească.

– Mulțumesc din nou, Collette!

Femeia își duse la buze cana cu supă, iar Ivory se retrase, coborând scările bisericii, cuprinzându-și talia cu brațele ca să se încălzească. De-abia făcuse doi pași în direcția Ghearei Leului, când o învălui o căldură binecuvântată.

Alderidge o înconjură și i se așeză în față, prinzându-i cu blăn-dețe pe umeri reverele paltonului său.

– Ce faci? îl întrebă Ivory, tresărind.

– Pregătesc un tort.

Ea se holbă la el.

– Ce dracu' ți se pare că faci? O să mori de frig dacă umbli îmbrăcată doar cu o rochie, în toiul iernii.

Îi îndepărtă de pe un obraz o șuviță de păr rătăcită și îi ridică gulerul paltonului pe urechi.

Ivory încetă să mai respire.

– Dar...

– Dacă mori de frig, îmi va lua mult mai mult timp să o găsesc pe Bea, o întrerupse morocănos.

Și dacă nu își putea aminti să respire, avea să se sufoce, înainte să moară de frig.

– Dar nu pot să-ți port haina, reuși ea să îngaime într-un final.

– Deja o porți. Regret că nu este din catifea albastră, tivită cu hermină.

– Da, dar...

– Crezi că ai putea să-mi mulțumești, pur și simplu, fără să mă contrazici?

Ivory clipi.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere.

Se uita în jos la ea, cu un zâmbet straniu pe față.

Ivory își strecură mâinile în interiorul paltonului, înfășurându-și-l cât putea de strâns în jurul corpului. Materialul nefamiliar îi alunecă pe umerii goi. Închise ochii și trase adânc aer în piept,

mirosurile amestecate de lână, sare și ceva exotic gădilându-i nările. Era ca și cum l-ar fi avut pe duce încolăcit în jurul ei, se gândi ea, desfătându-se cu căldura, atingerea și parfumul lui. Doar acel gând îi aprinse pielea, sfârcurile întărindu-i-se pe sub pieptar, acolo unde sânii i se frecau de paltonul greu. Nu îi mai era frig. În schimb, era înfierbântată, gura i se uscăse și trupul îi fremăta.

La dracu', dăduse de belea!

Cândva, demult, fusese una dintre cele mai dorite femei din Londra. Bărbații rivalizau să o aibă. Începeau să îi câștige favorurile cu flori și parfumuri, poezii și bijuterii. Îi oferiseră case scumpe, alocații obscene și haine din mătase și satin demne de o prințesă. Și, cu toate că se văzuse câteodată nevoită să accepte unele dintre acele daruri pentru a supraviețui, nici unul dintre ele nu o interesase.

Însă în acel moment, stând în mijlocul unei străzi mizerabile din Londra, tocmai fusese sedusă copleșitor, complet și irevocabil de un palton uzat, pătat de sare. Ivory își înghiți nodul din gât, știind că ducele de Alderidge, dacă ar fi dorit, ar fi putut să o sprijine cu spatele de zidul bisericii și să își facă de cap cu ea chiar atunci, chiar acolo. Iar ea ar fi savurat, fără doar și poate, fiecare clipă.

Numai că el nu avea nici cea mai mică intenție să o posede. Nici măcar nu încercase să o seducă.

Și poate că tocmai aceea siguranță o captiva într-atât. O atrăgea atât. Ceea ce tocmai făcuse Alderidge era un act de bunătate. Nu fusese un truc care să îi asigure atenția sau compania în acea noapte. Singurul lui interes față de ea îi viza abilitatea de a-l ajuta să își găsească sora dispărută.

Iar ea ar fi făcut bine să își amintească că ducele era un client care venise la ea pentru ajutor, nu pentru o tăvăleală, așa cum se exprimase Collette atât de delicat. Ivory își petrecuse ani întregi clădindu-și reputația de a fi cea mai bună în ceea ce făcea, și să fie cea mai bună însemna să dea dovadă de profesionalism întotdeauna. Și totuși, când venea vorba despre ducele de Alderidge, nu știa cum, nu era nevoie decât de un simplu act de bunătate ca să o facă să-și dorească să arunce totul pe fereastră în schimbul unei relații trecătoare cu acel bărbat.

– Te simți bine?

Ochii lui Ivory se deschiseră brusc și se opriră asupra ducelui, care o studia cu o expresie de nedescifrat.

– Eu eram doar... Se întrerupse, gândindu-se mai bine la cât de înțelept ar fi fost din partea ei să continue cu vorbele pe care fusese cât pe-aci să le rostească.

– Tu erai doar... ce?

El stătea destul de aproape ca ea să îi vadă vârfurile blonde ale genelor și linia neregulată a cicatricei care îi brăzda fruntea pe lângă rădăcina părului. Destul de aproape ca să îi observe felul în care buza inferioară i se strângea în timp ce o măsura din priviri și să își imagineze cum ar fi fost să își treacă limba peste ea...

– Domnișoară Moore? Tu erai doar... ce? repetă el.

– Surprinsă. Majoritatea oamenilor nu îmi fac favoruri fără să aștepte ceva în schimb.

Îi păru rău de cuvintele spuse din clipa în care îi ieșiră pe gură. O făceau să pară o copilă bosumflată. Sau, mai rău de atât, slabă.

Acei ochi incredibil de cenușii se întunecară din nou.

– Nu face greșeala de a mă include în categoria „majoritatea oamenilor”, domnișoară Moore, spuse el.

Ivory nu reuși să își ferească privirea.

– Așadar, a fost un gentleman, zise el deodată.

Ivory avu nevoie de o secundă ca să-și vină în fire.

– Asta dovedește că sora mea nu a trimis acel mesaj, o înțepă el.

– Adevărat, răspunse ea, ținându-se cu dinții de judecata ei și de afirmația lui. Era mult mai ușor să discute cu acel bărbat când era grosolan.

Și nu blând și bun.

– Însă nu dovedește că nu l-a scris ea și că nu a trimis pe cineva să îl livreze în locul ei. Și mă tem că descrierea lui Collette nu ne va ajuta să îl identificăm pe individ. Persoana pe care a descris-o poate fi oricine dintr-o mie de gentlemeni din Londra.

– Ești plină de optimism, nu-i așa? mormăi Alderidge.

– Nu m-ai angajat ca să fiu optimistă, replică Ivory. M-ai angajat să fiu rațională.

– Atunci, rațional vorbind, domnișoară Moore, nu ți se pare evident că Bea a fost răpită? Bărbatul a spus că tot ceea ce avea

nevoie îl aștepta acasă. Oricine o fi, trebuie să o țină pe Bea prizonieră în casa lui.

Nările lui Ivory fremătară.

– Ori, căpitane Conspirație, altă variantă poate fi că gentlemanul este un soț credincios și că se referea la soția lui.

Ochii lui se îngustară până ajunseră o fantă scăpărătoare.

– Nu îmi place să fiu ironizat.

Ivory îi susținu liniștită privirea.

– Încă o dată îți spun, nu avem nici o dovadă care să ne indice faptul că sora ta a fost răpită. Avem însă o dovadă a faptului că acest gentleman necunoscut o cunoaște pe sora ta, deși nu pot să îmi dau seama în ce context. Poate să fie un prieten, cineva în care ea are încredere ori cineva care o ajută. Cel puțin se pare că are în vedere interesul ei. Altfel, chiar acum am citi despre scena de azi-noapte în *Times*. Nu trebuie să ignorăm posibilitatea ca respectivul gentleman să fie, de asemenea, aman...

– Nu!

Ivory își dădu ochii peste cap. Nu ajungeau nicăieri. Începu să își scuture de pe umeri paltonul ducelui.

– Du-te acasă, Excelență! Nu realizăm nimic dacă stăm amândoi aici, în mijlocul străzii. Fii sigur că nu mă voi opri până nu voi fi mulțumită de rezultat. Încă mai am oameni care stau la pândă și pun întrebări. Îți voi da de știre imediat dacă mai descopăr ceva.

Alderidge îi înfășură la loc pe umeri reverele paltonului său, smucindu-le, odihnindu-și mâinile chiar sub bărbia ei.

– Ține haina pe tine! Și nu mă poți trimite acasă, ca pe un copil neascultător.

Ivory răsuflă exasperată.

– Atunci, fă ce vrei, Excelență! Dar asigură-te că, orice ai face, nu sare în ochi...

– Sal'taaaare! Excelență!

Strigătul entuziasmat se auzi din spatele lui Ivory. Ducele își coborî mâinile și se întoarse. Ivory reuși să zărească, peste umărul lui, un bărbat bine îmbrăcat, care se apleca din ușa unei trăsură ce se oprise în mijlocul străzii.

Alderidge injură în barbă înainte de a ridica mâna pentru a-i răspunde la salut.

Ivory se îndepărtase deja câțiva pași, nedorind să îi dea acelui străin nici un motiv de a-i pune lui Alderidge întrebări stânjenitoare despre însoțitoarea lui.

Ducele se întoarse iarăși spre ea.

– Unde te duci...

– Pe legea mea, Excelență, de ce nu purtați o haină? strigă bărbatul din trăsură. Vă veți găsi moartea! Vă aflați în Anglia, nu în India, în caz că ați uitat. Râsul lui la propria glumă răsună în toată strada. Veniți, permiteți-mi să vă duc cu trăsura!

Ducele se răsuci spre trăsura care aștepta și spuse ceva ce Ivory nu putu înțelege. Nu pierdu deloc timpul și o zbughi pe cea mai apropiată alee, iar când Alderidge se întoarse în loc, ea se făcuse de mult nevăzută.

Contele de Barlow îi zâmbi larg lui Max când acesta se așeză în trăsură, pe locul din fața sa. Chiar dacă nu avea dispoziția necesară pentru o discuție lăncedă de complezență, Max nu putea să conteste faptul că măcar trăsura îi oferea un adăpost împotriva vântului rece ce sufla inverșunat pe afară. Cum nu mai avea paltonul... Cum domnișoara Moore dispăruse chiar de sub nasul lui...

Se foi, nemulțumit atât de durerea ce îi apăsa pieptul, cât și de cea pe care o resimțea în vintre. Imaginea domnișoarei Moore înfășurată în paltonul lui fusese tulburător de captivantă. Ceea ce el intenționase să fie un simplu act de cavalerism, îi inspirase tot felul de închipuiri pătimașe, mult mai nelalocul lor decât ar fi trebuit să-i inspire vreodată o femeie înfășurată într-o haină. Și-o imaginase pe domnișoara Moore înfășurată într-una dintre cămășile lui, înfășurată între cearșafurile lui. Înfășurată în...

– Ce noroc că am dat peste domnia voastră chiar acum, zise Barlow cu voioșie. Astăzi este prea frig ca să mergi pe jos undeva. Mai ales îmbrăcat ca domnia voastră. Își încreți fruntea. Ce v-a adus pe aici?

Max se încruntă din cauza intruziunii evidente în treburile lui personale.

– O chestiune fără importanță. Nimic mai mult.

– Înțeleg. Haina i-ați dat-o unei femei?

Încruntătura lui Max se adânci. Deci Barlow văzuse asta. Nici de acest lucru nu era prea încântat.

– Da.

Preferă să răspundă scurt, nedorind să discute despre domnișoara Moore sau să-i explice de ce stătea pe o stradă din Londra împreună cu ea.

– Era o cunoștință de-a domniei voastre? îl întrebă Barlow curios.

– Nu. Răspunsul îi ieși din gură înainte să apuce să se gândească. Doar o femeie lipsită de noroc, care avea nevoie de o haină mai mult decât mine.

– Cât de generos din partea domniei voastre! exclamă Barlow, aprobându-l bucuros. Mai mulți gentlemen ar trebui să aspire la o asemenea bunăvoință.

Max nu uitase că își dăduse haina unei femei care mai înainte își dăruise propria pelerină fără să stea pe gânduri.

– Într-adevăr, ar trebui, șopti el.

– Poate doriți să facem o oprire pe strada Bond, Excelență? sugeră Barlow, din cale-afară de însuflețit. Știu un magazin minunat, de unde vă puteți cumpăra o haină nouă fabuloasă. Ce materiale și lucrături! Vă recomand să cereți nasturi de culoarea fildeşului...

– Mai am o haină, îl întrerupse Max, simțind că începea să îl doară capul. Dar mulțumesc! adăugă el în grabă.

Barlow păru dezamăgit preț de o secundă, apoi reîncepu.

– Trebuie să vă ofer condoleanțele mele, anunță el, vocea coborându-i până ajunsese o șoptă, de parcă i-ar fi putut auzi cineva.

Max aproape că pufni când auzi cuvântul *condoleanțe*.

– Ce lucru îngrozitor s-a întâmplat azi-noapte! Atât de neașteptat! Și tocmai în casa domniei voastre, nici mai mult, nici mai puțin!

Pentru o clipă oribilă, amintirea scenei din dormitorul lui Beatrice îi străfulgeră în minte, înainte de a-și aduce aminte că Barlow nu avea cum să știe ce se întâmplase cu adevărat.

– Într-adevăr. Max folosi un ton aspru.

– Și când te gândești că domnia voastră ați fost ultima persoană care l-a văzut pe conte înainte să-și dea ultima suflare! Barlow

trase aer în piept printre dinții încleștați. Nimeni, niciodată, nu ar trebui să fie sigur de nimic, cu atât mai puțin de timpul pe care îl are de trăit pe lumea aceasta.

– Într-adevăr.

– Trebuie să întreb cum se simte Lady Beatrice în mijlocul acestui ghinion. Chipul lui Barlow era o mască de preocupare.

Max simți cum i se încorda tot corpul.

– Sora mea a fost teribil de înnebunită, spuse el, împrumutând cuvântul domnișoarei Moore.

– Desigur. Orice femeie în locul ei și-ar fi ieșit din minți din cauza șocului și a suferinței.

„Numai dacă numele ei nu era domnișoara Moore“, se gândi Max cu asprime. Atunci, ar fi manevrat cadavre legate cu panglici de mătase cu lejeritatea cu care majoritatea femeilor își manevrau listele zilnice de cumpărături.

Barlow își căută o poziție mai comodă pe perne.

– În legătură cu Lady Beatrice...

– Sora mea nu se află în oraș în acest moment, îl întrerupse Max înainte să fie nevoit să refuze alte invitații la teatre, muzee sau expoziții.

Barlow clipi ca o bufniță înspre el.

– Atunci, unde se află?

– La țară, zise Max vag. Încearcă să își revină.

– O! Desigur. Și când credeți că se va întoarce?

– Nu știu, răspunse Max, dorindu-și să fi putut scăpa imediat din interiorul trăsurii, cu haină sau fără.

Intențiile bune ale bărbatului începeau să îl sleiască de puteri, și capul începea să îl doară din ce în ce mai tare. Adevărul era că de-abia îl cunoștea pe Barlow și nu avea nici un interes să îl cunoască mai bine. Își duse mâna spre buzunar pentru a-și scoate ceasul, însă realiză că îi rămăsese în buzunarul paltonului. La domnișoara Moore. La fel ca scrisoarea și inelul lui Beatrice.

La naiba!

Trăsura încetini și Max trase perdeleta de la fereastră, ușurat că ajunseseră aproape de casa lui.

– Îți mulțumesc pentru bunătatea ta, Barlow! i se adresă Max, încercând să nu pară prea nerăbdător să coboare din atelaj. Însă trebuie să mă grăbesc.

– Desigur, desigur, răspunse Barlow. Excelență, poate, dacă îmi îngăduiți un moment, este o chestiune pe care aș vrea să o discut cu domnia voastră...

– Poți trece mâine pe la mine? îl întrebă Max, disperat să se vadă scăpat de conte.

– Absolut, zise Barlow cu un zâmbet până la urechi. Pe la amiază ar fi convenabil?

– Da, da.

Max ar fi fost de acord cu orice. Deschise brusc ușa și aproape că o luă la fugă când traversă strada și urcă treptele spre intrarea reședinței lui din oraș.

Lovi ușa de perete și intră, apoi o închise și se sprijini de suprafața rece a acesteia. Își închise strâns ochii, sfârșit de oboseală. Nu avea să o poată scoate la capăt. Să pretindă că totul era bine-mersi când oameni ca Barlow aveau să îl încolțească cu vreun subiect de conversație.

Toată lumea se aștepta ca el să își facă apariția pe la unele cluburi cât timp se afla în Londra. Cu siguranță avea să întâlnească diferiți asociați cu care să discute despre cifre, vase și contracte pentru sezonul următor. Avea de făcut rezervări, oameni de plătit, corăbii de încărcat, facturi de verificat, corăbii de reparat. Cum oare avea să facă toate acestea, când sora lui pur și simplu... dispăruse? Când femeia care se presupunea că trebuia să îl ajute să o găsească se transforma cumva într-o tentație căreia nu dorea să i se mai împotrivească? Când nu avea nici o idee despre ce ar fi trebuit să facă, în orice privință?

– Ai găsit-o? Vocea lui Helen sparse liniștea.

Max deschise ochii.

– Nu încă, o anunță pe un ton egal.

Capul nu încetase să îl doară.

Mătușa lui stătea pe coridor, imaculat îmbrăcată, ca de obicei, deși își ținea mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Auzindu-i răspunsul, scoase un sunet de supărare și se clătină.

Max se duse imediat să o sprijine și o conduse în salon, unde o ajută să se așeze pe un divan.

– Unde este? întrebă Helen, cu toate că Max știa că nu aștepta vreun răspuns.

Pe o măsuță se afla o tavă cu ceai și gustări, neatinsă, iar Max turnă ceai într-o ceașcă și i-o potrive în mâinile delicate. Se îndreptă spre ușă și o închise hotărât. Se așeză în capătul opus al divanului și își privi cu atenție mătușa.

– Beatrice era nefericită aici? o întrebă, fără nici un preambul.

Degetele lui Helen se încleștară pe toarta ceștii, și farfurioara zăngăni.

– Cine ți-a spus că era nefericită?

– Nimeni, zise Max resemnat, știind că vorbea ca domnișoara Moore, dar că trebuia să pună acea întrebare, oricum. Însă nu pot să nu iau în seamă posibilitatea ca Beatrice să fi... plecat.

– Vrei să spui, să fi fugit? Ca o țărăncuță prost-crescută care tânjește după aventura din marele oraș? Vocea lui Helen devenise aspră.

Max oftă. Avea să păstreze numai pentru el mesajul pe care îl primise, până când avea să afle mai multe. Dacă îi dezvăluia lui Helen că primise un mesaj ce sugera că Bea se putea foarte bine să fi fugit, nu ar fi făcut decât să o necăjească mai rău.

– Nu îi lipsea nimic, șopti Helen. M-am asigurat de asta.

– Amândoi am făcut-o. Dar poate că nu am reușit să îi dăruiesc ceea ce își dorea cel mai mult.

Gata, o spusese! Spusese ceea ce îi frământa conștiința încă de când pășise în dormitorul lui Beatrice, noaptea trecută.

– Beatrice te venera, îi mărturisi Helen, lăsându-și deoparte ceașca de ceai.

– Beatrice nici măcar nu mă cunoștea.

Mătușa lui se ridică și luă o cutie drăguță din lemn, cu niște păsări bizare cioplite pe toată suprafața. Max o recunoscuse imediat ca fiind un cadou pe care i-l trimisese din Bombay. Helen i-o aduse lui Max, i-o puse în poală și se așeză la locul ei.

– Ce înseamnă asta? întrebă Max.

– Toate scrisorile pe care i le-ai trimis. Le-a păstrat pe toate. Și, la fiecare scrisoare pe care i-ai scris-o, ți-a trimis răspuns.

– Știu.

Câteodată găsea zeci de scrisori așteptându-l la birourile din Bombay sau din Calcutta, aduse în porturile respective de alte corăbii.

Deschise cutia foarte încet, găsind un teanc de scrisori vechi, cu hârtia subțiată din cauza folosirii frecvente. În vârful grămezii se afla o frumoasă cochilie roz.

– Te-a cunoscut prin intermediul scrisorilor tale. Prin intermediul poveștilor tale aventuroase.

Numai că poveștile lui aventuroase adeseori nu erau decât atât. Povești. Nu scrisese niciodată despre febra galbenă. Sau despre holeră. Sau despre oricare dintre celelalte boli ce avansau cu repeziciune și doborau oamenii ca pe muște. Nu scrisese niciodată despre rănilor ce se infectau și supurau, până când aduceau sufletele în pragul nebuniei, de-abia apoi curmându-le viața. Nu scrisese niciodată despre bărbații care așteptau, la fel de nerăbdători să ucidă pentru șansa de a înșfăca un săculeț cu bani, ca și pentru șansa de a pune mâna pe o corabie întreagă.

– Totuși, cred că amândoi știm că avea nevoie de fratele ei. Nu de un vraf de scrisori. Cuvintele lui Helen erau acuzatoare.

– Te avea pe tine, răspunse Max, punându-i-se un nod în gât.

– Și se pare că nu am fost de ajuns. Helen clătină din cap. Ea este tot ce am pe lume. Mi-e atât de teamă...

– Va fi bine. O voi găsi și o voi aduce acasă.

– De unde știi? țipă mătușa lui. Dumnezeu! După ceea ce am găsit sus... Își duse o mână la gură.

Lui Max nu îi veni în minte nimic din ce ar fi putut să îi spună ca să o facă să se simtă mai bine. Helen văzuse tot ceea ce văzuse și el.

– A pomenit vreodată ceva despre Debarry? întrebă el. Contele a venit vreodată...

– Nu, bâigui ea aproape plângând. Nu l-a menționat niciodată pe lordul Debarry. Nici nu credeam că îl cunoștea până... până azi-noapte. Nici măcar eu nu am schimbat mai mult de doisprezece cuvinte cu bărbatul ăla.

– A făcut ceva neobișnuit în ultima vreme?

– Nu. Mătușa lui se gândi puțin, ca și cum tocmai își amintise brusc ceva. A cerut să i se facă un portret în miniatură.

– Și asta era ceva neobișnuit?

– Înainte, a refuzat întotdeauna să pozeze pentru un portret.

– Pentru cine era? Portretul în miniatură?

– Eu am presupus că era pentru tine. Helen făcu ochii mari.

– Îl ai?

– Da. Se ridică, se duse la șemineu și luă un portret micuț, înrămat, de pe marginea acestuia. A sosit azi-dimineață. Așa fusese stabilit.

Max se ridică, de asemenea.

– Îl pot vedea?

Helen se întoarse la divan și i-l înmână. Pictorul fusese incredibil de talentat și îi surprinsese perfect trăsăturile. Însă nu mai rămăsese nimic din buclele și din funda albastră feciorelnică pe care și le amintea; fuseseră înlocuite de o seriozitate sumbră.

– Îl pot păstra? întrebă el.

Helen șovăi, pregătindu-se pentru o confruntare.

– Ar trebui să i-l arăt domnișoarei Moore și asociatei ei. Cred că este important să știe cum arată. Încă lucrează pentru noi.

Mătușa lui se înmuie și aprobă printr-un gest al capului.

Pe Max îl fulgeră o idee.

– Cum de ai știut să angajezi firma Chegarre și Asociații?

Dacă se gândea mai bine, cum de nu pusese acea întrebare mai devreme? Oare cum de cunoștea mătușa lui corectă, cu o coloană vertebrală atât de dreaptă, oameni cu... talentele pe care le avea domnișoara Moore?

– Orice membru al elitei știe despre Chegarre și Asociații, bombăni ea.

– Eu, nu. Cu toate că bănuia că nu era tocmai un membru al elitei. Niciodată nu fusese. Ce știi despre domnișoara Moore?

Helen ridică din umeri.

– Nimic. Nici nu-mi pasă. Tot ceea ce trebuie să știu este faptul că oamenii lui Chegarre se pot asigura că Beatrice va mai avea un viitor, când se vor termina toate acestea. Pentru că asta fac ei. Fac scandalurile să dispară. Și toată lumea o știe.

Lui Max nu îi conveni că Helen nu putea să îi ofere informații despre domnișoara Moore pe care el să nu le fi cunoscut deja. Lipsa de cunoștințe începea să îl calce pe nervi și avea să o rectifice

cât de curând posibil. Dar avea sens că Helen știuse despre acea firmă. În absența sa, ea umpluse golul lăsat de părinții lui. Luase decizii, se ocupase de detalii la care el nici nu se sinchisise să se gândească.

– Nu ți-am mulțumit niciodată pentru ceea ce ai făcut pentru Bea, spuse Max dintr-odată. Și pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Pentru noi. Continuă apoi stânjenit: Știu că a trebuit să plătești un anumit preț.

Helen își feri privirea.

– Chiar știi?

Max se încruntă.

– Tu ai umplut golul lăsat de moartea tatei și a mamei.

– Pentru că tu ai refuzat. Privi fix în foc. Știi, aș fi plecat cu el în Boston, zise ea, pierdută în gânduri. Mi-a cerut să merg cu el.

– Cine? Lui Max îi scăpase ceva în acea conversație.

– Edward. Mi-a cerut până și mâna.

– Așteaptă, ce? Max simți cum fruntea i se încrețea de nedumerire. Cine este Edward?

– Edward Shelby. Este avocat. L-am întâlnit într-o seră. Amândurora ne plac orhideele. Avem foarte multe lucruri în comun.

– Și ați fost logodiți? De ce era prima dată când Max auzea despre asta?

– Nu oficial. Mi-a cerut mâna înainte să plece. Avea un frate acolo, care practica, de asemenea, avocatura. Amândoi și-au înființat propria firmă. Părea cuprinsă de o tristețe fără margini. Voia să îl însoțesc în calitate de soție a lui.

Max se holbă la mătușa lui.

– Și tu nu ai plecat.

– Părinții tăi tocmai muriseră. Tu erai în India. Cineva trebuia să aibă grijă de avere. Cineva trebuia să fie aici pentru Beatrice. Nu puteam să o iau, pur și simplu, cu mine.

– N-am știut.

– Ocazional, încă îmi mai trimite scrisori. Se pare că orhideele nu cresc prea bine în Boston. Vocea ei părea să vină de undeva de departe.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Ce rost ar fi avut? Te-am rugat de nenumărate ori să rămâi, când te-ai întors prima dată după moartea lor. Când ți-ai asumat pentru întâia dată titlul. Ai refuzat. Și, dacă nu ai rămas de dragul surorii tale, de ce-ai fi rămas pentru mine?

Max simți o împunsătură de vină, ceea ce era ridicol. Cum era posibil să fie tras la răspundere pentru zădărnicierea unui vis despre care habar nu avusese că existase?

– Nu am putut rămâne, Helen. Locul meu nu este aici.

Helen îl privi, buzele curbându-i-se ușor.

– Niciodată nu ai vrut ca locul tău să fie aici.

– Nu este adevărat. Dar tata și mama mi-au dat de înțeles foarte clar, de când aveam șase ani, că nu era nevoie de mine. Singura mea datorie față de această familie, orice ocupație aș fi ales, era să nu pătez numele de Harcourt. Se aștepta de la mine să îmi găsesc singur calea de urmat, să îmi fac singur viața. Asta am făcut, și am continuat să o fac. Și-așa am umplut cuferele și am asigurat tot ceea ce era necesar.

– Și asta aștepti de la Beatrice? Și de la mine?

– Poftim?

– Ca, pur și simplu, să nu îți stăm în cale și să nu pătăm numele de Harcourt?

Max strânse din dinți.

– Nu. Și nu este același lucru.

– Oare? Helen se prăbuși pe divan, ca și când disputa ar fi sleit-o de puteri. Când o vom găsi pe Bea, atunci vei rămâne? îl întrebă pe Max fără să se uite la el. Vei rămâne aici în calitate de duce de Alderidge?

„Nu pot.” Răspunsul îi veni pe dată. Locul lui nu era acolo, în Londra, în acel moment, mai mult decât în copilărie sau adolescență. Viața lui, cea pe care și-o făurise pentru el, singur, se afla peste ocean. Singura viață pe care o cunoscuse, făcută din sângele și sudoarea lui, nu era ceva ce ar fi vrut sau ar fi putut abandona cu ușurință. Și totuși, nu știa din ce motiv, nu reușea să rostească vorbele.

Helen păru să îi interpreteze tăcerea ca pe răspunsul pe care îl aștepta.

– Mă gândeam eu.

Max își trecu palmele peste față.

– Îmi pare rău, spuse el, deși nu era sigur pentru ce își cerea scuze. Pentru familia pierdută? Pentru ceea ce îi rezervase și îi oferise soarta? Pentru ceea ce pierduse și nu mai putea recupera, așa cum timpul nu mai putea fi întors?

Își coborî privirea asupra lui Helen.

– Cred că tu ai fost un duce mult mai bun decât aș fi putut fi eu vreodată.

Ea îi susținu privirea, iar el nu putu citi în ochii ei decât dezamăgire.

– Probabil că așa este. Din moment ce nici măcar nu ai încercat vreodată...

Capitolul 6

Ivory se trezi dintr-un somn chinuit când umbrele începură să coboare. Se ridică în capul oaselor în patul ei, frecându-se la ochi. Pieptănătura i se desfăcuse și părul i se revărsa liber pe umeri și pe spate. Și-l înlătură de pe față nerăbdătoare, spunându-și că era oglinda perfectă a felului în care se simțea în acel moment – incompletă și distrusă.

Ivory se întorsese într-o casă tăcută – Elise nu revenise încă, probabil că ieșise pentru a o însoți pe Mary la stația de diligențe și pentru a se asigura că avea să plece din Londra în siguranță. Nu primise nici un mesaj de la Alex, fratele Elisei, care să îi dea de înțeles că descoperise ceva folositor de la rețeaua lui de informatori, și nici nu primise încă vești de la vreunul dintre oamenii pe care îi angajase ca să supravegheze casele prietenelor lui Lady Beatrice. Știind că avea nevoie de câteva ore de somn pentru a rămâne în formă, Ivory urcase scările până la camera ei și se întinsese pe pat, înfășurată încă în paltonul lui Alderidge.

Își spusese că îl păstrase pentru că în cameră era frig și pentru că era prea obosită pentru a reaprinde focul ce se stinsese, lăsând în urmă numai un morman de cenușă fierbinte, însă știa mai

bine de atât. Fără îndoială, își simțea trupul fremătător și febril, tânjind după lucruri în legătură cu care decisese, cu mult timp în urmă, că putea să se lipsească.

Soțul ei era cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea, când se căsătoriseră, copiii lui din prima căsnicie fiind deja adulți. Relația lor fizică căzuse pe locul al doilea față de legătura de prietenie ce se formase între ei. În ultimul lor an împreună, când sănătatea lui Knightley se înrăutățise, și apoi, în primii ani ca văduvă, apropierea fizică fusese un subiect la care nici măcar nu avusese timp să se gândească, darămite să îi simtă lipsa. Dar acum...

Acum se purta ca o școlăriță bolnavă de iubire și năucă. Era umilitor.

Oricum, ce știa oare despre ducele de Alderidge, în afară de datele răzlețe ce fuseseră consemnate cu grijă în jurnale? Știa că Maximus Harcourt își iubea sora până la adorație. Că putea fi căpos și încăpățânat. Că își pusese încrederea și speranța într-un ștrengar vagabond, pentru că îi văzuse onoarea dincolo de zdrențe. Că putea fi autoritar și arogant.

Era un duce. Câteodată. Era un căpitan. Câteodată. Era un gentleman.

Câteodată.

Se ridică, chinuindu-se să iasă din coconul cald de lână. Se simțea neliniștită și își plângea de milă, și, dacă învățase ceva în acei ultimi ani, învățase că asemenea scăpări nu duceau nicăieri.

Se grăbi să coboare, cu paltonul lui Alderidge înfășurat pe brațe, și observă că întunericul picta deja ferestrele în negru. Cineva aprinsese lămpile din salon, iar Ivory se aplecă și lăsă haina pe spătarul canapelei. Intenționase să se întoarcă în camera ei de lucru și să revadă notițele pe care le făcuse despre Debarry, însă se opri când privirea îi căzu pe pianul ce aștepta tăcut lângă perețele opus. Trecuse mult timp de când cântase ultima oară la el. De când cântase ultima oară cu vocea. Când Collette menționase numele operei *Julius Caesar* mai devreme în acea zi, îi trezise altă dorință pe care o crezuse de mult îngropată în siguranță. La dracu', ce se întâmpla astăzi cu ea?

Cu toate acestea, se trezi că nu avea puterea de a se împiedica să se apropie de instrument, că nu își putea opri degetele

să mângâie clapele. Cântă o notă, găsind cheia potrivită, și, fără să știe cum, începu să cânte, cu o voce răgușită la început, din cauza lipsei de exercițiu, dar câpătând putere și încredere pe măsură ce continua. Închise ochii, cufundându-se în muzică, amintindu-și fiecare cuvânt și fiecare notă. Și, pe măsură ce ecoul ultimei arii se stingea încet, realizează că zâmbea ca o proastă și că se afla pericolos de aproape de a izbucni în lacrimi.

– De ce te-ai oprit?

Ivory scoase un țipăt înăbușit înainte de a se răsuci pe călcâie.

Ducele de Alderidge stătea nemișcat lângă ușă, cu o expresie stranie întipărită pe chip.

– M-ai speriat, i-o trânti Ivory.

– Îmi pare rău, se scuză el, părând că nu se căia deloc. A fost frumos.

– Cum ai intrat aici? tună ea, ignorându-i complimentul. Ușa era încuiată.

Iar acea arie nu fusese și pentru altcineva, ci numai pentru ea însăși. Mai rău, chiar dacă identitatea ei nu mai era un secret, cu siguranță nu era ceva cu care se lăuda.

– Nu, nu era. Și nu a răspuns nimeni când am ciocănit.

Ivory se încruntă. Oare fusese atât de aiurită, încât uitase? Lăsa acel amănunt deoparte pentru moment.

– Nu te așteptam...

– Unde ai învățat să cânți așa?

Ivory se relaxă într-o oarecare măsură. Existau anumite avantaje în a avea un client care nu-și petrecuse aproape deloc timpul în Londra. Era evident că ducele nu avea habar cine fusese ea înainte. Ceea ce îi convenea de minune.

– Pe ici, pe colo, răspunse Ivory vag. Nu era o minciună.

– De ce nu dai spectacole pe undeva, cu o asemenea voce?

Ivory râse, deși râsul îi sună până și ei forțat.

– De ce? Ai vreun post liber de soprană într-unul dintre echipele tale? Mărturisesc, Excelență, că nu mă voi lăsa convinsă de o ofertă constând într-un elefant.

Sprâncenele lui Alderidge se împreună.

– Eu vorbesc serios.

– Asta s-ar putea să fie declarația anului, bombăni Ivory.

– Ce vrei să spui? întrebă el, pășind în cameră.

Și așa, pur și simplu, ducele nu se mai interesa de trecutul ei. Ivory răsufă ușurată.

– Vreau să spun, Excelență, că nu te-am văzut zâmbind nicio dată de când te-am cunoscut.

– În ultima vreme, nu prea am avut motive de fericire, nu crezi, domnișoară Moore? Nu am avut de ce să zâmbesc.

Ea avea tot felul de idei despre cum ar fi putut să remedieze acea situație, dar nici una dintre ele nu era cuviincioasă. Toate erau perverse.

– Nu, cred că nu. Ivory traversă încăperea și se opri în spatele canapelei, așezând o barieră sigură, de ordin fizic, între ei doi. Fiind conștientă de cum trebuia să arate, încercă să își aranjeze părul pe spate. Cum te pot ajuta, Excelență? „Iată, întrebarea sunase normal.“ Dorești ceva anume?

Ducele se plimba de jur împrejurul camerei, cu mâinile la spate, ochii rătăcindu-i peste pereții tapetați, pe tabloul ce atârna deasupra pianului și pe biblioteca îngustă, cu colecția ei de titluri. Părea neliniștit.

Ea așteptă, lăsând tăcerea să devină apăsătoare.

– Cine ești tu cu adevărat, domnișoară Moore? întrebă el, trăgând un volum de pe raft și examinându-i legătura.

– Poftim? „La naiba, o lua de la capăt!“

– M-ai întrebat dacă doresc ceva. Îmi doresc niște răspunsuri, domnișoară Moore. În calitate de client al tău, sunt destul de sigur că sunt îndreptățit să aflu măcar câteva lucruri elementare despre persoana pe care am angajat-o.

– Ce vrei să știi? Își menținu tonul plăcut al vocii.

– De cât timp lucrezi pentru domnul Chegarre? Deschise volumul pe care îl ținea în mâini.

Părea o întrebare destul de simplă.

– Se împlinesc cinci ani de când lucrez pentru Chegarre și Asociații, Excelență.

– Și înainte cu ce te ocupai?

Acea întrebare era mai spinoasă.

– Am avut câteva ocupații diferite.

– Cum ar fi?

„Am cântat pe unele dintre cele mai renumite scene din Anglia. Și din Franța. Și din Italia.“

– Am călătorit.

– Pe unde?

– Prin Europa. Încerca să spună adevărul ori de câte ori era posibil.

– Ai fost unul dintre spionii Imperiului?

Ivory rămase pentru o clipă cu gura căscată, apoi fu gata-gata să izbucnească în râs. Se înfrână.

– Și dacă aș fi fost spion? Chiar crezi că ți-aș fi dezvăluit asta?

Ducele se încruntă.

Lui Ivory i se făcu milă de el.

– Nu, Excelență, nu am fost spion.

– Iar eu ar trebui să te cred pe cuvânt?

– Ce enigmă, nu-i așa? Nu se putu abține să nu îl tachineze.

Alderidge oftă și închise cartea.

– Care este numele tău? Numele de botez.

– De ce vi se pare important?

– Pentru că vreau să știu. Puse cartea la loc pe raft și se apropie de canapea. Deții un secret ce are puterea de a-mi distruge întreaga familie. Ții în palmă tot ceea ce eu prețuiesc, iar eu nu știu nimic despre tine. Nu îți cunosc nici măcar numele.

– Dețin nenumărate secrete, Excelență. Nici unul dintre ele nu va fi destăinuit nimănui, niciodată. În veci. Dar nu înțeleg de ce...

Măinile ducelui apucară spătarul canapelei, zgâlțâind-o. Își ținea fruntea plecată, frustrat.

– Te rog!

– Ivory, șopti ea.

Ducele își ridică fruntea.

– Ivory, repetă el, și, auzindu-și numele rostit de buzele lui, simți cum sângele începea să îi clocotească prin vene. Mulțumesc!

Nu se bărbierise și obrajii îi erau iarăși umbriți de o barbă scurtă, aurie, ce îi implora degetele să îi exploreze asprimea. Avea încă părul prins la spate, în coadă, implorându-i aproape la fel de stăruitor degetele să tragă de fâșia din piele ce îl ținea strâns și să se afunde în desimea lui. Purta altă haină, mai ușoară și mai

potrivită pentru oraș, iar pieptul său larg și umerii lați îi întindeau cusăturile. Măinile lui, încheștate încă pe spătarul canapelei, erau puternice, brăzdate de cicatrice și bătătorite.

Se îndepărtă de canapea, înconjurând-o și apropiindu-se de ea. Ivory rămase pe loc, neștiind dacă mândria ori nesăbuința o împiedica să se retragă. El se opri în fața ei și îi prinse bărbia între degete, ridicându-i fața spre el.

– De ce prietenii tăi îți spun „Ducea”? o întrebă. Cum ai căpătat porecla asta?

Ivory se strădui să găsească un răspuns plauzibil. Însă îi era imposibil să raționeze când mâna ducelui îi atinge chipul, când ochii lui o priveau pătrunzător. Mâna lui îi eliberă bărbia și înaintă spre părul ei, dându-i buclele pe spate cu blândețe, ochii urmându-i calea degetelor. Și când o privi din nou, dorința pe care ea o văzu reflectându-se în adâncurile lor aproape o făcu să scâncească de dor. Ar fi fost atât de ușor să îi spună totul acestui bărbat, își zise ea. Să își lepede povara pe umerii lui puternici și să se elibereze de șirurile întregi de jumătăți de adevăruri și de taine care o împresurau. Era o nevoie irațională, emoțională, despre care ea știa că se născuse din dorința fizică ce se trezise fără de veste în adâncul ființei ei.

– Contează? întrebă ea.

Bărbatul ăsta îi prăbușea zidurile de apărare ca nimeni altul.

– Nu m-am decis încă, răspunse el, iar ea nu mai știu dacă se referea la porecla ei.

Privirea lui se aținti asupra gurii ei, și fluturașii pe care îi simțea în stomac începură să se rotească frenetic.

– Când te vei decide? murmură ea.

– După asta, spuse el, apoi o sărută.

Trecuse o eternitate de când nu mai fusese sărutată astfel. Nu, se răzgândi ea, nu fusese sărutată astfel niciodată. Nu de către un bărbat atât de puternic, a cărui reținere voită era palpabilă și îi destrăma propria rezistență. El deveni mai îndrăzneț, adâncind sărutul, iar Ivory simți cum i se înmuiau picioarele din cauza dorinței neașteptate de a-l avea pe acel bărbat. Tremura, pentru numele lui Dumnezeu, și, dacă ar fi putut să gândească, poate s-ar fi simțit rușinată.

Prin ceața ce îi întuneca judecata, se întreabă dacă avea să o facă a lui pe canapea. Sau poate pe luxosul covor Aubusson. Sau sprijinind-o de perete. Sau poate în toate cele trei locuri.

– Ivory, șopti el cu buzele lipite pe gâtul ei, pe un ton întrebător. Ca și când i-ar fi cerut permisiunea să facă tot ceea ce ea își dorea să îi facă.

Și pe care ea nu i-o putea oferi.

Ivory se desprinsese rapid din îmbrățișarea lui, cu respirația întretăiată.

– Nu pot face asta.

El își sprijini fruntea de a ei.

– Sora ta... Se întrerupse, în acel moment nereușind să formuleze o explicație coerentă. Îmi ești client.

– Ai dreptate, murmură el, regretul răzbătându-i clar din voce. Îmi pare rău! Asta... Eu nu ar fi trebuit...

Se părea că nici el nu își putea găsi cuvintele pentru a descrie ceea ce se întâmplase între ei.

– Noi nu ar fi trebuit..., repetă ea.

El își împleti degetele în părul ei și îi trase capul pe spate, obligând-o să îl privească în ochi.

– Nu chiar acum, afirmă el, cu vocea răgușită. Dar când toate astea se vor sfârși, când sora mea se va afla acasă, în siguranță, te voi săruta din nou, Ivory Moore! Îi trase blând conturul buzei inferioare cu degetul mare. Și apoi îmi vei putea povesti de ce prietenii tăi îți spun „Ducesa”.

Ivory închise ochii, știind că o asemenea încredere nu avea cum să existe între ei. Bărbatul acela era mai mult căpitan decât duce și, când totul avea să se sfârșească, urma să se întoarcă la viața lui de pe mare. Orice s-ar fi înfiripat între ei ar fi fost incredibil și pasional, dar în aceeași măsură ar fi fost temporar și pasager. Și într-o asemenea relație nu prea era loc pentru secrete.

Alderidge își îndreptă umerii, mâinile lui alunecând de pe trupul ei, și se îndepărtă. Ivory urî imediat sentimentul copleșitor de pierdere pe care îl încercă. El o porni spre capătul opus al camerei, ca și cum distanța ar fi putut domoli dogoarea ce îi mistuia. Ca și cum distanța i-ar fi putut ajuta să îndrepte conversația spre subiecte mai lumeste.

Ducele își dresă vocea.

– Îmi poți spune măcar cum a reușit mătușa mea să te găsească?

La acea întrebare putea răspunde cu ușurință. Și fără să se teamă. Trase adânc aer în piept, pentru a se liniști.

– Așa cum ne găsește toată lumea. Pur și simplu, a trimis un mesaj anonim.

– Prin Gheara Leului.

– Bineînțeles. Inima ei începu cumva să își încetinească bătăile. Este mult mai puțin incriminator să trimiți un valet sprinten la Gheara Leului decât în Covent Square. Nimeni nu va recunoaște vreodată că a angajat firma Chegarre și Asociații. Să recunoască asta ar însemna să recunoască faptul că au ceva de ascuns. Că vreun schelet sau două au căzut din dulapurile lor. Sau mai degrabă, din paturile lor. Dacă l-ai fi întrebat pe vreunul dintre foștii mei clienți despre mine sau despre această afacere, ți-ar fi răspuns că habar nu are despre ce vorbești. Este destul de... eliberator. Pur și simplu, eu nu exist.

– O, ba bine că nu, ducesă, se auzi o voce târăgănată din spre ușă.

Max se întoarse și văzu un bărbat înalt și slab care stătea chiar în pragul camerei de lucru. Se sprijinea de cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele încălțate în cizme petrecute unul peste altul, ca și cum ar fi așteptat nepăsător să urce pe un bac. Era brunet, părul răsucindu-i-se în cârlionți la nivelul reverelor hainei, cu ochii de culoarea chihlimbarului topit. O cicatrice lungă îi pornea de la buza superioară și îi brăzda obrazul drept, dispărându-i imediat deasupra urechii.

– Alex, rosti domnișoara Moore, ieșindu-i în întâmpinare.

Bărbatul se desprinsese de cadrul ușii pentru a o saluta, îi prinse mâinile între ale lui și îi făcu o plecăciune, lipindu-și buzele de încheieturile degetelor ei, cu un gest reverențios.

– A trecut prea mult timp, ducesă, spuse el.

Max se uită în altă parte, nesuportând să vadă buzele altui bărbat sărutând pielea lui Ivory Moore. Piele pe care, numai cu câteva minute în urmă, Max o explorase cu gura și cu mâinile. Niciodată, în toată viața lui, nu își dorise vreo femeie așa cum

o dorea pe ea. Reușise cumva să îi intre pe sub piele, înfierbântându-i sângele ca un drog nemaipomenit de puternic, ce avea puterea să îi afecteze percepția asupra a tot ceea ce îl înconjura. Ar fi făcut-o a lui pe canapeaua aceea, dacă nu l-ar fi oprit și nu i-ar fi amintit că se afla în acea cameră nu pentru a-și satisface poftele, ci pentru a-i da de urmă surorii lui.

Acea parte din el care mai știa încă de onoare îi atrăgea atenția că ar fi trebuit să se simtă rușinat de el însuși. În timp ce tot restul din el nu își dorea decât să o sărute din nou.

– Ne-am întâlnit acum trei zile, Alex, îi răspunse Ivory bărbatului pe un ton sec.

– După cum am spus, a trecut prea mult timp. Bărbatul îi zâmbi, ridicându-și privirea la ea. Ce-a fost asta? Ceea ce cântai? Pentru că a trecut, de asemenea, prea mult timp de când nu ți-am mai auzit vocea așa cum i-a fost menit să fie folosită.

Max observă cum Ivory înlemnise, propria lui reacție oglindindu-i stânjeneala. La dracu', oare bărbatul ăsta le ascultase întreaga conversație? Fusesse martor la sărutul lor? Auzise promisiunea pătimașă pe care i-o făcuse Max?

– A fost *Julius Caesar* al lui Händel. Ea își dresе vocea.

– A fost foarte... incitant. Ciudații ochi chihlimbarii ai bărbatului îl săgetară pe Max.

Ivory inspiră adânc.

– Așa și trebuia. Este aria în care Cleopatra îl seduce pe Cezar, dezbrăcându-l de togă.

– Nu mai spune! Vorbele îi fuseseră însoțite de un surâs afectat.

– Știi tu, încerc să îmi țin ușile încuiate cu un anumit scop, îl apostrofă Ivory.

Alex scoase un sunet de amuzament, de parcă o ușă încuiată era floare la ureche.

– Mi-era foame și nu am vrut să aștept afară. Strada este cam aglomerată astă-seară. Vecinele tale m-au copleșit cu atențiile lor.

– Vecinele mele au un bordel, Alex. Tu ești un bărbat în putere. Și ai toți dinții în gură. La ce te așteptai?

– La o oarecare distanță? îi sugeră el.

Ivory pufni.

Bărbatul își îndreptă spatele, căldura dispărându-i din privire când se întoarse spre Max.

– Ducele de Alderidge, presupun.

Max se trezi că devenise, pe nepusă masă, subiectul unei cercetări amănunțite, nefiindu-i deloc pe plac faptul că bărbatul acela îi cunoștea identitatea, în timp ce Max nu o știa pe a lui.

– Presupui corect.

Totul la bărbatul acela îl scotea din sărite pe Max. Îi citi în ochi inteligența ascuțită și simți lejeritatea cu care se mișca. Dacă l-ar fi întâlnit pe bărbatul ăla lângă un debarcader întunecat, și-ar fi scos deja arma.

– Acesta este asociatul meu, domnul Alexander Lavoie, i-l prezentă Ivory lui Max. Deține un... club pentru gentlemeni.

Proprietarul unui club pentru gentlemeni? Bărbatul ăla arăta mai mult ca un asasin.

– De ce vă aflați aici, Excelență? Ochii lui Lavoie erau scrutători.

– Nu sunt sigur că ți-am înțeles întrebarea. Max îi primi provocarea fără să clipească.

– Majoritatea celor care au un motiv să ne ceară ajutorul evită să se implice inutil. Se distanțează. Și cu siguranță nu caută această adresă. Cum nu caută nici... compania noastră.

Așadar, Lavoie văzuse mai mult decât ar fi trebuit. Max habar nu avea ce reprezenta acel bărbat pentru Ivory, însă provocarea era slab mascată. Poate că într-adevăr era un asasin. Nu conta. Max avusese de-a face cu mulți alții. Cicatricele cu care se alesese o dovedeau.

– Sora mea a dispărut, domnule Lavoie, spuse Max, controlându-și tonul. Deși se pare că știai acest lucru. Domnișoara Moore s-a angajat să mă ajute în încercarea mea de a-i da de urmă.

Buzele lui Lavoie se curbară ușor.

– Alex! Ivory se încrunta, și tonul ei provocator era de neconfundat. Te afli aici cu un motiv. Te rog să fii atât de amabil încât să ni-l împărtășești și nouă!

Ochii chihlimbarii se fixară asupra lui Ivory.

– Poate că, în condițiile date, Excelența Sa ar trebui să plece.

– Nu plec nicăieri, se răsti Max.

Lavoie se încruntă.

– Nu cred că este înțelept să...

– El rămâne.

Cuvintele lui Ivory nu lăsau loc de discuții. Max simți cum ceva i se strângea în piept.

Sprâncenele lui Lavoie îi dispărură sub smocul de păr de pe frunte, iar el o privi gânditor pe Ivory. Ivory îi susținu privirea impasibilă.

– Prea bine. În jurnalele mele de pariuri este înscris un rămășag, începu bărbatul, reîntorcându-și privirea spre Max. Pentru cinci sute de lire.

– Continuă!

– Debarry este provocat să... Lavoie ezită.

Max înțepeni, iar inima i se urcă în gât.

– Să o seducă pe sora mea, termină el în locul acestuia.

– Da, chiar dacă a fost folosit un alt termen. Și nu sora domniei voastre a fost numită.

– Atunci, cine?

– Lady Helen.

– Mătușa mea? Max se strădui să își forțeze mintea să analizeze posibilitatea ca Debarry să fi pornit o vânătoare pasională asupra lui Helen. Nu reuși. Dar este absurd! Mătușa mea de-abia dacă îl cunoștea! Ești sigur?

Lavoie scoase dintr-o geantă pe care o lăsase lângă ușă un jurnal legat în piele roșie, ce semăna cu un registru contabil. I-l întinse lui Ivory.

– Uită-te și tu! Am însemnat pagina.

Ivory acceptă jurnalul și îl deschise la o pagină ce fusese însemnată cu o fâșie din piele.

– Cu cine s-a încheiat rămășagul? întrebă ea, iar tonul îi era strict profesional.

– Cu viconte Stafford.

Nu era de mirare că Stafford fugise de Max la bal. Poate că rămășagul era absurd, însă îi dădea lui Max un motiv suficient pentru a-l provoca la duel.

Ivory urmări cu degetul notele de pe pagină, oprindu-se când găsi înregistrarea.

– Pariul acesta a fost public?

Lavoie ridică din umeri.

– Este în jurnalele mele de pariuri. Folosirea lor trebuie solicitată în mod privat, iar eu nu le păstrez la vedere, ca să le poată răsfoi oricine. Dar nu pot garanta că nu mai știa și altcineva în afară de viconte și de răposatul conte.

– Când a fost pus rămășagul? întrebă Max, apropiindu-se de Ivory.

– Acum o lună.

Ivory se încruntă amenințător la pagină.

– Nu are nici un sens. Contele era renumit pentru dragostea lui față de femeile mai tinere. În dosarul lui Debarry am o listă întreagă de tinere... Se întrerupse, cu o expresie stranie pe chip. Mai sunt multe aici, Alex?

– Mai multe ce? Rămășaguri?

– Da. Rămășaguri între Debarry și Stafford. Rămășaguri ca acesta, în care sunt numite femeile mai în vârstă ca subiecte ale unor planuri de seducție.

Veni rândul lui Lavoie să se încrunte.

– Posibil. Nu pot spune că mă aplec asupra fiecărui rămășag prostesc pe care îl înscriu niște idioți beți în jurnalele mele, însă încerc să rămân informat. Întinse mâna după jurnal și îl răsfoi până la prima pagină. Paginile foșneau în timp ce le studia cu repeziciune. Uite aici, anunță el după un minut. Uite unul din octombrie. Un rămășag între Debarry și Stafford, prin care Debarry este provocat să... Aha! Să o seducă...

– Pe Lady Marsden. Ivory pronunțase numele pe un ton nepăsător. Văduva răposatului conte de Marsden.

Alex tresări.

– Da. De unde știi?

– Pentru că în octombrie am scos-o pe furiș pe cea mai mare dintre fiicele lui Lady Marsden dintr-un han pentru diligențe din apropierea Londrei, înainte să fie recunoscută de cineva. O fată foarte amețită și care plângea în hohote, susținând întruna că avea să fie următoarea contesă de Debarry.

Max înțelese numai de câțiva și o furie neagră începu să pună încet stăpânire pe el, încetșându-i vederea. Bine că respectivul conte

era mort! Iar Stafford avea să i se alătore curând, își promise Max prin ceața ce îi întuneca judecata.

– Nu puteau înscrie numele vreunei tinere femei în paginile astea. Însă nimănui nu i-ar fi păsat de un rămășag pus pe vreo văduvă sau pe vreo fată bătrână, spuse Ivory.

– Nemernicii! Lavoie părea furios. Nu m-am prins de ter-tipul lor.

– Nu aveai nici un motiv să-i bănuiești, îl consolă Ivory.

Lavoie nu părea mai fericit.

– Pfff! Ei bine, după cum am înțeles din ceea ce mi-a povestit Elise despre scenă, sora domniei voastre a avut un avantaj asupra contelui, Excelență.

Max tresări violent. Mâna lui Ivory îi găsi brațul, împiedicându-l să apuce spada pe care o purta la șold.

Lui Lavoie nu îi scăpă nimic și o strălucire slabă de ceea ce părea a fi aprobare îi aprinse privirea când i se adresă lui Max.

– Nu pot spune că nu mă bucur.

– Încerci să fii necioplit, Alex? întrebă ea.

– Nu, încerc să te fac să înțelegi că vei fi nevoită să aduni de pe jos rămășițele vicontelui, dacă-l lași pe bunul duce să plece de aici singur.

Alex Lavoie avea dreptate. Max l-ar fi făcut bucăți pe viconte.

– Nu va fi singur.

Max nu se putu uita la Ivory, temându-se de ceea ce ar fi putut vedea.

Lavoie o măsură iarăși din priviri.

– Lady Beatrice a fost găsită? rupse el tăcerea.

Ivory clătină din cap.

– Nu.

– Hmm! Lavoie își trecu o mână prin părul negru. Este posibil ca Stafford să știe ceva. De asemenea, este posibil să știe prea multe. Ar trebui să ai o discuție cu el. Sau, dacă preferi, o pot face eu în locul tău. Diseară va fi la clubul meu.

– Și de unde știi acest lucru? Max fu mulțumit de cât de calm îi sună vocea.

Lavoie își îndreptă acei ochi ciudați spre el.

– Pentru că este joi. Iar vicontele e mai mult decât previzibil.

– Nu trebuie să vorbești cu el. Sunt destul de capabil să îmi port propriile conversații.

– Desigur. Dar eu nu suport proștii, Excelență. Dacă plănuiești să îl omorâți pe bărbatul ăsta, vă rog să aveți amabilitatea de a pune la cale o strategie în care localul meu să nu fie implicat. Nu îmi place să mă prezint în fața legii. Și sângele este al dracului de greu de scos din tapițeriile mele.

Lui Max începea să îi placă de bărbatul acela.

– Mi se pare corect.

– Nimeni nu omoară pe nimeni, le-o trânti Ivory. Un viconte mort, care a făcut un pariu prostesc, nu ne va ajuta să o găsim pe sora domniei voastre, Excelență.

– Însă pe mine m-ar face să mă simt mai bine.

Ivory se încruntă.

Lavoie zâmbi afectat.

– Nu ar trebui să fii în altă parte, Alex? îl întrebă Ivory. Să escrochezi gentlemen, să faci avere?

– Eu nu escrochez. Eu... încurajez.

Ivory își dădu ochii peste cap.

– Așadar, să te aștept diseară? întrebă Lavoie, îndreptându-se spre ușă.

Ivory deschise gura să răspundă.

– Da. Max o făcu în locul ei.

Ivory scoase un sunet de neplăcere.

– Eu și ducele vom sta de vorbă și vom ajunge la o înțelegere, înainte de a întreprinde ceva.

– Hmmm! Ei bine, Excelență, dacă îmi veți vizita localul diseară, ori în viitor, amintiți-vă ce v-am spus despre tapițerii.

– Du-te! îl îmbie Ivory în mod grosolan.

Lavoie îi zâmbi larg și plecă fără să facă nici un zgomot, la fel cum venise.

– Să mergem! Max se pusese deja în mișcare.

– Nu o să pleci nicăieri în momentul ăsta.

– La dracu', ba bine că nu! Max se întoarse pe călcăie.

– Gândește-te, îi spuse Ivory, așezându-se în ușă. Rămășagul pe care l-au pus vicontele și contele a fost înscris într-un jurnal de pariuri, la un club de jocuri de noroc, și sub nici o formă

nu a putut rămâne pe de-a-ntregul privat. S-ar putea să știe despre el și alții. Este posibil chiar ca și alții să cunoască adevărata natură a rămășagului.

Max încerca să se concentreze la ceea ce ea încerca să îi explice, însă nu auzi decât cuvântul *alții*. Simți cum îl sufoca un nou val de furie. Dacă era adevărat, însemna că mai existau și alții care nu făcuseră nimic. Alții care stătuseră liniștiți și priviseră...

– Te-ai întors în Londra în noaptea în care a murit Debarry. Te rog să-mi spui la ce concluzii ar putea ajunge unii!

Max încremeni, mânia părăsindu-l cu totul, un sentiment complet diferit luându-i locul și zbârlindu-i părul pe ceafă.

– Că am aflat despre rămășag și l-am omorât.

– Da. Acum o clipă, chiar ai părut destul de atras de ideea de a-i omori tovarășul.

– O, încă sunt!

Ivory își strânse dezaprobator buzele.

– Of, nu te uita așa la mine! Dacă l-aș fi omorât pe Debarry, nu aș fi făcut-o în nenorocita mea de cameră de oaspeți și nu l-aș fi lăsat acolo, ca să-l descopere nenorocitul de majordom, zise Max, începând să măsoare camera în lung și-n lat. L-aș fi provocat la duel, așa cum se cuvine, și l-aș fi străpuns cu spada. Sau l-aș fi împușcat. Oricare dintre variante m-ar fi satisfăcut.

Ivory oftă.

– Fără îndoială, rămășagul ăla ți-ar fi dat un motiv întemeiat.

– Și dacă mă acuză cineva că l-am omorât pe conte din cauza lui? Ce facem?

Ivory iarăși își frământa buza inferioară cu degetul, iar Max trebui să facă un efort supraomenesc pentru a se concentra.

– Nu cred că o va face cineva, dacă nu a făcut-o nimeni încă. Făcu o pauză. Este un fel de sabie cu două tăișuri, Excelență. Un gentleman nu te poate acuza în mod fățiș de nici o posibilă crimă, fără a recunoaște mai întâi că știa și el despre rămășag, ba chiar cu mult înainte ca tu să fi putut afla. Nu numai că s-ar dezonoara dacă ar admite că avea cunoștință despre această chestiune, dar cine știe dacă nu ar putea fi acuzat apoi de aceeași crimă împotriva contelui? Cine știe dacă nu era cumva un admirator de-al surorii tale, hotărât să îi apere onoarea? Se opri, sprâncenele unindu-i-se

într-o linie de concentrare adâncă. În ultimă instanță, cu siguranță aș putea prezenta faptele astfel, dacă s-ar ajunge aici.

– Poate că tocmai asta s-a întâmplat. Max încerca să nu pară plin de speranță. Cineva a descoperit intențiile diabolice ale lui Debarry și a trimis-o în grabă pe sora mea de aici, înainte să fie prinsă, nevinovată, într-un scandal ce nu fusese iscat de ea.

– Mmmm...

– Ce vrea să însemne acest „mmm...“, domnișoară Moore?

– În afară de petalele de flori, penele de struț, sticlele goale de vin și panglicile roșii, sora ta și-a lăsat în dormitor rochia de bal. Acela nu este un veșmânt ce poate fi dezbrăcat ușor dacă te grăbești. De ce ar fi zăbovit ca să se schimbe, dacă nu...

– Încerci să fii necioplită, domnișoară Moore? Max întoarse vorbele lui Ivory împotriva ei.

– Știu că refuzi să ascuți asta, Excelență, însă este destul de probabil ca sora ta să fi fost părtașă la ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, cu rămășag sau fără. Dovezile sugerează că...

– Până când nu voi obține o probă contrară, domnișoară Moore, voi continua să cred că sora mea este nevinovată.

– Mmmm...

Max își încleștă pumnii.

– Stafford a fost la bal azi-noapte. L-am văzut acolo. De fapt, m-a evitat, iar acum știi de ce. Știe ceva.

– Sunt de acord.

– Serios?

– Da. Cred că Alex are dreptate și că trebuie să discutăm cu viconte. Însă de acum înainte va trebui să procedăm cu puțin mai mult tact decât ultima dată când un taur din Smithfield a dat buzna într-un magazin de porțelanuri.

Max se opri.

– Ai spus *noi*.

– Da. Nu prea are rost să cred, nici măcar pentru o secundă, că vei face ceea ce este înțelept, și anume că te vei întoarce acasă și că mă vei lăsa pe mine să mă ocup de asta.

– Devii din ce în ce mai isteță, domnișoară Moore.

– Nu este cuvântul la care mă gândeam eu, mormăi ea.

– Ei bine, la ce te gândeai? În legătură cu viconte.

– Chiar mă întrebi?

– Am ajuns la concluzia că poate ai anumite informații și abilități pe care eu nu le am. Cel puțin aici, în Londra. Și am recunoscut că am nevoie de tine – *de ele*, își corectă el scăparea, dacă vreau să o ajut pe Bea.

– Devii din ce în ce mai isteț, Excelență. Apoi îi zâmbi, un zâmbet sincer ce îi lumină chipul și îi aprinse ochii, iar lui îi provocă lucruri cumplite în măruntaie. Așteaptă aici!

Ea dispăru numai pentru a se întoarce câteva minute mai târziu cu un registru ce semăna foarte mult cu cel pe care îl adusese Alex Lavoie.

– Ce-ai acolo? întrebă Max. Alte rămășaguri?

– Nu, răspunse ea. Doar o cale mai puțin murdară de a trata cu Stafford.

Capitolul 7

Ivory intră în club și pelerina îi fu luată numaidecât de către un valet tăcut. Un al doilea valet își făcu apariția, ducând o tavă din argint gravată, pe care paharele cu șampanie făceau bule în lumina difuză. Ivory alege un pahar și luă o înghițitură delicată, lichidul auriu gâdilându-i limba. Doamne, era un an bun! Alex trebuia să aibă niște figuri importante în club în acea seară.

Își duse o mână la corsajul rochiei, împotrivindu-se imboldului de a-l trage mai sus. Trecuse mult timp de când nu mai purtase o asemenea rochie și aproape uitase felul în care aerul rece putea să mângâie umerii dezgoliți și pieptul femeilor, atât de minunat și de indecent. Măcar bijuteriile de la gâtul ei erau calde. Perlele negre fuseseră unul dintre ultimele daruri pe care i le făcuse Knightley și întotdeauna îi făcea plăcere să le poarte. Se aventură mai mult în interior, admirând pereții acoperiți cu tapet decadent, draperiile grele din mătase și covorul cu un model complicat pe care călca cu pantofii ei de bal. Mesele de joc erau ocupate complet, printre bărbații îmbrăcați în costume de seară scumpe

observându-se câteva doamne aristocrate, înveșmântate în rochii elegante.

Ca și ea, toate femeile purtau măști. O șaradă ridicolă, deoarece identitatea multora dintre doamnele aristocrate era evidentă, chiar și sub lucrăturile din filigran fin, abundent decorate. Cu toate acestea, era eficientă, fiindcă, fără pretenția anonimatului, clubul nu ar fi fost atât de popular. Doamnele erau libere să flirteze și să încerce tot felul de lucruri, care le erau interzise la lumina zilei și de etichetă.

– Duceșă! Alex se ivise lângă ea pe nesimțite.

– Alex! Ivory luă încă o înghițitură de șampanie, lichidul rece alunecându-i pe gât.

– Ți-aș recomanda să nu respiri prea adânc în rochia aia. Nu-mi pot permite să se dezlănțuie o orgie.

– Ești un lingușitor fără pereche!

– Încerc. Tonul i se schimbă. A treia masă din spate. Joacă de o oră. Nu este pe deplin treaz, dar nu-i nici mort de beat.

Ivory își lăsă privirea să alunece peste mulțime până acolo unde un bărbat pântecos, cu părul argintiu, strângea într-o mână un pahar din care băutura se vărsa, iar cu cealaltă frământa posteriorul uneia dintre slujnicele lui Alex.

– Are câteva puncte în plus pentru perseverență, remarcă Alex placid.

Ivory privi cum slujnica se feri cu abilitate de mâinile dolofane ale vicontelui. Bărbatul își aplecă scaunul pe spate pentru a o urmări plecând și le spuse ceva tovarășilor lui, stârnind hohote de râs nerușinat.

– Unde-i Elise? întrebă Ivory.

– Jecmănește un duce, un viconte și doi conți.

Alex îi făcu semn cu capul în direcția opusă. Ivory observă cu coada ochiului o roșcată mascată, într-o rochie verde smarald la limita decenței, cufundată într-un joc de 21. Ivory de-abia o putu recunoaște pe Elise, deși știa foarte bine cine era.

– Poate ar trebui să o plătești mai bine pe soră-mea, ca să nu mai simtă nevoia să golească buzunare aristocratice pe aici. Este prea isteată, spuse Alex cu mândrie.

Ivory pufni.

– O fată mai trebuie să se și distreze.
 – Asta este pentru tine bunul căpitan?
 Ivory de-abia ce mai luase o înghițitură de șampanie și mai că se înecă.
 – Poftim?
 Alex îi aruncă o căutătură piezișă.
 – Căpitanul. Sau ducele. Sau oricum și-o mai spune. Este o distracție?
 Ivory își dresă vocea, spunându-și că niciodată nu se simțise mai recunoscătoare decât în acel moment pentru că avea chipul acoperit de o mască. Își simțea obrajii arzând.
 – Am purtat deja conversația aceasta cu sora ta. Alderidge este un *client*.
 – Care te-ar fi făcut a lui pe canapeaua aia...
 – Nici măcar nu-ți voi răspunde la asta. Scrâșni din dinți. Și de ce mă spionai?
 – Cu asta mă ocup eu, ducesă. Își înalță trufaș capul. Ce-i diferit la bărbatul ăsta?
 Ivory se strădui să rămână impasibilă.
 – Nu este nimic diferit la bărbatul acesta, minți ea. El are nevoie de experiența și cunoștințele mele. Eu am nevoie de banii lui. Este un client și trebuie tratat ca oricare alt client.
 – Nu, nu este.
 – Încerci să te cerți cu mine?
 – Nu. Își încrucișă brațele lungi la piept. Dar, dacă trebuie tratat ca oricare alt client, mă întreb de ce ducele de Alderidge tocmai a intrat în clubul meu.
 Capul lui Ivory se întoarse brusc pentru a urma privirea lui Alex, și degetele i se încheștară convulsiv pe piciorul paharului. Gura i se uscă, și inima aproape că îi sări din piept. El era îmbrăcat iarăși numai în negru, de la haina perfect croită, ce îi scotea în evidență lățimea umerilor și a pieptului, până în vârful cizmelor. Până și cămașa și vesta îi erau negre, iar lavaliera îi lipsea cu desăvârșire. Simplitatea lui severă forma un contrast izbitor cu vestimentația colorată, dichisită, a celor mai mulți dintre domni și, pentru a spori efectul, își lăsase părul liber, permițându-i să-i

atingă neglijent umerii. Nu prea corect, nici prea civilizat. Puțin imprevizibil. Puțin neîmblânzit.
 Bărbații ce se aflau cel mai aproape de el îl priveau cu băgare de seamă. Femeile îl priveau cu un cu totul alt sentiment.
 Ochii lui măturau mulțimea cu o nepăsare înșelătoare și se opriră la Alex înainte de a se aținti asupra ei. Numai prin încheștarea fălcii dădu de înțeles că o recunoscuse. Și așa, pur și simplu, ea se trezi purtată înapoi în căldura salonului ei, când el o sărutase nebanește și îi promisese mai mult.
 – De ce se află aici? întrebă Alex din nou.
 Ivory fu smulsă din transa în care intrase.
 – Pentru că eu i-am cerut să vină aici.
 – De când le ceri clienților să facă altceva în afară de a-ți vărsa grămezi de bani în cufere?
 – De când te privește pe tine?
 – Crezi că-i înțelept? Vreau să spun, prezența lui?
 „Nu, nu-i deloc înțelept.” Pentru că, în clipa în care intrase și își fixase ochii într-ai ei, ea uitase de ce se afla el acolo. De ce se afla ea acolo. Uitase de viconte, de sora dispărută a ducelui și de rămășagul ce i-ar fi putut aduce lui Alderidge justiția pe cap. Nu se mai putuse gândi decât la cum fusese când o sărutase, o atinsese, îi spusese pe nume și...
 – Ca să știi, ducesă, cred că s-ar putea să-mi placă de el.
 Era clar că Alex renunțase să mai aștepte un răspuns. Sau, mai degrabă, căpătase toate răspunsurile de care avea nevoie.
 Obrajii ei se aprinseră din nou.
 – Dar o să-mi placă de el mai puțin dacă în noaptea asta moare cineva pe aici. Ultima parte fusese rostită pe un ton de avertizare. Sper că știi ce faci!
 – Bineînțeles că știu ce fac!
 „Habar nu am ce fac!”

Max o urmări pe Ivory îndreptându-se spre el, încercând să găsească asemănarea dintre apariția uimitoare înveșmântată în mătase roșu-închis și femeia pe care o lăsase în Covent Square ascunzându-se într-o rochie cenușie fără nici o formă. Încercând, de asemenea, să își controleze dorința neașteptată ce îi cuprinsese

măruntaiele și îi coborâse dureros în vintre. Era nemaipomenit de răpitoare în lumina slabă din club, într-un fel ce le făcea pe toate celelalte femei din încăpere să dispară în ceață. Părul îi fusese pieptănat pe spate și prins într-un coc la ceafă, numai câteva șuvițe moi încadrându-i chipul și coborându-i pe umeri. Culoarea intensă a rochiei și perlele exotice de la gât îi făceau pielea perfectă să strălucească, sânii ei generoși formând o adâncă vale umbrită acolo unde se iveau de deasupra corsajului. Era întruchiparea păcatului și a fiecărui lucru deloc pios pe care un bărbat ar fi fost dispus să îl facă pentru a o avea. Și, chiar atunci, fiecare bărbat din acea încăpere și-o imagina în patul lui. Sau pe canapeaua dintr-un salon...

– Cine este? șopti cineva pe un ton de profundă venerație.

În spatele lui Max se afla un grup de tineri și interesul brutal, perfid, ce le oprise conversația era aproape palpabil.

– Are vreo importanță cine este? li se alătură altă voce, muștrându-l pe un ton zeflemitor pe cel care vorbise. Ce femeie! Nu ești demn nici să-i săruți picioarele.

– Nu picioarele i le-aș săruta! îi răspunse cu dispreț tovarășul lui. Mi-aș vâri limba...

Max merse cu spatele și îl călcă pe degete pe cel mai apropiat dintre bărbați. Filfizorul purta nici mai mult, nici mai puțin decât pantofi de lac pentru dans și o vestă de un galben canar atât de țipătoare, încât probabil ar fi strălucit pe întuneric. Își lăsă toată greutatea pe călcâiul cizmei, iar bărbatul scheună ca un corgi¹ lovit.

– Vă rog să mă scuzați! Max se întoarse încet.

– Matahală nenorocită..., începu tânărul, apoi își înghiți restul cuvintelor pe care ar mai fi dorit să le rostească.

„Deștept bărbat!”

Filfizorul rănit se retrase indignat, șchiopătând, urmat îndeaproape de tovarășul lui, și Max îi privi îndepărtându-se preț de

¹ Rasă de câini cu picioare scurte, spate lung și foarte asemănători cu vulpile. Sunt recunoscuți ca fiind animale de companie cu un caracter foarte plăcut. (n.tr.)

o clipă, după care își reluă cercetarea minuțioasă a domnișoarei Moore. Ivory aproape ajunsese lângă el.

Ochii ei se aprinseră aproape de chipul lui, deși era greu să își dea seama de expresia feței ei, ascunsă sub masca aurie.

– Prezența ta este o noutate aici, în seara aceasta, Excelență. Ține minte că ești atent urmărit!

– Dacă sunt atent urmărit, este din cauză că mă aflu lângă tine. Acela era adevărul. Ești uimitoare!

– Mulțumesc!

El observă, fascinat, cum o îmbujorare ușoară îi coloră partea obrajilor vizibilă de sub mască.

– Stafford este la a treia masă, spuse ea trecând pe lângă el, oprindu-se numai pentru scurt timp pentru a sorbi din băutura ce părea a fi șampanie. Își lăsă capul pe spate, expunându-și gâtul lung.

El își feri privirea. Trebuia să se concentreze. Și nu asupra lui Ivory Moore.

– Vestă cu dungi roz. Ocupă locul liber din fața lui. Dar acordă-mi două minute!

Și apoi plecă, croindu-și drum printre mese.

Cuvintele ei avuseseră darul de a-i canaliza atenția departe de dorința lui copleșitoare pentru ea, și anume spre bărbatul care folosisese atât de nechibzuit onoarea surorii lui ca pe un mijloc de amuzament. Mâinile i se încheștară de o parte și de alta a trupului.

O urmări pe Ivory apropiindu-se de masa respectivă, trecându-și degetele pe spătarul unui scaun sculptat de parcă ar fi mângâiat un amant. Spuse ceva ce el nu putu auzi, însă toți bărbații, inclusiv viconte rotund în dungi roz, părură să se îndrepte dintr-odată pe scaune. Ea se aplecă puțin, ca și cum ar fi vrut să audă mai bine un răspuns, și cei așezați la masă fură răsplătiți cu o vedere spectaculoasă asupra decolteului ei. Un tânăr sări de la locul lui și aproape se împiedică în propriile picioare pentru a-i trage un scaun neocupat. Era bună, îi recunosc Max meritele. Făcuse patru bărbați să îi mănânce din palmă, dar păruse că nu depusese nici un efort.

Domnișoara Moore se așeză cu grație pe scaunul oferit, iar tânărul care stătea în spatele ei își lăsă mâinile pe umerii goi ai lui Ivory când ea se sprijini de spătar. Zâmbetul amețitor de pe chipul ei nu păli deloc. De fapt, parcă devenise mai larg.

O gheară neagră îi strânse inima lui Max, făcând ca nimic altceva să nu mai conteze, și, oarecum șocat, realizează că era gelos. Un moment agonizant, Max nu mai știa ce să facă. Nu mai avusese niciodată motive să fie gelos. Și cu siguranță nu pentru o femeie. Ca marinar, niciodată nu își făcuse iluzii că plăcerea și delectarea pe care le găsea în activitățile desfășurate în pat nu ar fi fost temporare, nici nu crezuse vreodată că i-ar fi fost exclusiv dedicate. Nu investise niciodată nici un sentiment. Mai ales un sentiment atât de periculos precum gelozia. Habar nu avea cum să îi facă față.

Max își dădu deodată seama că nu mai era singur. Își întoarce ochii de la domnișoara Moore, ca să și-i pirolească în ai lui Alexander Lavoie. Bărbatul îl privea cum se uita la domnișoara Moore, cu o expresie atotștiutoare în ochii aceia misterioși.

– Lavoie, îl salută ușor Max, simțindu-se în tot acel timp de parcă ar fi fost prins făcând ceva necuvenit. Te pot ajuta cumva?

Lavoie ridică o singură sprânceană.

– Am venit numai ca să-ți spun bun venit la clubul meu, îi răspunse pe un ton liniștit. Să-ți urez *Bonne chance!* și așa mai departe.

Max scoase un sunet nepoliticos.

– Și să-ți amintesc că îmi plac tapițeriile mele.

– I-am promis deja domnișoarei Moore să nu îl omor pe viconte în clubul tău.

– Ah, dar nu pentru viconte îmi făceam eu griji! Ci mă temeam pentru cățelul ăla tânăr, care-și ține mâinile pe pielea aceea goală.

Max strânse din dinți. Lângă el, Lavoie îi făcu semn unei slujnice și, după câteva secunde, Max sorbea dintr-un vin de Madeira foarte scump.

– Nu face niciodată greșeala de a crede că nu poate să-și poarte singură de grijă, îi șopti Lavoie și apoi dispăru.

Max luă o înghițitură zdravănă din băutură, licoarea arzându-i tot gâtulejul. Îi limpezi și mintea. O porni înainte, forțându-și trupul să se relaxeze. Avea nevoie de toată inteligența lui. Și de toată puterea de înfrânare.

– Bună seara!

Max se opri lângă Ivory, în fața vicontelui. Avu grijă să nu se uite la ea, adresându-se, în schimb, domnilor. Era destul de sigur că doi dintre ei, cel puțin, fuseseră la balul din casa lui, cu o seară în urmă.

– Mai este loc pentru un jucător?

Viconte Stafford își ridică privirea și păli vizibil. Max își înăbuși pornirea de a rânji. Sau, pur și simplu, de a-i zdrobi nasul și de a-i sparge dinții. În schimb, își păstră expresia plăcută.

– Păi... Stafford clipea necontrolat.

– Bineînțeles că este, nu-i așa, domnilor? toarse de-a dreptul Ivory de la locul ei. Chiar acum am intrat și eu în joc, tocmai ne pregăteam să începem.

Își trecu degetele peste perlele de la gât, lăsându-le să se scurgă spre valea dintre sâni.

– Da, da.

Cățelandrul care o ajutase pe Ivory să se așeze era vrăjit cu totul, iar Max bănuia că nu avea idee ce aproba.

– Vă rog, luați loc... Arată spre scaunul de lângă ea, întrerupându-se ca și când ar fi așteptat ca el să se prezinte.

– Ducele de Alderidge, îi făcu Max pe plac, instalându-se lângă ea la masă.

Vizavi de el, Stafford se foia stânjenit. Nu ar fi putut să se ridice și să plece în acel moment fără să comită păcatul de neiertat de a-și păta imaginea în societate. În orice caz, nimeni altcineva de la masă nu părea să considere că era ceva în neregulă, iar starea generală era una de jovialitate debordantă. Se schimbau replici politicoase, se făceau prezentări și se împărțeau cărțile.

– Din câte am auzit, ați avut parte de o întâmpinare dură azi-noapte, Excelență, remarcă bărbatul care stătea de cealaltă parte a lui Ivory.

De bună seamă era șiret, și, cu toate că replica sa îi adusese câteva priviri ușor dezaprobatore, toată lumea aștepta nerăbdătoare să audă răspunsul lui Max.

– Poftim?

– Am auzit că bătrânul conte de Debarry a dansat cam mult și că i-a cedat inima.

– Ah! Ați auzit despre acea întâmplare nefericită.

– *Toată lumea* a auzit despre ea, spuse bărbatul, și vorbele îi fură întâmpinate de o suită de plecări ale capului aprobatoare.

– A fost destul de neplăcut, răspunse Max, vorbind pe un ton potrivit de încărcat de regret.

– Am auzit că l-ați văzut pe conte înainte să dea colțu'. Adevărat? Întrebă tânărul cu mâini neliniștite, încurajat de aparenta bunăvoință a lui Max de a răspunde la întrebări.

– Da. Și nu mă pot împiedica să mă gândesc că, dacă i-aș fi ignorat protestele cum că se simțea bine și așa fi chemat un medic de când l-am întâlnit, poate Debarry ar mai fi fost în viață. Oftă din adâncul sufletului. În parte, mă învinovățesc pentru moartea lui.

Jucătorii de la masă pufniră cu toții, la unison, în afară de viconte.

– Nu vă puteți învinovăți, Excelență! Nimeni nu știe când îi sună ceasul, îl consolă cineva.

Max întâlni privirea vicontelui, peste masă.

– Nu, desigur, fu el de acord. De fapt, poate că este mai bine să nu știi când se apropie clipa. Zâmbi.

Broboane de sudoare apărură din senin la rădăcina părului vicontelui, care întinse mâna după paharul lui, descoperind că era gol.

– Eu nu îl cunoșteam prea bine pe contele de Debarry. Ivory vorbi pe neașteptate, zâmbind cu viclenie. Însă am auzit, de la nenumărate doamne, că a dus o viață foarte... împlinită. Insinuarea era evidentă.

Cuvintele ei stârniră un nou val de răs nerușinat la acea masă.

– Asta-i adevărat. Ce bine ar fi să fim și noi la fel de norocoși! comentă cineva pe același ton sugestiv.

– Atunci, poate că ar trebui să învățăm din exemplul lui, propuse Max. Să facem tot ce putem pentru a ne bucura de viață,

înainte să ajungem la un metru sub pământ. Să nu lăsăm nici o plăcere neîncercată și nici o afacere neterminată în urma noastră. Lord Stafford, nu sunteți de aceeași părere?

– Da? Se auzi o bolboroseală de neînțeles.

– Spuneți-mi, Stafford, dacă ați putea alege un fel de mâncare, știind că va fi ultima masă de pe acest pământ, ce ați alege? Max ridică nepăsător o carte.

Ochii vicontelui îl străfulgerau cu nervozitate.

– Ah...

– Dumnezeule, asta-i o întrebare imposibilă, chicoti Ivory lângă el. Pur și simplu, sunt prea multe posibilități!

– Atunci, ce spuneți despre o băutură? întrebă Max. Dacă ați închina pentru ultima oară un pahar în cinstea tuturor celor cu care ați pus *rămășag* în această viață, ce ați dori să beți?

Stafford se făcu pământiu.

– Coniac, zâmbi larg cățelandrul, ridicându-și totodată paharul.

– Un vin roșu bun, cântă altcineva vesel.

– Stafford? Max îl pironi cu privirea, dăruindu-i un alt zâmbet plăcut. Alegeți-vă otrava!

– Otrava? croncăni Stafford.

– Băutura, îl lămuri Ivory fără să fie nevoie, dându-și ochii peste cap.

– Whisky, șopti viconte.

Max ridică mâna și îi făcu semn unei servitoare.

– Atunci, un whisky pentru bunul viconte, dacă ești amabilă! Paharul său este gol.

– Desigur, Excelență!

Fata îi dăruì lui Max un zâmbet ce promitea mai mult decât un pahar de băutură, dacă și el ar fi acceptat. Plecă și se întoarse într-o clipită, cu un pahar plin cu whisky în mână. I-l întinse lui Max.

Max arătă spre viconte.

– Este al lui.

Ea se bosumflă, dar îi întinse paharul lui Stafford, care îl luă cu o mână tremurătoare. Îl puse jos repede, whisky-ul vărsându-se pe masă și pe partea din față a hainelor sale. Viconte le își împinse scaunul cu un scârțait zgomotos și sări în picioare.

– Dumnezeule, mormăi el. Ce neîndemânatic sunt!

Ceilalți jucători își împinseseră și ei scaunele de lângă masă, ridicându-se ca să salveze cărțile ce se îmbibaseră cu whisky. Era clar că jocul se terminase înainte chiar să înceapă, iar expresiile lor variau de la amuzament la supărare din cauza agitației.

– Trebuie să mă schimb, se bâlbâia viconte, evitând privirea lui Max. Ce îngrozitor! Ar trebui să plec.

– Permiteți-mi să vă însoțesc, se oferi Max, de asemenea ridicat în picioare.

– O, nu! Nu, nu. Sunt destul de bine.

– Este vreo problemă aici? Alex Lavoie apăruse deodată lângă viconte.

– Deloc, răspunse Max cu seninătate. Doar puțin whisky vărsat, deși se pare că tapițeria a scăpat ieftin. Tocmai îi ofeream lordului Stafford ajutorul meu.

– Ce amabil din partea domniei voastre, spuse Lavoie pe un ton sardonice.

– Veniți, Stafford, să îi lăsăm pe acești domni să se întoarcă la jocul lor. Ne scuzați? Max făcu un pas în spate, așteptând.

Viconte aruncă o privire în jur, toți ochii îndreptându-se spre el, și înghiți cu greutate.

– Bineînțeles! Mulțumirile mele, Excelență!

– Nu aveți pentru ce.

Max o porni în urma vicontelui, care devenise brusc mai puțin nerăbdător să se îndepărteze de mulțime.

– Vă rog, Excelență, trebuie să insist...

– Nu mai insista cu nimic, îl preveni Max pe un ton sumbru. Continuă să mergi! Până afară, dacă ești atât de amabil.

Stafford își târșâi în continuare picioarele, până în foaierul clubului, însă se poticni la intrare, simțul lui de autoapărare ieșind, în sfârșit, la suprafață.

– Excelență...

– Bună seara, domnilor! Ivory se strecură cu delicatețe în fața celor doi bărbați, blocându-le drumul spre ușă.

– Milady! aproape țipă viconte cu o ușurare vrednică de milă, crezând, evident, că găsisese pe cineva care să îl salveze de la violența inevitabilă care știa că avea să urmeze. Slavă Cerului! Ați vrea să...

– Lord Stafford, dacă intenționați să ajungeți întreg acasă în seara aceasta, ați face bine să vă abțineți să vorbiți, numai dacă nu cumva ducele vă cere contrariul.

– Ce? șuieră Stafford. Cu siguranță nu se aștepta la așa ceva. Cine ești?

– Sunt singura persoană din această încăpere care își va da silința să îl împiedice pe Excelența Sa să se răzbune pentru un anu-mit rămășag nehibzuit pe care l-ați pus în legătură cu singura sa soră.

Viconte se dezumflă dintr-odată.

– Trebuie să mă credeți când vă spun că nu am avut intenții rele! Eram beți și...

– A cui idee a fost rămășagul? întrebă Max pe un ton egal.

– A lui Debarry! Totul a fost ideea lui! O văzuse pe Lady Beatrice la balul Prevett și îi atrăsese atenția. Știți cum era Debarry, întotdeauna le vrăjea pe femeile...

Se opri brusc, când surprinse căutătura pe care i-o arunca Max.

– Cine mai știe despre idiolenia voastră? întrebă Ivory.

– Nimeni! Jur!

– Spuneți-mi unde îi plăcea contelui să își ducă noile cuceriri, continuă Ivory.

– Noile cuceriri?

– Of, haideti, Stafford, mă credeți proastă? Seducerea lui Lady Beatrice nu a fost câtuși de puțin prima dată când domnia voastră și lordul Debarry ați pus un asemenea rămășag în legătură cu o tânără debutantă.

– Sunt sigur că nu știu la ce te referi. Viconte își trecu o mână prin părul ce începuse să i se rarească.

– Nu îmi mai irosiți timpul. Vocea ei devenise ascuțită.

– Nu știu...

– Vă aparține, Excelență, i-o trânti ea, întorcându-se ca să plece. Faceți ce doriți cu el! Nu cred că îl va căuta cineva.

– Așteaptă! șuieră Stafford.

Ivory se întoarse la loc, încet.

– Aveți o singură șansă ca să mă impresionați spunându-mi adevărul, Stafford!

– Niciodată nu a avut intenții rele, înțelegeți? Viconte nu își mai găsea cuvintele. Câteodată le ducea la un han, în afara orașului, și deghizate, ca să nu fie recunoscute. Spunea că florii încercării de a scăpa de sub privirea vigilentă a însoțitoarelor și o întâlnire clandestină reprezentau adesea un afrodisiac mai puternic decât orice s-ar fi putut cumpăra cu bani. Însă le trata ca pe niște prințese. Pe cele singuratice, care își doreau aventuri. Pe cele timide sau pe cele sclipitoare, nu conta. Spunea că toate femeile sunt frumoase și că ar trebuienerate, pentru că aceasta le este menirea.

– Dar le-ar fi dus și acasă la el?

– Niciodată la el acasă. Își linse buzele. Câteodată însă, chiar acasă la doamnele respective. Pericolul de a fi descoperite făcea parte din marea aventură, spunea el.

Max crezu că probabil era bolnav.

– Și sora mea a fost una dintre marile lui aventuri?

– Nu! Lady Beatrice era diferită... Oh, Doamne! L-ai omorât, nu-i așa?

Max rânji.

– Bineînțeles că nu l-am omorât. Dacă l-aș fi omorât, nimeni nu ar fi găsit cadavrul vreodată. Începea să vorbească precum domnișoara Moore. Și cu siguranță nu aș fi făcut-o în *casa mea*. Aș fi ales un loc mult mai potrivit. În spatele unui club pentru gentlemen, ca acesta, de exemplu.

Stafford scânci și își șterse cu mâna fruntea îmbrobonată de sudoare.

– De ce era diferită? întrebă Ivory.

– Poftim? Viconte își linse buzele.

– Tocmai ați spus că Lady Beatrice era diferită. De ce?

– Debarry s-a îndrăgostit de ea! răspunse Stafford cu asprime. Voia să se însoare cu ea. Întreab-o chiar tu! Îți va spune că i-a cerut mâna. De mai multe ori. Îți va spune, de asemenea, că l-a refuzat.

– Asta-i absurd!

Max încerca să înțeleagă ceva, însă emoții diferite i se învârtău cu frenezie prin inimă. Groază. Dezamăgire. Vină. Furie. Îi era greu să gândească logic.

– Cine mai știa despre lordul Debarry și Lady Beatrice? întrebă Ivory calmă.

Stafford făcu ochii mari.

– Nimeni. Numai eu, dar nu am suflat o vorbă nimănui. Jur!

– Mmmm... Ivory lovea încetișor cu un deget în talia rochiei.

Furia îl lovi din plin pe Max, ca un val rapid și puternic, înecându-i vina și dezamăgirea. Își reaminti că nu își permitea să facă o scenă. La urma urmei, nu își permitea ca oamenii să pună întrebări despre motivul pentru care ducele de Alderidge l-a bătut măr pe Stafford în foaierul unui club pentru gentlemen.

– Ai văzut vreodată un rechin hrănindu-se, Stafford? întrebă Max.

Răsuflarea bărbatului era măsurată când clătină din cap.

– Din când în când îmi urmăresc corăbiile și echipajul meu se amuză aruncându-le în apă carne stricată. Fascinante creaturi, rechinii, și felul în care sfâșie lucrurile în bucățele minuscule. O jumătate întreagă de vacă, de mărimea unui om, poate dispărea fără urmă în mai puțin de un minut. Tăcu o clipă. Nu mi-ar plăcea să aud nici măcar cea mai mică insinuaare care să pună la îndoială onoarea și reputația lui Lady Beatrice. Ne-am înțeles unul pe celălalt?

Viconte pareă că se afla în pragul unei apoplexii.

Ivory păși ușor în față.

– Scuzați-l pe duce, Stafford! Până la urmă, Excelența Sa este un bărbat obișnuit cu greutățile necruțătoare de pe mare și cedează câteodată pornirilor barbare. Îi aruncă o privire fugară lui Max. Însă, în ceea ce o privește pe sora lui, nu îi lipsesc motivele, nu sunteți de acord?

Capul strălucitor al bărbatului se mișca frenetic.

– Da, da. Chiar așa!

– Mă bucur să aud asta. Zvonurile pot fi destul de defăimătoare, într-adevăr. Ca de pildă, unul ce ar putea atrage atenția asupra sumelor mari de bani pe care le-ați stors de la diferiți pairi, în ultimii zece ani, vânzându-le stocuri false, într-o anumită afacere de import. Înțeleg că închisoarea pentru rău-platnici este un loc mizerabil în care să vă petreceți ultimii ani din viață.

Și ultima pată de culoare rămasă în obrajii bărbatului păli, și vicontele se clătină ușor.

Ivory îl pierduse pe Max undeva în timpul ultimei părți a conversației, cu toate că lui nu prea îi păsa. Se agăța cu disperare de ultimele fărâme de înfrânare care îi mai rămăseseră. Își încheștase pumnii și era puțin îngrijorat de faptul că ar fi putut să îi tremure.

– Piei din ochii mei, Stafford!

Vicontele se îndepărtă de ușă poticnindu-se, întorcându-se în siguranța clubului, lovindu-se de un grup de domni care de-abia intrau.

– Rechini, Excelență? murmură Ivory. Serios?

Deodată, lui Max i se păru că nu avea să reușească să iasă din club destul de repede. Trebuia să se îndepărteze de presiunea mulțimii și de mirosul greu de trupuri parfumate și transpirate. Simțea cum stăpânirea de sine i se scurgea printre degete ca apa, și avea nevoie de spațiu ca să își revină. Avea nevoie de aerul înghețat de afară pentru a-și domoli frustrarea și furia care îl cuprinseseră. Avea nevoie... să iasă. Înainte să se ia după viconte și să comită un act pe care avea să îl regrete mai târziu.

– Trebuie să plec!

– Atunci, să mergem!

Putu distinge grija din vocea lui Ivory.

– Măi să fie, Excelență! Vocea cunoscută se desprinsese din grupul de bărbați care de-abia intraseră și se debarasau de haine și pălării. Sal'taaaare!

Max înjură.

– Nu pot face asta chiar acum.

Nu putea nici să treacă de grupul care bloca intrarea.

Mâna lui Ivory coborî pe brațul lui.

– Vino cu mine...

– Excelență! Ce noroc să vă întâlnesc din nou, și atât de curând! Barlow ajunsese dintr-odată în fața lui, lovindu-l pe umăr cu entuziasm.

Max tresări violent, smucindu-se de sub atingerea acestuia, însă bărbatul părea să nu fi observat.

– Vă rog să mă scuzați! Tocmai mă pregăteam să plec, spuse el printre dinții încheștați.

– Nu! Nu puteți pleca! Trebuie să insist să mă însoțiți! Barlow refuză să se miște. În schimb, își coborî conspirativ vocea și îi făcu lui Max cu ochiul. Ei, nu vreau să mă laud, dar sunt destul de priceput când vine vorba de whist. Cred că eu și domnia voastră am fi niște parteneri minunați, Excelență. Îmi imaginez că am face o figură destul de frumoasă aici, în această seară, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Ridică mâna să îl bată iarăși pe Max pe umăr. Fiecare mușchi de pe trupul lui Max se încordă și, preț de o clipă oribilă, crezu că avea să îl ridice, pur și simplu, pe Barlow de unde stătea, numai pentru a scăpa.

Făcu un pas spre bărbat și, deodată, Ivory îi apără în cale, cu tot trupul lipit de al lui, cu brațele încolăcite în jurul gâtului său și cu fața la un centimetru de a lui. Apoi îl sărută, un sărut fierbinte, cu gura deschisă, ce îi șterse din minte tot, în afară de senzația pe care i-o dădeau buzele și degetele ei, care se împleteau în părul lui. Își ridică și el mâinile, una oprindu-i-se pe mijlocul ei și una cuprinzându-i ceafa, susținând-o în timp ce ea îi sugea buza inferioară, dinții ei zgâriindu-l ușor. Trupul lui reacționează cu o viteză amețitoare, sângele năvălindu-i în urechi și apoi coborându-i direct în vintre. Îi acoperi mai bine gura cu a lui, preluând controlul și explorându-i adâncimile catifelate cu limba. Ea se deschise imediat în fața atacului, și un mârâit jos se auzi din gâtulejul lui când ea primi tot ceea ce el îi dăruia și ceru mai mult. Lumea din jurul lui se evaporă, pur și simplu încetă să mai existe, până când Ivory își lăsă capul pe spate, rupând contactul. Se întoarse în îmbrățișarea lui, privindu-l pe Barlow.

– Găsește-ți alt partener, toarse ea pe un ton jos, din gât, ce l-ar fi făcut să păcătuiască până și pe un sfânt. Excelența Sa are deja unul în seara asta. Dacă înțelegi ce vreau să spun. Îi făcu semn cu ochiul bărbatului, din spatele măștii.

Contele se înroși.

– Păi, eu...

Ivory se desprinsese din strânsoarea lui Max, înlănțuindu-și degetele cu ale lui. Aglomerația de la intrare se mai rărise, iar Ivory îl trase în acea direcție.

El își croi drum afară, în noapte, urmând-o, și primi cu bucurie rafala de aer rece. Ea îi eliberă mâna de îndată ce se depărtară de ușă și se opri, întorcându-se cu fața spre el.

– Te simți mai bine? întrebă ea.

„Te simți mai bine?” Nu, nu se simțea mai bine. Se simțea complet scăpat de sub control. Gândurile și mintea i se împrăștiaseră ca niște alice, iar trupul îi ardea.

– De ce ai făcut asta?

Ea stătea acolo, în întuneric, la numai un pas distanță, uitându-se în sus la el prin masca aceea ridicolă.

– Părei puțin cam încolțit acolo. Mi-a fost teamă că aveai să faci ceva ce urma să regreti.

Făcuse ceva ce regreta. O sărutase din nou pe Ivory Moore, iar acum bestia pe care credea că o ferecase într-o cușcă începea să iasă la suprafață, folosindu-se de gheare. Cerea să fie eliberată. Cerea ca el să termine ceea ce ea tocmai începuse.

Niște șuvițe de păr desprinsese din coc i se odihneau pe obraz și pe gât, iar mătasea vișinie îi îmbrățișa fiecare curbă și vale a trupului. Acei minunați ochi întunecați ai ei străluceau în spatele măștii, plini de inteligență calmă. Avea nevoie de ea. O dorea. Voia să îi dăruiască totul, orice plăcere își putea ea închipui, și apoi plăceri pe care nici nu le visa. Voia să o lase fără cuvinte, voia să o audă implorându-l, voia să o audă spunându-i...

– Poate că ar trebui să continuăm această conversație în altă parte.

Max se îndepărtă de Ivory, încercând cu disperare să împrăștie ceața patimii care îl zăpăcea complet. Ce dracu' făcea? Se purta ca un marinăr înfierbântat, aflat la prima permisie pe uscat, și, dacă ar mai fi trecut un minut, ar fi făcut-o a lui sprijinind-o de zidul unui club de jocuri de noroc, ca pe o târfă de doi bani.

– Îmi pare rău, vorbi el răgușit.

– Te rog să nu-ți pară, răspunse ea. Mi-e teamă că eu am început. Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să aleg o altă metodă de distragere a atenției. Părea distantă. Rece.

„O altă metodă de distragere a atenției?” Așa numea ceea ce de-abia se întâmplase între ei? Trebuia să se adune și să se concentreze pe ceea ce era cu adevărat important.

– Cum ai ajuns aici în seara asta? se interesă ea, ca și cum de-abia îl întâlnise pe stradă, din întâmplare. Ai vreun cal? Sau vreo trăsură?

– Am închiriat o trăsură.

Reușise, în sfârșit, să formuleze o propoziție. De ce vorbeau despre asemenea chestiuni plictisitoare? Când totul părea că se prăbușise în jurul lor, și când orice urmă de control părea să îi fi părăsit? Când el de-abia se mai recunoștea?

– Aha! Ca și mine. Poate...

– Excelență? Vocea se auzi de undeva de dincolo de Ivory.

– Da?

Max făcu un pas într-o parte și văzu un băiat înfășurat într-o haină spălăcită, care sărea de pe un picior pe altul pe caldarâm, cu răsufarea puțin întretăiată. I se părea ciudat de cunoscut.

– Am un mesaj pentru matală, milord.

Scoase o hârtie împăturită, cu numele lui Max scris pe partea din față și cu partea din spate sigilată cu o bucată de ceară roșie-ruginie.

Max i-o smulse din mână, recunoscând pe dată scrisul lui Beatrice.

– De unde știai că eram aici? întrebă el, răsucind hârtia în mâini de parcă exteriorul i-ar fi putut oferi vreun fel de indiciu în legătură cu conținutul.

– Bărbatu' din fața casei matală a zis că nu erați acasă. A zis că plecașerăți încoace. Și nu po' să-mi încasez bănuții decât dacă vă pun mesaju' direct în mână. Nu-mi iese nimic în noaptea asta dacă trebe să i-l duc 'napoi lu' Gil. Băiatul întinse mâna. Bărbatu' a zis și că oi mai căpăta un șiling dacă vă aduc asta aici.

Max îl recunoscuse imediat pe băiat ca fiind unul dintre mesagerii pe care îi văzuse la Gil.

– Ce bărbat?

– Al meu. Ivory venise lângă el. Încă îți supraveghez casa. Făcu un semn cu bărbia în direcția mesagerului. Plătește băiatul, Excelență! Merită!

– Ducesă? Băiatul ridică vocea. Vai, nu v-am recunoscut! Am crezut că erai o curtezană. Una dintr-alea scumpe! Băiatul își acoperi brusc gura cu palma. Păi, adică...

– Este în regulă, spuse Ivory posomorâtă. Asta era și ideea.

– Corect. Păru să îi accepte explicația fără să crâcnească și se foi nerăbdător în timp ce Max căuta prin buzunare mone-dele cerute.

– Te grăbești? întrebă Ivory.

– Păi, da. King ține o licitație. O grămadă de invitații de livrat. Dacă reușesc să mă întorc repejor, poate o să mai am o livrare în noaptea asta.

– Mmmm... Când se ține licitația? întrebă Ivory pe un ton din care răzbătea curiozitatea, temperată de dezgust.

Băiatul ridică din umeri.

– N-am habar. Curând.

– Cine este King? interveni Max. Nu că ar fi contat. Numai dacă nu cumva l-ar fi putut ajuta să își găsească sora.

– Un... om de afaceri, răspunse Ivory. Specializat în vânzarea de obiecte rare și căutate.

– Vrea să zică lucruri șparlite, îi explică îndatoritor băiatul. Gil spune că de data asta a dat peste un tip cu o grămadă de lucruri scumpe. Lucruri vechi, scoase dintr-o peșteră din deșert sau ceva de genu' ăsta.

De această dată, Max se foi nerăbdător. Nu îl interesa nimic din toate acele povești. Găsi doi șilingi și îi întinse.

– Pentru deranjul tău, spuse Max scurt.

I-ar fi dat băiatului orice sumă de bani, dacă ar fi plecat odată la treaba lui.

– Mulțam'!

Monedele dispărură cu o viteză uluitoare, și, fără să mai rostească vreun cuvânt, mesagerul o rupse la fugă pe stradă în jos.

Max rupse sigiliul friabil în aerul rece și despături hârtia.

– „Scumpul meu Alderidge, citi Max. Îmi pare foarte rău pentru necazurile pe care le-am provocat, dar nu am avut intenția să se întâmple nimic din toate acestea. Voi pleca din Londra pentru o vreme. Te rog să îmi respecti dorințele și să nu mă cauți. Sunt în siguranță și îți voi scrie atunci când voi putea. B.“

Max îi cedă scrisoarea lui Ivory cu niște mâini care nu mai simțeau nimic. Ea luă hârtia cu mare grijă și o îndreptă spre lumina de la fereastra clubului.

– Este scrisul lui Beatrice?

– Da.

– Ți-a spus din nou Alderidge. Nu Max. Pare a fi sora pe care o cunoști?

– Cred că este destul de clar că nu îmi cunosc deloc sora. Avea o aventură, pentru numele Lui Dumnezeu! izbucni Max vlăguit, realitatea lovindu-l, în sfârșit, cu cruzime. Ea și contele de Debarry erau...

– Îndrăgostiți.

„Drăguț din partea ei!“

Max își ciupi vârful nasului.

– Ai tot spus asta chiar de la început. Pur și simplu, eu am refuzat să ascult.

– Nu am întotdeauna dreptate.

– Nu mă lua de sus!

– Bine. Întotdeauna am dreptate. Și era și timpul să o recunoști. Fără să vrea, Max simți înflorindu-i un surâs pe buze. Știa ce încerca ea să facă.

– Fruntea sus, Excelență! Sora ta, dacă ar fi să-l credem pe vi-conte, iar eu înclin să o fac, a refuzat o cerere în căsătorie din partea unui conte.

– Pe care, de asemenea, l-a legat de patul ei.

– Poate că el era marea ei aventură, murmură Ivory.

Max ar fi trebuit să fie îngrozit. În schimb, se simți numai... trist.

– Ce fel de bărbat îi cere mâna unei femei fără să caute să obțină aprobarea tutorelui ei, mai întâi? întrebă Max, dându-și seama de absurditatea întrebării lui. Decența și eticheta muriseră cu mult înaintea contelui înfășurat în panglici roșii.

– Un bărbat îndrăgostit?

Din nou, era drăguță.

– Ar fi trebuit să o iau cu mine în India, când m-a rugat.

– Încă poți să o faci. Nu este moartă. Însă va avea nevoie de înțelegerea ta. Doar pentru că a refuzat cererea în căsătorie din

partea lui Debarry nu înseamnă că nu a ținut la el. Oriunde s-ar ascunde acum, probabil suferă la fel de mult pe cât este de îngrozită de scandalul pe care crede că l-a lăsat în urmă. Va dori să se întoarcă acasă, dar nu ar trebui să îi fie teamă și de tine.

– De ce i-ar fi teamă de mine?

– Tocmai l-ai amenințat pe Stafford cu rechinii, Excelență.

– Iar tu l-ai amenințat cu...

– Demascarea. Nu este mai breaz decât un hoț de rând.

Max se holbă la Ivory, gândindu-se la jurnalul pe care ea îl ținuse în mână. „O cale mai puțin murdară de a trata cu Stafford“, spusese ea.

– De unde știi...

– Sunt plătită pentru a ști asemenea lucruri, Excelență. Își frecă brațele cu mâinile și tremură. Dar, vezi? Întotdeauna am dreptate.

Max nu îi luă în seamă încercarea de a părea voioasă.

– Nu ai pelerină?

– Ba da. A rămas înăuntru.

– Mă duc să ți-o aduc...

– Cred că ar fi mai bine să rămânem aici, afară.

„Să rămâi aici, afară“, voia mai degrabă să spună. Departele de Stafford. Max își dădu seama de înțelesul ascuns al sugestiei ei blânde.

– Îmi voi lua pelerina mai târziu, de la Alex.

Max își scoase haina de seară.

– Ia haina mea!

– Trebuie să încetezi să mă tot îmbraci.

„Ce ironie!“ De când o cunoscuse, el nu încetase să viseze că o dezbrăca.

Îi așeză haina pe umeri, încercând să nu îi atingă pielea dezgolită.

– Nu te împotrivești? întrebă el.

– Devin mai isteață. Se uită în sus la el, cu ochi calzi. Te simți bine, Excelență?

– Bineînțeles că da, minți el.

– Poate că ar trebui să te întorci acasă.

Nu voia să se întoarcă acasă. Voia să pretindă că nimic nu se întâmplase și că singura lui responsabilitate în acel moment era să o seducă iremediabil pe Ivory Moore. Însă nu putea face asta. Nu încă.

– Știu. Trebuie să îi spun mătușii mele adevărul, chiar dacă este ultimul lucru pe care dorește să îl audă de la mine.

– Vrei să vin cu tine?

Da.

– Nu. Nu am doisprezece ani, domnișoară Moore. Nu am nevoie să mă ții de mână ca să mă încurajezi în timpul a ceea ce se prevede a fi o conversație neplăcută.

Probabil părise grosolan, știa asta, dar era mai bine așa decât să rostească ceea ce ar fi vrut să-i spună. Era mai bine decât să o implore să rămână cu el, nu numai pentru o conversație, ci pentru o seară întreagă. Pentru o noapte. Pentru o săptămână. Pentru cât timp ar fi fost nevoie ca să și-o scoată din minte și din inimă.

– Nu asta sugeram, Excelență.

Max își feri privirea.

– Îmi pare rău!

– Atunci, mâine te vei afla la reședința ta din oraș? întrebă ea, iar vocea îi sună plină de o înțelegere tăcută.

– Nu. Va trebui să mă întorc la docuri. La corabia mea.

Avea să lămurească mâine-dimineață ceea ce era de lămurit cu Helen, atât cât avea să poată. Apoi urma să se lămurească în legătură cu ceea ce trebuia făcut cu acea parte din viața lui pe care o neglijase în timp ce se ocupase de viconți, scandaluri, surori fugare și povești cu iubiți loviți de soartă.

Și apoi avea să se lămurească în legătură cu ceea ce era de făcut cu domnișoara Moore.

Alderidge închirie o trăsură și îi spuse vizitiului adresa lui Ivory, urcându-se și el după ea și ocupând locul din fața ei. Privi afară, pe fereastră, fără să se clintească. Nici nu vorbi. Nu mai era nimic de spus, cel puțin nimic ce Ivory ar fi vrut să audă. Cu toate că, deși se părea că misterul se rezolvase, Beatrice nu apăruse încă. Și contele era tot mort.

Iar ea îl sărutase pe Maximus Harcourt din nou.

Ivory se simți stânjenită și își smulse masca de pe față. Corsetul o înăbușea dintr-odată și umezeala dintre picioare începea să îi abată atenția de la orice altceva. În club acționase din instinct, văzând un bărbat împins până la limita răbdării și care căuta orice motiv pentru a-și manifesta frustrarea. I-ar fi smuls capul de pe umeri acelui bărbat scund și enervant, dacă nu ar fi intervenit ea.

„Și ce mai sacrificiu ai făcut!” o luă peste picior o voce firavă din capul ei. Iar acum, în întunericul dintr-o trăsură închiriată șubredă, ceea ce făcuse o necăjea. Se purtase într-un mod nesăbuit și cu totul lipsit de profesionalism. Lăsase ca propriile dorințe să eclipseze tot ceea ce știa că era corect. Și chibzuit. Și sigur.

Din nou.

La acea oră, Covent Square era un furnicar de oameni ocupați cu chestiuni mai mult sau mai puțin dubioase – la teatru se terminase reprezentația de seară și mulți dintre spectatori plecaseră la vânatoare de alte distracții. Tavernele erau pline până la refuz, iar din nenumăratele bordeluri se revărsau valuri de oameni care intrau sau ieșeau. Undeva, cineva cânta la trompetă, deși sunetele tânguitoare, pătrunzătoare, de-abia se puteau auzi peste râsetele și țipetele răgușite. Trăsurile și caii înaintau cu greu pe străzi, și nimeni nu le remarcă sosirea.

– Permite-mi să te conduc! Era primul lucru pe care i-l spusese de când plecaseră de la club.

– Nu. După toate câte s-au întâmplat, nu ai vrea să fii nevoit să explici ce făceai la Chegarre și Asociații, dacă te va recunoaște cineva. Își coborî de pe umeri haina lui.

– Îmi voi trimite cât de curând secretarul să te plătească pentru serviciile tale.

Ivory își mușcă buza. Era bizar acel sfârșit al parteneriatului lor. Acea înlăturare oficială a oricărei scuze de a-l mai vedea. De a se mai afla în preajma lui, de a lucra împreună cu el.

– Am putea continua să o căutăm pe Lady Beatrice...

– Nu. Și-a exprimat cu destulă vehemență dorința ca eu să nu o caut. Probabil crede că o voi trimite pachet la vreo mănăstire

din Țara Galilor, cu prima ocazie. Dacă mă voi ține după ea, nu voi reuși decât să o îndepărtez și mai mult. Dacă am învățat ceva din toate astea, acel ceva este că Beatrice nu mai este un copil și că nu mai pot continua să o tratez ca atare. Eu am refuzat să-mi las titlul pe care-l port să-mi conducă viața. Ea de ce ar face-o? Oftă. De acum înainte, depinde numai de Beatrice să-și aleagă modul în care vrea să-și trăiască viața. Eu – ei bine, *tu* te-ai asigurat că mai are încă posibilitatea să o facă. Dar trebuie să fie alegerea ei, iar eu trebuie să i-o respect.

Ivory încuviință, înclinând din cap, deși nu era mulțumită pentru că nu putuse să o vadă pe Beatrice înapoi acasă, în siguranță. O mânia acest eșec.

– Atunci, se pare că afacerea noastră s-a încheiat.

Ducele îi strânse mâna pe sub haina pe care ea încă o ținea întinsă spre el. Ea simți creștăturile și bătăturile ce îi brăzdau palma, pe pielea ei netedă.

– Îți amintești ce ți-am promis, domnișoară Moore? Glasul lui era profund și aprig.

„Când toate astea se vor sfârși, când sora mea se va afla acasă, în siguranță, te voi săruta din nou...”

– Da, șopti ea.

– Atunci, afacerea noastră nu s-a încheiat. Nici pe departe. Îi urmări linia bărbiei cu mâna liberă. Însă nu voi face ceea ce îmi doresc în spatele unei trăsurii închiriate. Și nici atât timp cât încă mai am anumite chestiuni de rezolvat.

Ivory se înfioră sub atingerea lui.

– Când ne vom... încheia afacerea, Ivory Moore, se va întâmpla fără să fim deranjați de ceva. Se va întâmpla fără să fim reținuți de constrângeri și de reguli. Eu nu voi fi un client. Nu voi fi bărbatul cu o soră dispărută. Nu voi fi duce, nici măcar căpitan. Voi fi pur și simplu... altceva.

Ivory își ținu respirația.

– Îmi vei acorda timp?

Știa că i-ar fi dat totul acelui bărbat, numai să i-o fi cerut, și o speria îngrozitor să recunoască acest lucru.

– Da.

Capitolul 8

– Iată-te! Bănuiam eu că o să te gădesc aici, jos. Elise intră ca o furtună în bucătărie, unde Ivory își pregătea o cană cu lapte cald, amestecat din plin cu whisky. N-ai putut să dormi?

– Nu, recunosc Ivory.

Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când Ivory o văzuse ultima dată pe Elise, stând la mesele de joc din clubul fratelui ei. Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când Maximus Harcourt o lăsase cu niște promisiuni ce o țineau într-o stare permanentă de așteptare și de dor.

Probabil că nu avea să mai doarmă vreodată. Cel puțin, nu fără vise în urma cărora rămânea neliniștită și stârnită.

Dar asta se întâmpla dacă îi permisesse unui bărbat ca Alderidge să îi intre pe sub piele. Iar acum nu se mai putea gândi decât la el. Ceea ce era ridicol și foarte stânjenitor. Se considera o femeie de lume. Cumpănită, stăpână pe sine, inteligentă. Neînclinată să viseze cu ochii deschiși. Însă ceea ce simțea chiar acum nu semăna cu nimic din ceea ce trăise înainte. De parcă ar fi sărit de pe o stâncă și se învârtea prin aer, fără să se îngrijoreze și fără să-i pese de cât de adâncă era prăpastia.

– Ducesă?

Tresărind, Ivory își ridică privirea și o văzu pe Elise fluturându-și o mână prin fața ei.

– Te simți bine? Părei să fii la un milion de leghe depărtare.

„Nu la un milion de leghe. Numai pe docurile Indiei Orientale, cu un căpitan pirat.“

– Îmi pare rău! Sunt bine. Se îmbujoră și se strădui să schimbe subiectul. Unde ai fost?

Elise ridică din umeri și se îndepărtă, dispărând în cămară.

– La muncă. Glasul îi era înăbușit. Scoase un strigăt de bucurie și apărău cu o tavă acoperită, plină cu chifle. În afară că te ajut să ascunzi cadavre, sunt și actriță, în caz că ai uitat. Și unii dintre noi, spuse Elise, descoperind tava și lăsând-o pe masă, încă își

mai exercită meseria pe scenă, și nu în mijlocul unui club pentru gentlemen.

Se așază în fața lui Ivory, pe o bancă lustruită, își alege o chiflă și mușcă o bucată enormă din aceasta, oftând în semn de apreciere.

– Ce vrea să însemne asta?

O pereche de ochi câprui se făcură mai mari, iar Elise mai că se înecă.

– Glumești, cu siguranță!

– Habar nu am despre ce vorbești.

– Atunci, permite-mi să-ți împrăpătez memoria! Sunt implicați un duce, gura ta și mâinile lui pe...

În ciuda zăpăcelii ei, mânia i se aprinse pe dată.

– Ai văzut!

– Jumătate dintre oamenii din club au văzut.

Ivory gemu.

– Ei bine, poate că exagerez. Mă îndoiesc că au văzut foarte mulți. Dar eu urmăream totul. Pentru că asta fac eu.

– Am crezut că Alderidge avea să omoare pe cineva. Încercam să îi distrag atenția.

– Păi, a mers. Nu a omorât pe nimeni. Își terminase chifla și își alegea alta. Sau da?

Ivory clătină din cap.

– Din câte știi eu, nu. Încă.

– Ei bine, dacă viconte Stafford este pescuit de dimineață dintre pilonii podului, vom ști că ar fi trebuit să îl iei pe Alderidge acasă, să îl legi de patul tău și să termini ceea ce ai început.

Ivory se chină să își păstreze o expresie neutră, însă dădu greș lamentabil, judecând după privirea Elisei și după zâmbetul larg ce începuse să îi lumineze fața.

– Ducesă, spune-mi că nu a fost un gentleman! o provocă ea voioasă.

Ivory nu era încă pregătită să vorbească despre Maximus Harcourt și despre promisiunile lui cu Elise.

– Nu fi absurdă! Alderidge a înțeles că tot ceea ce s-a întâmplat în club nu a fost... real. Eu nu mă implic în relații sentimentale cu clienții. Niciodată.

Elise scoase un sunet obraznic.

– Voi doi ați făcut o treabă foarte bună convingându-mă de altceva. Am văzut cum se uita la tine în clubul ăla, ducese. Și nu se prefăcea absolut deloc.

– Ai ceva relevant de menționat în legătură cu acest caz, care să nu fie propria ta opinie? Întrebă Ivory.

Nu avea să discute despre cele întâmplate noaptea trecută. Sau despre ce s-ar fi putut întâmpla în nopțile următoare.

– Ducele de Alderidge îți mai este client? Întrebă Elise cu nevinovăție.

– Nu, de fapt, nu mai este. Secretarul lui mi-a adus nota promisorie azi-dimineață, devreme.

– Păi, atunci, habar nu am ce mai aștepti, ducese! De ce stai încă aici și nu îl legi pe Excelența Sa...

– Oprește-te! Te rog!

Elise o privi fix, iar Ivory știu că fața îi era cuprinsă de flăcări.

– Ce este diferit la acest bărbat? Întrebă ea.

– Fratele tău m-a întrebat același lucru. Și îți voi spune ce i-am spus și lui. Nimic.

– Este din cauză că nu știe cine ai fost?

– Ce? De ce-ar conta asta?

– Pentru că nu este interesat de Ivory, cea care odinioară cinstea scene importante și pe care bărbații se întreceau să o cucească. Pentru că nu este interesat de Ivory, cea care a devenit ducese de Knightley. Pur și simplu, te vrea... pe tine. Așa cum ești acum.

Ivory se holbă în cana ei. Elise văzuse prea multe, ceea ce o descuraja. Și pe asociata ei o făcea de neprețuit.

Elise se aplecă deasupra mesei și cercetă atent chiflele rămase pe tavă.

– Lady Beatrice avea o aventură cu Debarry, nu-i așa?

Îi oferea lui Ivory un răgaz, și amândouă o știau.

– Da.

– Am avut dreptate! se împăună Elise.

– Ba mai mult, se pare că domnia lui se îndrăgostise nebunește de ea. Voia chiar să se însoare cu ea.

– Nu mai spune! murmură Elise. Moartea lui Debarry trebuie să îi fi provocat un șoc oribil. Îmi dau seama de ce Lady Beatrice a intrat în panică în asemenea hal.

– Mmmm...

– Ducele trebuie să se fi simțit ușurat. Ei bine, poate că *ușurat* nu este cuvântul potrivit. Nimeni nu vrea să afle atât de multe despre escapadele sexuale ale unei surori, crede-mă!

– Mmmm...

Elise își îngustă privirea.

– Încetează să îmi mai răspunzi cu „mmm”! Îți cunosc prea bine privirea asta!

– Pleacă din Londra.

Încă era ceva îl legătură cu acel lucru care o deranja pe Ivory.

– Cine?

– Lady Beatrice.

Elise se opri cu mâna în aer, la jumătatea distanței până la tavă, tresărind.

– De unde știi?

– I-a trimis lui Alderidge un al doilea mesaj azi-noapte. În care își cere iertare pentru faptele ei și îl roagă să nu o caute.

– Pfff! Ei bine, înțeleg. Nici mie nu prea mi-ar plăcea să mă urmărească bărbatul ăla pentru escapadele mele. Își alege o chiflă, îngustându-și privirea. Dar ce vrei să spui prin al doilea mesaj? Când l-a trimis pe primul?

Ivory îi rezumă conținutul primului bilet ce îi fusese livrat ducelui, precum și circumstanțele în care îi fusese livrat.

– Așadar, Lady Beatrice a fost atât de norocoasă încât să primească ajutor din partea unui domn neidentificat de la bal ca să fugă din casă și să își trimită mesajele. Excelența Sa ar trebui probabil să îi mulțumească domnului în cauză. Elise tăcu un moment. I-ai propus lui Alderidge să părăsească și el Londra? Lady Beatrice ar putea fi convinsă să se întoarcă acasă mai devreme, dacă fratele ei nu ar pândi sumbru din vreun colț întunecat al casei, gata să o înhațe. Ai fi nevoită să îl săruți iarăși pe duce, când și-ar găsi sora, ca să-l împiedici să o omoare...

– Ce ai spus? Ivory își îndreptă umerii.

– Am spus că ai fi nevoită să îl săruți iarăși pe duce...

– Nu, înainte de asta.

– Că un bărbat neidentificat de la bal a ajutat-o pe Lady Beatrice.

– De ce de la bal?

Elise clipi.

– Păi, cineva trebuie să îi fi spus că Alderidge s-a întors. I-a scris un bilet fratelui ei, nu lui Lady Helen, la primele ore ale dimineții. Și singurele persoane care știau că ducele era în Londra erau persoanele care îl văzuseră la bal. Ducele a spus că a venit acasă direct de la docuri și nu prea cred că s-a organizat vreo paradă pe străzile din Londra ca să i se vestească întoarcerea.

Ivory gemu. Acela era un detaliu care nu ar fi trebuit să îi scape. De ce îl trecuse cu vederea?

„Pentru că atenția ți-a fost distrasă de către Maximus Harcourt din momentul în care Maximus Harcourt a intrat în viața ta.“

Elise își rupse o bucată din chiflă, lăsându-și capul pe un umăr, gânditoare.

– Oricine ar fi fost, probabil a dus-o pe furiș pe Lady Beatrice acasă la el sau undeva prin apropiere. Probabil a plecat și s-a întors, dar absența lui se poate să nu fi fost remarcată dacă nu a lipsit mult.

– Ai dreptate. Ivory se ridică, pășind peste bancă. Am nevoie de o listă a invitaților. Am o descriere generală a bărbatului, suficientă măcar pentru a-i exclude pe mulți alți, ăăă, invitați mai importanți. Putem începe prin a inspecta dependențele din spatele caselor fiecăruia dintre aceștia. Beatrice nu a plecat prea departe îmbrăcată numai în cămăsuță. Pe undeva pe acolo trebuie să fie vreun vizitiu ori vreun grăjdar care a văzut ceva.

– Unde te duci?

– Să-l găsesc pe duce.

– Dar e miezul nopții!

– Tocmai de aceea nu mă duc la Lady Helen. Ivory ajunsese deja la ușă.

– Vrei să iei cu tine și niște panglici roșii de mătase? strigă Elise după ea, iar Ivory putu să își imagineze surâsul afectat ce îi însoțise cuvintele.

*

După ce o lăsase pe Ivory în fața ușii casei ei noaptea trecută, Max se gândise să se ducă direct la docuri, însă până la urmă se întorsese acasă la el, în cartierul St. James. Fie din pricina vinei, fie din pricina incapacității sale de a-și evita responsabilitățile, nu putuse fugi de conversația dificilă care îl aștepta cu Helen. Era mai bine să se ocupe imediat de treburile neplăcute. Amânările nu făceau nimănui nici un bine.

Se strecurase în casa lui tăcută și dormise câteva ore, înainte să fie trezit de lumina zorilor. Aștepta în salonul pentru micul dejun când coborâse mătușa lui și, după ce ea luase loc, îi spusese totul, așa cum cunoștea el faptele. Nu avea nici un rost să omită vreun detaliu sau să încerce să împlânzească lovitura. Mătușa lui merita să afle adevărul. În întregime.

Ea îi sorbise vorbele cu obișnuitul ei stoicism tăcut. Iar el, pe viața lui, nu reușise să își dea seama ce sentimente o încercau. Furie? Dezamăgire? Sau, poate, amândouă. La adresa lui Beatrice, și la adresa lui. Se oferise să rămână pentru a-i ține companie, dar ea refuzase. De fapt, sugerase că ar fi fost mai bine dacă ar fi stat în altă parte pentru câteva zile.

Max se întorsese la docurile Indiei Orientale și se îngropase în munca lui, ce fusese neglijată. Din fericire, cea mai mare parte a echipajului său se afla la țarm, bucurându-se de banii câștigați cu greu în diferite moduri. Cei câțiva care supravegheau *Odissea* păreau să îi simtă starea de agitație și se țineau departe de el. Nu degeaba angaja bărbați deștepți!

Fusese nevoie să trateze cu agenții vamali, să comande provizii și să revizuiască un raport întreg despre starea corabiei și despre reparațiile necesare. Inspectase velele, călăfăturile¹ și tunurile. Își petrecuse chiar o bună parte din timp scoțând la lumină scrisorile pe care sora lui i le trimisese de-a lungul anilor, parcurgându-le rapid pe cele mai recente în căutarea de indicii despre locul unde fugise, însă căutarea îi fusese zadarnică.

¹ Materialul numit calafat (călți sau cârpe destrămate, îmbibate cu catran) se folosește pentru a astupa găurile dintre scândurile bordajelor sau ale punții unei corăbii, în vederea etanșării. (n.tr.)

Când se lăsase întunericul, încercase să își găsească liniștea în interiorul familiar al cabinei lui, dar somnul îl ocolise. Primele ceasuri ale dimineții îl găsiră măsurând puntea *Odiseei* cu pași apăsați, gândurile trecându-i haotic de la Ivory Moore la sora lui, care încă nu era de găsit.

O dorea pe Ivory. Cu o intensitate care îl deconcerta. Însă cum și-ar fi putut îngădui luxul de a căuta să-și satisfacă plăcerile, când Beatrice se ascundea încă pe acolo, pe undeva? Dacă ar fi fost un bărbat onorabil, un om bun, un frate cumsecade, ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință ca să se asigure că ea era în siguranță. Nu și-ar fi urmărit propriile dorințe egoiste.

Crezuse că i-ar fi putut oferi lui Beatrice libertatea cerută și că s-ar fi putut încrede că avea să se întoarcă când urma să fie pregătită. Numai că, admise el într-un final, nu putea.

Nu că s-ar fi ținut după ea sau și-ar fi făcut apariția pe undeva, impunându-i să se întoarcă acasă împreună cu el. Nu voia să o sperie și mai rău. Dar trebuia să știe unde era. Numai așa ar fi putut să vegheze cu atenție la bunăstarea ei, de la distanță. Să se asigure că avea un loc sigur unde să stea. Că avea ce mânca. Până când urma să fie pregătită să se întoarcă.

Nu-i păsa de Debarry ori că avusese o aventură cu el. Ei bine, îi păsa, dar cu siguranță nu avea să o renege pe Bea din această cauză. Dăduse dovadă de o lipsă de judecată oribilă – fusese nesăbuită, egoistă și nu gândise deloc – însă era încă sora lui. El încă o iubea.

Odiseea era ancorată chiar lângă chei și părea nefiresc de nemiscată. Protejată așa cum era împotriva curenților și a vântului, nici măcar zgomotul valurilor care se spargeau de carenă nu tulbura liniștea nopții. Noaptea aceea era senină și rece, luna conturând forme și umbre stranii în jurul lui. O ceață ușoară se ridica împrejurul pădurii de catarge din port, creând iluzia unei flote scăldate de lumina lunii, ce zbura printre nori. Era aproape înfricoșător.

Max știa că docurile aveau să prindă viață în zori și că zgomotele făcute de bărbații și de animalele care își începeau truda zilnică aveau să răsunе prin port și să se stingă la izbirea

de zidurile acum neclare ale depozitelor ce înconjurau docurile. Oamenii aveau să își vadă de viața lor de zi cu zi.

Și undeva acolo se ascundea încă Beatrice, scăpându-i printre degete.

Își îndesă mâinile în buzunare, degetele lui pipăind un pătrat de carton. Scoase cartea de vizită din buzunar, netezindu-i un colț care se îndoise. Din orice unghi ar fi privit problema, încă avea nevoie de Ivory. Nu pentru el însuși, ci pentru sora lui. Avea nevoie de agerimea ei, de resursele ei, de asigurările ei calme. Avea nevoie de...

– Excelență?

Lui Max îi sări inima în gât și se întoarse pe călcăie, mâna lui îndreptându-se spre spada prinsă bine la șold.

Ivory Moore stătea pe punte, cu gluga pelerinei lăsată pe spate, razele lunii luminându-i părul și chipul. Ca și cum ar fi apărut de nicăieri, chemată numai de gândurile lui. Într-o clipă, se trezi luptându-se cu acea parte impulsivă și atotputernică a lui care îi cerea să o ridice, pur și simplu, în brațe și să o ducă sub punte. Cu acea parte a lui care îi cerea să o facă a lui chiar atunci, să o sărute până avea să o facă să uite de sine și să își îndeplinească toate promisiunile pe care i le făcuse, până la ultima.

– Ce faci aici? întrebă el, în schimb, partea lui decentă și onorabilă câștigând bătaia. Pentru moment.

– Te căutam.

Un păcătos fior de plăcere îi coborî pe șira spinării, după care încremeni.

– Singură? La ora asta din noapte? Ți-ai ieșit din minți?

– Tu ești încă treaz.

– La fel și jumătate dintre hoții și ucigașii din Londra.

Ivory zâmbi slab.

– Îți cunosc pe jumătate dintre hoții și ucigașii din Londra, Excelență. Cei mai mulți dintre ei au lucrat pentru mine, la un moment dat.

– Deci, ce faci aici?

Ea rămase tăcută un moment.

– Sunt încă îngrijorată pentru sora ta.

Lui i se strânse inima.

– Înseamnă că suntem doi.

– Persoana care a livrat acel bilet a fost la balul vostru, spuse ea brusc. Oricine o fi fost cel care a ajutat-o pe sora ta și i-a trimis mesajele a fost acolo. Altfel sora ta nu ar fi avut cum să știe să îți scrie ție acel bilet.

Max tresări. Bineînțeles!

– Mătușa ta trebuie să aibă o listă completă a invitaților. După ce o voi avea, o voi parcurge în întregime și voi întocmi o listă a posibililor candidați. Dacă pot stabili cine a ajutat-o pe Lady Beatrice, s-ar putea să pot descoperi unde s-a dus.

Max își înclină fruntea, freamătul lui inițial de optimism pălind în fața realității.

– Chiar dacă stabilești identitatea bărbatului care a ajutat-o pe Bea, mie mi se pare că individul ăsta este cu totul de partea ei. Mă îndoiesc profund că îmi va spune unde s-a dus.

– S-ar putea să fii surprins de informațiile pe care le pot obține de la indivizi, când este nevoie.

Max îi aruncă o privire tăioasă, un frison croindu-și drum pe sub pielea lui, însă ea se uita cu seninătate în depărtare, la apă. Nu era sigur ce ar fi trebuit să răspundă, dar imaginea unor roți de întins oase și a altor instrumente diabolice de tortură îi fulgeră prin fața ochilor.

– Îi țin la subsol, zise ea, fără să-l privească. În spațiul din spațele bucătăriei și al cămarilor.

– Ce anume ții?

– Pe prizonierii mei și toate instrumentele de tortură pe care le am. La asta te gândești, nu-i așa?

Zâmbea ușor și Max își dădu seama că îl tachina.

– Simțul tău al umorului este foarte supărător, domnișoară Moore, remarcă el, deși zâmbea larg, fără să vrea, în timp ce vorbea.

– Mi-ai mai spus asta. Se întoarse, un alt zâmbet arcuindu-i buzele. Sunt o femeie de afaceri, Excelență, nu un inchiizitor spaniol. Informația este un bun, ca orice altceva. Făcu o pauză. În plus, nu mai folosesc roata de luni de zile.

– Mă bucur să aud asta.

– Îmi pare rău, se scuza ea deodată, orice urmă de tachinare din vocea ei dispărând.

– Pentru ce?

Oare pentru ce ar fi trebuit să își ceară scuze?

– Pentru că nu mi-am dat seama mai devreme că, oricine a ajutat-o pe sora ta, a fost la balul ăla.

– Nici eu nu m-am prins.

– Da, dar slujba mea este să nu îmi scape asemenea detalii.

Max se uită în jos la ea, admirându-i ochii ce străluceau în lumina lunii.

– Mă bucur că ești aici, numai atât spuse.

Ea îi întinse mâinile, iar Max i le luă și o lipi de el. Îi simți brațele strecurându-i-se în jurul taliei și capul sprijinindu-i-se pe piept. Nu era o îmbrățișare pasională, ci una de parteneriat. Era ciudat să realizeze atât de brusc că, pentru prima dată în viața lui, nu era complet singur.

– O vom găsi, șopti ea. Promit!

Rămaseră așa un minut ce păru o eternitate, într-o liniște absolută. Până când se auziră niște pași pe docurile pustii, unde în partea de tribord a *Odiseei*, urmați de zgomotul făcut de cineva care cânta tare, la o tonalitate indusă de starea de beție, ce făcu posibil ca notele să ajungă până la ei, sus pe punte. Oricine se plimba pe lângă corăbiile adormite, avea o dispoziție foarte spumoasă. Max își întinse gâtul când persoana în cauză se apropie de locul unde era ancorată *Odiseea*. Nu reuși să înțeleagă cuvintele, dar melodia care îi ajunse la urechi îi era cunoscută. O auzise de curând. Pe treptele unei biserici. În camera de lucru a lui Ivory.

Sprijinită de el, Ivory rămăsese complet nemișcată.

– Auzi asta? șopti ea.

– Da.

– *V'adoro, pupille.*

– Coincidență? întrebă Max.

Ea se retrase din îmbrățișarea lui.

– În afacerea mea nu există coincidențe, Excelență.

Se duseră în liniște lângă balustradă și, în lumina palidă a lunii, un bărbat le apăru înaintea ochilor, fuioare din ceața ce începea

să se împrăştie încolăcindu-i-se printre picioarele încălţate în cizme. Purta o haină groasă şi părul îi lucea umed în lumina lunii, pieptănat pe spate. O barbă întunecată îi acoperea partea de jos a obrazilor şi se legăna uşor, de parcă ar fi fost beat. Ivory se strădui să distingă trăsăturile bărbatului. Docurile erau primejdioase noaptea. Nu mulţi oameni alegeau să se plimbe singuri pe acolo. Şi, cu siguranţă, nu când erau beţi.

Notele melodiei se înălţau şi coborau. Era imposibil ca o asemenea arie de operă puţin cunoscută să fi fost fredonată de două ori, în două zile, de către doi bărbaţi diferiţi. Ei bine, orice era posibil, se corectă Ivory. Deşi probabilitatea unei asemenea întâmplări era foarte scăzută. Iar ea ţinea întotdeauna cont de probabilităţi.

– Black, şopti Alderidge.

– Ce?

– Bărbatul ăla. Este Richard Black. Căpitanul de pe *Azore*.

– Îl cunoşti?

– Da. În răspunsul lui se simţi o uşoară ezitare.

– Cine este Richard Black?

Bărbatul ajunsese mai aproape de ei şi Ivory observă că haina îi era larg deschisă. Cu o mână legăna un tricorn de modă veche, un fel de pană de pe borul acestuia săltând la fiecare pas pe care îl făcea. Din când în când, bărbatul se înclina într-o parte, după care îşi îndrepta ţinuta, cu grija exagerată a cuiva care dăduse pe gât prea multe pahare.

– Conduce un vas de-al companiei ce face curse spre Indii, ca şi mine. Corabia lui trebuie să fie ancorată pe aici, pe undeva.

– Prieten?

– Oarecum. Nu chiar.

– Ce înseamnă *nu chiar*?

– Black este un fel de... patron. Introduce în Anglia, prin contrabandă, o cantitate însemnată de bunuri, ce nu ajung niciodată să fie consemnate în actele companiei. Sau în alte acte, că tot veni vorba.

– Cum ar fi...?

– Piese de artă furate şi antichităţi. Opiu. Băutură. Covoare persane. Materiale rare. Încărcătura se schimbă în funcţie de comenzi.

– Hmmm! Ivory chibzui asupra acelei informaţii. Şi totuşi, tu te faci că nu vezi?

– Black are o reţea de informatori prin toate porturile, de aici până în Bombay. Este şi negustor de informaţii, nu numai de bunuri – este un bărbat care parcă are urechi peste tot. Rutele pe care navigăm sunt periculoase. Atâta timp cât primesc informaţii ce îmi permit să îmi ţin oamenii şi corăbiile în siguranţă, nu mă priveşte cu ce îşi burduşeşte Black calele.

– Ah! Căpitanul acesta o cunoaşte pe Beatrice?

Alderidge clătină din cap.

– Nu. Nu cred. Lui nu i-am vorbit niciodată despre ea.

– Niciodată? Nici măcar în treacăt?

– Nu.

– Nici măcar după o sticlă bună de rom?

Alderidge se încruntă la ea.

– Nu.

– Eşti sigur?

Ivory încerca să găsească o posibilă legătură. Bărbatul acela se potrivea descrierii generale pe care le-o dăduse Collette. Şi fluiera aceeaşi arie puţin cunoscută. Era oare posibil ca aceea să fi fost persoana care o ajutase pe Bea?

– Da, sunt sigur. Tonul ducelui devenise tăios. Nu suntem tocmai tovarăşi de pahar.

Lui Ivory îi veni o idee.

– În ultimul mesaj Bea a spus că pleacă din Londra. Crezi că ar fi putut apela la acest căpitan pentru a ajunge în India?

Lângă ea, îl auzi pe Alderidge ţinându-şi răsuflarea.

– O, Doamne!

– Ai spus că te-a rugat să o duci în India. Crezi că este posibil să fi decis să ia problema în propriile mâini?

– Nu ar fi îndrăznit, spuse ducele dintr-o suflare.

– Oare? Dacă acesta era planul ei şi dacă sora ta îţi seamănă orişicât, ar fi de mirare dacă nu s-ar afla la jumătatea drumului până acolo chiar în clipa aceasta.

Lângă ea, Alderidge înmărmuri, tensiunea prăvălindu-se din-
spre el în valuri palpabile.

– I-ai pomenit vreodată lui Beatrice despre acest căpitan?
În vreo scrisoare? În timpul unei conversații?

– Da, răspunse el încordat. Îi plăceau poveștile despre infamul
căpitan Black și isprăvile lui. Eu le înfloream, de dragul ei.

– Nu a fost la balul vostru, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu a fost! Alderidge se opri. Cel puțin, eu nu
l-am văzut la bal.

Ivory aruncă iarăși o privire peste bord. Căpitanul ajunsese
aproape în dreptul *Odiseei*, iar mersul îi devenea din ce în ce mai
nesigur. Deodată, Ivory observă că trei bărbați se apropiau de că-
pitanul beat, venind din spate, și ei precis nu erau beți.

– Are companie, murmură ea.

Alderidge mormăi și sunetul oțelului scos din teacă îi șuieră lui
Ivory pe lângă ureche.

– Ce ai de gând să faci? șopti ea.

– Nu pot să stau cu mâinile în sân și să privesc cum se alege cu
gâtul ăla prost tăiat.

Vânătorii se furișau mai aproape de prada lor. Sunetul spa-
delor trase îi atrase, în sfârșit, atenția lui Black asupra faptului
că se întâmpla ceva. Se răsuci pe călcâie, iar hoții își iuțiră pașii,
împrăștiindu-se pentru a-și înconjura victima.

Căpitanul își trase și el spada, cu o mișcare rapidă, arătând din-
tr-odată mult mai puțin amețit decât în urmă cu o secundă.

– Nemernicul se joacă cu ei, mârâi Alderidge.

– Ce?

– Este cât se poate de treaz și, evident, caută să se încaiere,
bombăni el, coborându-și vârful spadei.

Hoții se trăgeau mai aproape. Unul dintre ei îi strigă ceva
altuia.

– Ția sunt frații Harris, spuse Ivory.

– Poftim?

– Hoții ăia – arată înspre cei trei bărbați, care îi dădeau acum
ocol, precum lupii – nu sunt găinarii ordinari de pe docuri, cu
care sunteți obișnuiți. Sunt ditamai veteranii din armata lui
Wellington. Francezii nu au reușit nicidecum să îi omoare, deși

nu se poate spune că nu au încercat. Iar acum s-au trezit fără sluj-
bă, la fel ca mulți alți soldați.

– Îi cunoști?

– Cum ți-am spus, Excelență, jumătate dintre hoții din Londra
au lucrat pentru mine la un moment dat.

Black părea să își fi dat brusc seama că nu înfrunta o ceată
zdrăvănită de hoți neexperimentați. Se aplecă, apărându-se, când
primul dintre ei îl atacă. Pară, cu agilitatea unui spadasin talen-
tat, cu toate că fu împins cu un pas către apă. Hoțul se retrase și al
doilea îl atacă, obținând același rezultat.

– Harrișii lucrează de obicei la Finalul de lângă casa mea, îi
explică Ivory lui Alderidge, pornind-o în jos pe punte, către scân-
durile late ce legau corabia de doc.

– La ce? El i-o luase pe urme.

– La cafeneaua de la capătul pieței. Lângă târg. Unde dau iama
toți aristocrații beți, cu pungi grase, la sfârșitul escapadelor lor,
încercând să își elimine alcoolul din vene cu cantități copioase
de cafea groaznică. Clătină din cap. Nu sunt sigură de ce s-au
îndepărtat atât de mult în noaptea asta, deși presupun că bunul
căpitan aici de față are suficienți bani la el ca să facă să merite dis-
tanța. Dar, indiferent cât de priceput este Black cu spada aia, pot
garanta că nu se va termina bine pentru el.

– Idiotul, mormăi ducele când sunetul de oțel lovit pe oțel
răsună din zidurile depozitelor.

El și Ivory ajunseseră pe teren solid, pe docuri, și se apropiau,
neobservați. Alderidge întinse mâna și o prinse de braț, împin-
gând-o în spatele lui.

– Excelență, începu Ivory, încercând să își recâștige locul.

– Nu mă lua pe mine cu „Excelență“, se răsti el, așezându-și
cu abilitate trupul între ea și combatanți. Treaba asta va deveni
periculoasă. Nu vreau să te văd rănită.

Ivory își dădu ochii peste cap, chiar când ceva cald și plăcut
începuse să i se scurgă prin vene.

– Excelență, sentimentele tale sunt admirabile, însă...

– Rămâi pe loc, lătră el.

– Of, pentru numele Lui Dumnezeu! bombăni Ivory. Își vârî
două degete în gură și scoase un fluierat asurzitor.

Alderidge tresări și înjură.

– Ce dracu' faci? Îi aruncă o privire furioasă, apoi o împinse înapoi în spatele lui.

Ea atrăsese atenția tuturor celor patru bărbați, iar cei trei hoți se retraseră ușor, cântărind mai bine noua amenințare. Black recâștigă terenul pe care îl pierduse.

– Căpitane Harcourt, strigă Black, gâfâind puțin, dar menținându-și bravada la cote înalte. Ce te aduce pe aici într-o noapte atât de frumoasă?

– Posibilitatea de a vedea cum, în sfârșit, egoul îți vine de hac. Căpitanul se aplecă și își recuperează tricornul de pe jos.

– Sunt sigur că nu știu ce vrei să spui.

Ivory trecu pe lângă Max.

– Oricât de capabil ai fi în mânăuirea spadei aceleia, căpitane Black, nu ai cum să scapi nevătămat de data aceasta, îi spuse ea rapid. Eu o știu, tu o știi, și o știu și ei. Făcu un semn înspre hoții care încă așteptau, clătinând ușor din cap a avertizare spre cel mai înalt când îi văzu licărul de recunoaștere din ochi. Așa că am o propunere de afaceri pentru tine.

Black își îndreptă umerii, holbându-se la Ivory de parcă s-ar fi ivit dintr-un rotocol de fum.

– Milady, îmi cunoașteți numele, dar eu nu mă bucur de privilegiul de a-l ști pe al domniei voastre. Iar eu am întotdeauna grijă să aflu numele femeilor frumoase.

Făcu o plecăciune și, cu mâna liberă, își duse pălăria la piept.

Gestul era ridicol, iar Ivory mai că izbucni în râs.

– Nu vei obține nimic flatându-mă, căpitane! Acum, plătește oamenii și du-te să-ți vezi de treabă. Cred că îi vei considera destul de rezonabili.

– Nu voi face așa ceva, răspunse căpitanul indignat. Asta este jaf la drumul mare!

– Este prețul subestimării adversarilor, căpitane, spuse Ivory.

Black se uită atent la ea, cu niște ochi negri ca noaptea.

– Oare unde ai găsit-o, Harcourt? întrebă el. Este incredibil de... fermecătoare.

Lui Ivory îi scăpă un oftat.

– Mi s-a spus că, de obicei, ești mai deștept de atât, căpitane.

Ochii lui Black scăpărară înspre locul unde stătea Alderidge. Spre meritul lui, ducele urmărea scena netulburat, cu ceea ce părea un amuzament detașat.

– Ai ceva de spus, Harcourt? întrebă el insolent.

– Nu chiar. Alderidge ridică din umeri. Doamna a spus cam tot ceea ce trebuia spus.

– Și de când lași o femeie să vorbească pentru tine?

– De când are dreptate.

Ivory își păstră privirea ațintită asupra căpitanului, temându-se să se uite la Alderidge.

Căpitanul înjură, dezgustat.

– Prea bine, nemernicilor! Își smulse o punguță de la brâu. Asta-i tot ce am!

I-o aruncă celui mai înalt hoț, care o prinse cu îndemânare. Hoțul o cântări în palmă.

– Va trebui să dai mai mult de atât, căpitane, zise Ivory pe un ton plictisit.

– Poftim?

– Restul.

– Sunt sigur că nu știu ce vrei să spui.

Ivory ridică din umeri.

– Prea bine. Îi vom lăsa pe acești domni să îl găsească.

Își încrucișă brațele.

Frații Harris înaintară amenințător.

Black slobozi un șir de blesteme ce făceau cinste profesiei lui.

– Of, prea bine! mârâi el.

O altă pungă, de două ori mai mare, o urmă pe prima. Cel mai înalt dintre hoți îi aprecie greutatea.

– Destul pentru noaptea asta? îl întrebă Ivory.

– Păi, da. Merge. Hoțul îi zâmbi prin barbă. Și-o seară bună să ai, ducesă! zise el, înainte ca el și tovarășii lui să se piardă în noapte.

– Ai plănuit totul! Black se holba la ea, formula de adresare a hoțului făcându-l să realizeze că o cunoșteau.

– Ba cu siguranță nu am făcut așa ceva. Ivory își strânse buzele. Nu obișnuiesc să plănuiesc jafuri mărunte pe docurile Indiei Orientale.

– Dar îi cunoștea.

– Bineînțeles că îi cunoșteam, se răsti Ivory. Ce idioată crezi că s-ar fi băgat între un căpitan infam și trei hoți cu spade, dacă nu ar fi știut cine avea să fie echipa câștigătoare?

Căpitanul clipi spre ea de câteva ori, înainte să-și dea capul pe spate și să izbucnească în hohote de râs. Își șterse ochii cu dosul palmei și își îndesă tricornul înapoi pe cap.

– Cred că m-am îndrăgostit, cotcodăci el. Cum v-aș putea convinge să luați cina cu mine, milady? Sau micul dejun?

– Dispari, Black! tună Alderidge.

– Ah, căpitanul Harcourt își regăsește, în sfârșit, vocea! Black își vârî spada în teacă și o porni spre cei doi. Trebuie să recunosc că am crezut că vei fi la una dintre serbările tale pretențioase, dichisit în hainele tale scumpe. Excelență! Rostise ultimul cuvânt pe un ton zeflemitor. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

– Caut o femeie, spuse Alderidge.

– O femeie? Ce, asta nu-ți ajunge? Ochii lui Black se îndreptară ușor spre Ivory, apoi se întoarseră iarăși spre duce.

– Femeia despre care vorbesc se poate să fi fost în căutarea unui mod de a ieși din Anglia. Cândva în ultimele două zile.

– Și de ce dracu' ți-aș spune ceva, Harcourt? întrebă Black. Informațiile costă.

– Tocmai ți-am salvat viața, îi aminti Alderidge obraznic.

– Nu, banii mei mi-au salvat viața, îl corectă Black. Și trebuie să mărturisesc că sunt destul de necăjit pentru că am plătit atât de scump.

– Te voi răsplăti înzecit dacă îmi poți oferi informația pe care o caut. Am bani.

– Da, da, știu asta. Din păcate, și eu. Nu am nevoie de banii tăi, Harcourt.

– Atunci, cina, interveni Ivory.

Un interes pur sclipi în ochii lui Black.

– Cu tine?

– Numai dacă nu preferi să îți petreci timpul, la un pahar de vin și un pui prăjit, împreună cu căpitanul Harcourt.

– Nu, cu siguranță nu. Este mult prea riguros pentru gusturile mele. O măsură cu privirea pe Ivory, deși ea nu văzu decât curiozitate în expresia lui. Însă tu mă nedumirești. Consideră că ne-am înțeles.

– Nu s-a înțeles nimeni, aproape țipă Alderidge.

– Te descurcai mai bine când vorbea doamna pentru tine, Harcourt, zise căpitanul cu insolență.

Ivory își dresе vocea.

– Spune-i ducelui ce știi! Apoi vom putea decide cât valorează acea informație.

Black o privea cu încântare.

– Doamne, nu este fermecătoare, Harcourt, este de-a dreptul răpitoare! Își frecă mâinile. Trebuie să insist pentru un nume, mai întâi. Ca o dovadă de bună-credință. De bună seamă așa-i corect.

– Domnișoara Moore.

– Domnișoara Moore, repetă Black. Un început bun pentru o frumoasă... prietenie. Și cum ar trebui să te numesc la desert?

– Depinde de ceea ce ai să-i spui căpitanului Harcourt.

Black se posomorî puțin și scăpă un oftat.

– Prea bine. Nici o femeie nu a venit pe docuri în ultimele două zile, căutând să se imbarce.

– Ești sigur? tună Alderidge.

– Desigur că sunt sigur. Black părea să se simtă insultat. Știu tot ce se întâmplă pe docurile acestea. Este treaba mea. Plătesc oameni ca să-mi spună ce se întâmplă.

– La naiba! înjură Alderidge.

– Ce cântai mai devreme? întrebă Ivory în șoaptă.

Black păru năucit.

– Poftim?

– Cântai. Ivory cântă partea de început a ariei. Ce era?

Black clătină din cap, uitându-se în același timp la Ivory cu curiozitate.

– Nu am nici o idee.

– Dacă nu știi ce era, unde ai auzit cântecul?

Ochii căpitanului se închiseră brusc, ca și cum un zid ar fi coborât peste ei.

– Doamna te-a întrebat ceva, Black, mârâi ducele. Își încerca vârful spadei cu degetele.

– Nu-mi amintesc.

– Gândește-te bine, căpitane! Ivory ridică o sprânceană.

– S-ar putea să te coste mai mult decât cina, domnișoară Moore.

Înainte ca Ivory să poată rosti vreun cuvânt, Alderidge îl apucă de gât pe căpitan, apăsându-i grumazul cu lama spadei. Ea clipi, deopotrivă uimită și impresionată de cât de repede se mișcase Alderidge.

– Pe toți dracii, Harcourt, ce-i cu tine? ceru Black să afle.

– Cântecul ăla. Ce este?

– Ți-ai pierdut mințile? Căpitanul se împotriva constitutiei și forței superioare ale lui Alderidge.

– Cântecul. Ce este?

– Nu știi! șuieră Black, părând acum la fel de furios ca Alderidge. Este ceva ce l-am auzit pe un tip fredonând. L-am prins repede. N-am putut să mi-l scot din cap toată ziua. Și acum, ia-ți mâinile de pe mine!

– Unde l-ai auzit? întrebă Ivory.

– Ce contează?

– Unde? tună Alderidge, apăsând mai tare lama în carnea moale.

Black se crispă.

– Astăzi, când făceam o livrare.

– Unde anume?

– De ce ți-aș spune...

– Unde?

– L-a auzit în Casa Helmsdale, spuse Ivory, totul devenindu-i dintr-odată foarte, foarte clar. Inima i se făcu cât un purice.

Black se smuci, șocat, și apoi tresări când spada lui Alderidge îi zgârie pielea.

– De unde știi?

– Livrarea pe care ai făcut-o. Antichități furate, dezgropate dintr-o peșteră din deșert. I le-ai vândut lui King, nu-i așa? Pentru licitație.

Black făcuse ochii mari.

– Cine ești tu?

Ivory îl ignoră.

– Bărbatul pe care l-ai auzit fredonând melodia aceea – cum arăta?

– Nu știu. Nu i-am dat prea mare atenție.

– Ba i-ai dat destulă!

Black scoase un sunet de frustrare.

– De talie medie. Nu era solid, ca gorila asta mătăhăloasă de aici. Se zbatu să scape din strânsoarea lui Alderidge. Doar un alt individ care făcea o livrare, ca și mine.

– Nu îi știi numele?

– Îmi fac un țel din a nu-l ști. Eu obțin numai marfa solicitată și o livrez în timp util.

– Unde se află Casa Helmsdale asta?

Alderidge ascultase până atunci, însă se părea că răbdarea îi ajunsese la final și că voia niște răspunsuri.

– Chiar la nord de Londra. Nu departe de Kentish Town. Este proprietatea lui King, îi explică Ivory.

Alderidge o privea pe Ivory peste umărul lui Black.

– Și King ăsta – cine este? În noaptea aia, la club, mi-ai spus că este un om de afaceri.

Lui Black îi scăpă un fel de hohot de râs șuierat.

– Iar eu sunt țarul Rusiei!

Râsul i se opri într-un mormăit strangulat când ducele își înțeți strânsoarea.

– Nu cu tine vorbeam, mârâi Alderidge.

– Este un speculant, răspunse Ivory pe un ton detașat. Unul dintre cei mai exclusiviști. Le furnizează bunuri celor foarte bogați și privilegiați. Este specializat în obiecte de artă și antichități furate, însă ar putea cumpăra și vinde orice, dacă i-ar aduce profit. Bijuterii, narcotice, cai, până și proprietăți. Mulți nobili l-au căutat, sperați să vândă vreo moștenire de familie ca să facă rapid rost de bani sau vreun obiect pe care n-ar fi trebuit să-l vândă din

capul locului. Tentaculele lui King se întind la fel de adânc în lumea criminalilor și a proscrisilor, pe cât urcă în cercurile cele mai de sus ale societății. Individul nu are conștiință.

– Și licitația asta – ce este?

– Este felul în care King își vinde stocurile. Licitările lui se țin anual, în toiu sezonului londonez. La eveniment se poate participa numai pe bază de invitație, iar bărbații care participă sunt colecționari cu buzunare adânci și cu prea puțin respect pentru lege. Pentru că nu se limitează numai să vândă. El...

– Îi asmute pe bărbații aceia unul împotriva altuia. Fiecare dintre ei luptându-se nu numai să intre în posesia a ceva anume, ci și să se asigure că nimeni altcineva nu va reuși, sfârși Alderidge în locul ei.

Ivory înclină din cap.

– Exact.

Ducele îi dădu drumul căpitanului brusc, cu o bufnitură înfundată, iar Black se clătină ușor înainte de a-și îndrepta ținuta. Alderidge scoase un portret în miniatură din buzunar.

– Fata aceasta. Ai văzut-o acolo?

Black își îndreptă haina și gulerul, și îi aruncă ducelui o căutătură sumbră.

– Nu era absolut deloc necesar, Harcourt! S-ar putea să îmi aduc aminte de asta data viitoare când ar mai trebui să trimit vorbă dacă este vreo flotă de pirați pe lângă Cape, gata să întâmpine *Odissea* și să îi scufunde catargele.

– Fata. Spune-mi dacă ai văzut-o acolo. Vorbele îi erau tensionate. Te rog!

Black trase adânc aer în piept și întinse mâna după portretul în miniatură. Îl potrivea în lumina lunii și se încruntă.

– Nu-mi dau seama. Am nevoie de o lumină mai puternică.

Alderidge bombăni ceva în barbă și se îndepărtă.

Black îl urmări pe Alderidge retrăgându-se înainte de a se întoarce spre Ivory.

– Domnișoară Moore, orice ai avea de împărțit cu King, trebuie să te sfătuiesc, cinstit vorbind, să te răzgândești și să păstrezi distanța. Este adevărat că afacerile mele cu King au fost destul

de productive, însă eu unul nu i-aș întoarce spatele, așa cum nu i l-aș întoarce nici unui șacal.

Ivory îl măsură cu privirea.

– De ce îmi spui asta?

– Pentru că, domnișoară Moore, pari a fi o... femeie fascinantă. Ar fi păcat să ți se întâmple vreo nenorocire.

– Aceasta este o nouă încercare de a mă flata, căpitane Black?

– Nu, nu este. E un avertisment. King este schimbător. Imprevizibil. Iar oamenii care îi complică viața lui King au obiceiul de a dispărea.

Ivory îi susținu privirea în tăcere.

– Dar deja știai asta. Black o privea speculativ.

– Îi cunosc foarte bine pe King și obiceiurile lui în afaceri, recunosc Ivory.

– Hmmm... Ca să vezi, te cred! Black tăcu, în ochi licărindu-i violența, după care rânji brusc. Dacă – *când* te plectisești de Harcourt, te rog să-ți amintești de mine! Orice îmi stă în putere să îți ofer va fi al tău!

– Nu face promisiuni pe care nu intenționezi să le îndeplinești, spuse Ivory.

– Eu nu fac niciodată promisiuni la voia întâmplării, domnișoară Moore. Expresia lui Black era serioasă.

– Mmmm... Deci, dacă aș vrea să-mi...

– Să ne spui dacă ai văzut-o pe fata din portretul în miniatură.

Alderidge se întorsese cu o lampă, găfâind ușor și încruntându-se amenințător. Ridică lampa lângă Black și arată spre micul tablou pe care acesta îl ținea încă în mână.

– Ai văzut-o acolo?

Black își luă privirea de la Ivory fără tragere de inimă și își reîndreptă atenția spre portretul în miniatură pe care îl ținea încă în mână.

– Da. Da, cred că era acolo.

– Slavă Domnului! Alderidge răsuflă cu putere. Ești sigur?

Black ridică ușor din umeri, deși ceva în limbajul trupului său se schimbăse.

– Atât de sigur pe cât pot fi de un tablou micuț.

– Are părul blond, mai deschis decât al meu. Cam cât tine de înaltă. Ochi cenușii. O aluniță pe partea stângă a feței, sus pe obraz.

– Da. Era acolo. Vorbele îi sunară afectat de această dată.

– Era acolo împreună cu acel domn? rupse Ivory tăcerea cu întrebarea ei. Cel care fredona?

– Ai putea spune și așa. Căpitanul îl privea țintă pe Alderidge.

– Te rog să ne lămurești, îi ceru Ivory, apropiindu-se de Black.

– Domnul a dus-o acolo.

– Nu înțeleg. Era oaspetele lui? Trebuie să participe la licitația pe care o organizează bărbatul ăsta?

Ușurarea pe care o simțise ducele mai devreme se transforma în confuzie. Așeză lampa pe jos, la picioarele lor.

– Nu. Ochii căpitanului alunecară spre Ivory. Trebuie să facă parte din licitația de mâine-noapte.

O gheară rece de groază i se târî lui Ivory pe spate.

– Este de vânzare!

– Da. Așa am înțeles. Căpitanul începu să se îndepărteze de Alderidge, care devenise complet nemișcat. Black făcu o grimasă de dispreț. O afacere proastă!

– Ai lăsat-o acolo? Glasul ducelui de-abia se auzi.

Black își ridică mâinile.

– Nu mă privește ce se întâmplă în casele alea arătoase și bogate. Bărbaților le place ceea ce le place.

Alderidge se repezi spre Black, însă, de această dată, căpitanul îi anticipase mișcarea. Îi scăpă ducelui printre degete.

– Am văzut-o pe fată o singură dată, înainte să plec. L-am auzit pe bărbat spunând că va fi ținută undeva unde nu va putea face necazuri și că va fi adusă înapoi la Helmsdale mâine-noapte, pentru licitație. Urmează să le asigure un fel de final grandios.

Ivory simți gustul amar al fierii în gât.

– Pe ea ai auzit-o spunând ceva?

– Nu. Stătea mută ca o statuie fătuca aia.

– Și ai lăsat-o acolo? se repetă Alderidge, de această dată cu furie în glas. Știind de ce se afla acolo?

– Sunt plătit să le fac rost de obiecte, răspunse Black tare și răspicat. Bucăți de porțelan, jad și aur. Fleacuri purtate de oameni

care sunt morți de secole întregi. Picturi create de alți oameni morți. Lucruri pentru bărbați ale căror pungi sunt depășite numai de lăcomia lor și de dorința de a poseda ceva ce nu mai are nimeni. Am crescut în mahalalele din Liverpool, Harcourt. Fiecare zi în care mă pot duce la culcare într-un loc cald și fără ca foamea să îmi macine măruntaiele este o zi bună pentru mine. Am făcut ceea ce trebuia pentru a ajunge aici și voi continua să procedez astfel. Nu-mi voi cere scuze pentru asta. Fata aia va supraviețui, pentru că nu va avea încotro. Întocmai ca mine.

– Acea era sora mea.

Expresia feroce a lui Black se mai domoli.

– Poftim?

– Blonda este sora mea. A dispărut de două zile. Ducele arăta de parcă l-ar fi sfâșiat cu bucurie pe căpitan în două.

– N-am știut. Black părea sincer încurcat.

Ivory se strecură între cei doi bărbați.

– Bineînțeles că nu ai știut.

– Ce pot face?

– Ne-ai putea oferi niște amănunte, răspunse Ivory, rânduindu-și ideile. Căpitanul Harcourt este de acord să nu îți taie gâtul și să nu te arunce la preaiubiții lui rechini. În schimb, vei fi de acord să ne spui tot ce îți poți aminti, astfel încât sora lui, pe care ai lăsat-o în voia sortii, să îi poată fi adusă în grijă, în siguranță. Îi privi pe rând pe cei doi bărbați. Ne-am înțeles?

Capitolul 9

Căpitanul Black nu reușise să le ofere prea multe amănunte în plus față de cele deja divulgate și pe care Ivory să nu le fi cunoscut dinainte. Casa Helmsdale, înălțată pe o colină, într-un peisaj rural bucolic din afara străduțelor întortocheate ale Londrei, fusese vândută cu aproape un deceniu în urmă, pentru a acoperi datoriile de la jocurile de noroc ale unui aristocrat desfrânat. Pentru cei interesați, era acum deținută de un bărbat care se recomanda

simplic, cu numele de King. Umbla vorba că era mezinul unei familii aristocrate, dar că fusese alungat și renegat, zvonurile despre crimă și trădare agitând și mai mult apele. Ivory nu aplecase niciodată prea mult urechea la acele zvonuri – nu putuse să îl verifice pe nici unul, însă știa foarte bine cât de nemilos putea să fie King în încercarea lui neobosită de a dobândi avere și putere.

Cu toate acestea, nu mai auzise niciodată înainte ca vreo fată să se fi numărat printre bunurile scoase la licitație. Era ceva cu totul nou. Deși nu chiar neașteptat.

Black plecase repede, iar Ivory și Alderidge se întorseseră în cabina ducelui de la bordul *Odiseei*. Ducele nu scosese mai mult de două cuvinte, privind fix într-un pahar cu coniac pe care și-l umpluse de mai multe ori. Mai presus de orice, tăcerea lui era tulburătoare. Ea mai că își dorea să se întoarcă taurul din magazinul de porțelanuri, să spargă totul în jur și să ordone să pornească în salvarea surorii lui. Cercetă cu atenție cabina micuță, privirea căzându-i pe două teancuri de scrisori ce fuseseră lăsate pe masă, legate cu sfoară. De unde stătea, putu distinge numele lui Alderidge scris pe partea din față a scrisorii din vârf, cu aceeași caligrafie pe care o văzuse în mesaje.

– Acestea sunt scrisori de la sora ta? întrebă ea, surprinsă.

În cele două teancuri erau sute de scrisori.

Ducele mormăi ceva pe care Ivory îl luă drept un răspuns pozitiv.

– Este o scriitoare foarte prolifică, îl tachină Ivory.

Trebuia să îl facă pe duce să vorbească. Urmărindu-i reacția, Ivory întinse mâna spre teancul cel mai apropiat. Cum ducele nu se clinti, ea îl ridică.

– Menționează ceva despre...

– Nu menționează nimic important în nici una dintre scrisorile alea, spuse Alderidge fără să se uite la ea. Nu menționează nimic despre nici un bărbat în care să fi avut încredere, până când a trădat-o în cel mai atroce chip cu putință. Nu menționează nimic care ar fi putut să mă facă să-mi întorc vasul și să navighez înapoi spre Anglia cât de repede m-ar fi purtat vânturile. Nimic în afară de anecdote despre serbări în aer liber și baluri, serate muzicale, cea mai nouă culoare de rochii care le place

prietenelor ei. Povești despre pisica ei preferată, care dă iama prin bucătărie, și despre calul ei preferat din herghelie. Aiureli despre florile ei preferate, parfumul ei preferat, prăjitura ei preferată. Se opri. Închipuri și presupuneri despre cum ar fi fost dacă ar fi putut călători împreună cu mine în India.

Ivory își mușcă buza, conturându-i-se înaintea ochilor imaginea unei fete tinere, care își deschidea sufletul unui frate aflat la o lume întreagă depărtare.

– A scris ceea ce nu îți putea spune personal.

Ducele își închise ochii o clipă, dar rămase mut cu încăpățănare.

– Spune-mi la ce te gândești, răbufni ea într-un final, când nu mai putu suporta.

Alderidge își ridică privirea la ea, ochii lui cenușii fiind reci și străini.

– Nu vrei să știi la ce mă gândesc.

Dădu pe gât ce îi mai rămăsese în pahar și întinse mâna după sticla de coniac.

Ivory se aplecă și înșfăcă sticla. Avea nevoie de el treaz, cu toate că, dacă un bărbat avusese vreodată vreun motiv să se îmbete, acela ar fi fost chiar problema cu care se confruntau ei. Păstră sticla în siguranță, în brațele ei.

– Amintește-ți de conversația noastră de mai devreme, Excelență! Despre posibilitatea de a mă angaja pentru a scăpa de cadavre.

El o fulgeră cu privirea.

– Sper să ai ajutoare de nădejde, spuse, iar Ivory simți toată mânia încrâncenată din cuvintele lui până în măduva oaselor. Vei avea nevoie de ele. Cei care vor să o vândă... Se întrerupse, părând a nu-și găsi cuvintele.

– Se va avea grijă de ei. Ivory încercă să-și păstreze tonul liniștit.

Ochii cenușii îi pârjoliră pe ai ei.

– Eu voi avea grijă de ei.

Alderidge se ridică deodată, scăunelul răsturnându-i-se pe spate și izbindu-se de podea. Flacăra din lampă pâlpâi, făcând umbre stranii să danseze pe pereți. Începu să se plimbe încoace și încolo prin cabina micuță, cu câte trei pași înainte și apoi înapoi. Brusc, îngenunche în fața unui cufăr greoi de lângă ușă și îi smuci

capacul. Scotocind pe sub o grămadă de rufărie și jurnale de bord, trase afară o casetă lungă, netedă, de pistol.

– Și ce intenționezi să faci cu ăla? îl întreabă Ivory când scoase un pistol lung și greu.

– Ce faci de obicei cu armele, domnișoară Moore?

Ivory mai avea încă sticla de coniac în mâini și o trânti pe masă cu un zgomot puternic, băutura revărsându-se peste gura sticlei.

– Nu semna condamnarea la moarte a surorii tale, zise ea.

– Ce vrea să însemne asta?

– Unde se află Beatrice chiar acum, Excelență? strigă Ivory.

Alderidge se uită la ea, cu fălcile încleștate în felul pe care ea îl cunoștea prea bine.

– Nu-mi poți spune, pentru că nu știm. Își lipi palmele pe tăblia mesei.

– Tocmai de aceea mă duc să o caut.

– Unde vei căuta?

– Pe undeva pe lângă Kentish Town. Nu poate fi prea departe de Casa Helmsdale aia.

– Poate. Poate că nu.

Ducele își încărca pistolul.

– Și dacă pui întrebarea nepotrivită persoanei nepotrivite? întreabă Ivory. Dacă King descoperă că prezența ei poate cauza complicații nedorite la evenimentul lui planificat cu atâta grijă? Ce crezi că se va întâmpla cu ea atunci?

Hârșăitul vergelei de arme încetă.

– Va fi înlocuită. Ucisă mai întâi, cel mai probabil, și apoi înlocuită, pur și simplu. Și atunci, Excelență, îi vom căuta cadavrul.

Ducele puse pistolul jos, peste caseta lui.

– King este un bărbat periculos. Pune prea puțin preț pe orice, în afară de bani și puterea pe care aceștia i-o conferă. În cazul în care ceva nu mai are valoare, va scăpa, pur și simplu, de acel lucru.

– Atunci, îi voi reteza capul șarpelui. Mă duc după King ăsta. Apoi o caut pe Bea.

– Este mult prea bine protejat. Helmsdale este fortăreața lui personală, apărată de o adevărată armată. Cu excepția licitațiilor, nimeni nu are acces vreodată pe proprietate. Și, odată intrat,

nu mai poți pleca. Are o structură remarcabilă. Simpla prezență a cuiva în casa aceea îl face părtaș la orice activități corupte s-ar desfășura acolo.

– De unde știi toate astea?

– Am fost odată la una dintre licitațiile lui.

– De ce?

Ivory își drese vocea.

– Recuperam o piesă pentru un client.

– Deci îl cunoști pe King ăsta.

– Ai putea spune și așa.

– Atunci, te poți apropia de el.

– Da.

– Așadar, te pot angaja pe tine să îl omori?

– Nu sunt o ucigașă.

– Nu. Ducele răsă amar. Tu doar cureți în urma lor.

Ivory își feri privirea.

– Îmi pare rău! Nu a fost corect din partea mea. Alderidge se ridică, frustrarea lui fiind evidentă. Și acum? Se uită la Ivory. Ce se presupune că ar trebui să fac în continuare?

– Mi-ai putea oferi șansa de a mă gândi. Se ridică și ea de pe scaun, nemaiputând să rămână așezată. Nu știu ce s-a întâmplat în noaptea balului vostru. Dar cred că ai dreptate că trebuie să presupunem că, oricine a ajutat-o pe Beatrice să iasă din casă, este aceeași persoană care se afla împreună cu ea la Helmsdale.

– Persoana care a vândut-o.

Ivory tresări.

– Pot numai să bănuiesc că, orice urmă de bunăvoință i-ar fi arătat în acea noapte, ascundea motive mult mai întunecate. Beatrice era vulnerabilă, speriată și în dezavantaj. Poate că el a profitat de ocazia care i-a picat din senin. Poate că a amenințat-o. Poate i-a spus că tu și mătușa voastră ați putea fi răniți sau uciși dacă nu coopera. Este evident că a fost obligată să îți scrie acele mesaje. Fără îndoială, în speranța că nu o vei căuta.

Alderidge se sprijini de peretele cabinei cu o bufnitură și își trecu palmele peste față.

– Nu îi pot spune asta lui Helen. O va uide.

– O vom găsi pe Beatrice. Deocamdată este în siguranță, pentru că este valoroasă. Însă trebuie să fim isteți. Un bărbat asemenea lui King nu răspunde bine la amenințări. Trebuie să ne folosim de vanitatea lui.

– Îmi plăcea mai mult ideea mea.

– Care idee, mă rog? Să asaltezi Bastilia și să îți iei sora pe sus?

– A funcționat în cazul lor.

Ivory își îngustă privirea.

– Nu, nu a funcționat. A pornit o răscoală dezorganizată și au murit oameni. Oameni nevinovați. Nu îmi voi asuma acest risc, și nici tu nu o vei face. Nici măcar nu știm unde este ținută Beatrice. Cred că ar fi mai bine dacă m-ai lăsa pe mine să mă ocup de această chestiune.

Brațele lui îi căzură pe lângă corp.

– Nu mă lăsa pe dinafară! Nu când suntem atât de aproape.

Ivory îl privi scrutător, observă grija din ochii lui. Inima i se zbătu în piept.

– Aranjează o întâlnire cu King ăsta, îi ceru el.

– Între el și tine?

– Da.

– În nici un caz.

– De ce?

– Pentru că te va ruina.

– Nu are nici un sens.

Ivory îl privi adânc în ochi.

– Cât valorează sora ta, Excelență? Câte dintre corăbiile tale? Cât de mult din stocurile companiei tale? Câte proprietăți de-ale tale?

Alderidge îi susținu hotărât privirea.

– Toate, șopti el, răgușit.

Ivory se strădui să își înăbușe emoția care începuse să îi ardă pe neașteptate în spatele pleoapelor.

– Iar King o va ști. Va vedea adevărul, așa cum îl văd eu acum.

– Nu-mi pasă. Aș da totul pentru ea. Este sora mea.

Ivory îl crezu. Îi veni să plângă din cauza intensității pure a dragostei necondiționate de care acel bărbat era capabil.

Alungă fără milă acea emoție, înainte să îi șteargă cu totul orice perspectivă de care se mai agăța încă.

– Chiar dacă este un sentiment galant, aș sugera că asemenea măsuri extreme nu sunt necesare, cum nu sunt nici înțelepte. King va negocia, fie și numai pentru că există o posibilitate care s-ar putea întoarce în favoarea lui. Dar trebuie să ai încredere în mine pentru această sarcină.

Își dorea să îl atingă, însă rămase acolo unde stătea. Acel bărbat nu avea nevoie de compătimirea ei în acel moment. Avea prea multă mândrie. Avea nevoie de ajutorul ei.

– Am de ales? întrebă el.

– Întotdeauna ai de ales, Excelență.

El o privi cu o expresie tristă.

– Voi face orice este nevoie ca să o aduc înapoi. Tot ce am este al lui, atât timp cât Beatrice se află în siguranță.

Ivory înclină din cap.

– Înțeles!

– La naiba!

O lume întreagă de frustrare și de chin era cuprinsă în acel singur cuvânt. Avea în față un bărbat care comanda alți bărbați, care era obișnuit să își controleze fiecare aspect al vieții. Care era obișnuit să acționeze pentru a-și atinge scopurile.

Iar ea îi cerea să cedeze acel control în mâinile ei. Și nu subestima semnificația acelui gest.

– Am încredere în tine! Nu își îndepărtase privirea de la ea nici o clipă.

– Mulțumesc, spuse ea blând.

El se lovi cu pumnul peste coapsă.

– Se presupune că eu eram cel care trebuia să fie în stare să își apere sora. Să o ferească de pericole.

– Și asta faci, Excelență.

– Cum? Stând aici?

– Angajându-mă pe mine.

Ea alese să pară ușor frivolă, simțind nevoia să rupă vraja stranie ce părea să fi cuprins cabina micuță.

El își plecă fruntea.

– Ești imposibilă, zise el, dar fără vreo urmă de resentiment.

Ea își mușcă buza.

– Știi, până la urmă ai avut dreptate.

– În legătură cu ce? întrebă el, părând dintr-odată obosit. Că nu îmi cunoșteam sora destul de bine ca să o țin în siguranță?

Ivory bănuî că tot coniacul pe care îl băuse începuse să își facă efectul. Ceea ce, probabil, era foarte bine.

– Dimpotrivă. O cunoșteai destul de bine ca să îți dai seama că era ceva în neregulă. Că încerca să îți spună ceva în mesajele ei.

Ducele își trecu o mână prin păr.

– M-am și înșelat.

Se priviră în strălucirea lămpii.

– Dacă îmi permiți o sugestie, Excelență...

– Aș putea să îți sugerez eu ție să încetezi să mă mai numești „Excelență“?

– Poftim? începu Ivory.

– Vreau să îmi spui Max. Așa îmi spun toate femeile care cară amanți morți din patul surorii mele.

– Max, repetă ea numele.

El închise ochii pentru o clipă.

– Așa-i mai bine. Îi întâlni din nou privirea. Și, ca să știi, nu ofer absolut nici o garanție că nu îl voi omori pe King asta. Și cel care a vândut-o deja pe Beatrice își poate măsura viața în ore din momentul în care îi voi descoperi identitatea. Ne-am înțeles?

– Foarte limpede.

Nu avea nici un rost să-l contrazică în acele împrejurări.

– Excelent! Voi încerca să îți dau cât de cât de știre, dacă vrei. În scopul descotorosirii de cadavru și așa mai departe.

Ivory făcu o grimasă.

– Ar fi drăguț din partea ta.

– Nu mă aștept să rămână prea mult din ei, ca să ai tu ce să proțâpești într-un dormitor pentru oaspeți.

– Ești cam însetat de sânge, nu-i așa?

– Aș fi făcut același lucru și dacă pe tine te-ar fi luat bărbatul ăsta.

Ivory se uită la el neîncrezătoare.

Max își dresе vocea, ca și când tocmai își dăduse seama de ceea ce spusese.

– Însă este tot atât de adevărat că am fost avertizat să nu îți subestimez capacitatea de a avea grijă de tine însăși. Nu mă aștept să te găsești vreodată la o petrecere privată dintr-o casă, la o lici-tație cu acces limitat, reprezentând obiectul pentru care se întrec în oferte diferiți bărbați fără nici un reper moral, nu-i așa?

Râse, deși sunetul păru puțin disperat și aspru.

– A fost oare o întrebare?

– Nu sunt sigur. Nu mai sunt sigur de nimic. Oftă, cu capul și umerii încă sprijiniți de peretele cabinei. Știi, mătușa mea a fost singura care a avut întru totul dreptate. Dacă m-aș fi întors acasă mai devreme, atunci poate că...

Ivory pufni ușor.

– Nu ți se potrivește deloc să te învinovățești. Nici nu este de folos.

– Dar poate că aș fi putut să o opresc pe Beatrice să se încurce cu Debarry...

– Aiurezi dacă ai impresia că ai fi putut să controlezi voința unei fete de optsprezece ani care își pusese ceva în cap. Dacă îl voia pe Debarry, l-ar fi avut pe Debarry. Cu sau fără tine aici.

– De unde știi asta?

– Pentru că *am fost* și eu o fată de optsprezece ani.

Această replică îi câștigă un zâmbet slab, ce pâlî repede. Răma-seră în tăcere, grinzile corăbiei scârțâind când și când în jurul lor.

– Știai că părinții și frații mei muriseră de mai bine de șase luni până să aflu că moștenisem titlul? Și că a mai trecut un an până să mă pot întoarce în Londra?

– Îți este dor de ei?

Nu era sigură ce o împinsese să pună acea întrebare. Poate cir-cumstanțele neobișnuite ce îi aduseseră până în acel punct. Poate coconul de intimitate pe care îl găsiseră în cabina lui.

– De-abia îi cunoșteam. Am fost departe, la școală, cea mai mare parte a copilăriei mele. Am plecat pe mare când am împlinit treisprezece ani. M-am întors în Londra o singură dată înainte de moartea lor.

– De ce nu ai rămas? întrebă ea în șoaptă. În Londra, vreau să spun. După ce ai aflat că deveniseși duce?

Max își sprijini iarăși capul de perete.

– Am rămas. Pentru o vreme. Însă nu... mi-am găsit locul nicăieri pe aici. O privi. Îți amintești ce mi-ai spus în acea primă noapte când m-am întors acasă? Mi-ai spus că aceasta nu este lumea mea. Și ai avut dreptate. Nu era lumea mea atunci, așa cum nu este nici acum. M-am întors acasă în urmă cu zece ani ca să aflu că erau intendenți, secretari, avocați și tot felul de oameni care aveau grijă de ducat cu multă competență. Bea avea opt ani și depindea cu totul de Helen – cu siguranță nu avea nevoie de mine. În afară de câteva semnături, din când în când, prezența mea era de prisos. Mă sufocam aici. Nu-ți poți imagina cum este să fii prins undeva unde nu este locul tău. Se opri brusc.

Ivory tăcu preț de încă un moment îndelungat. Se aplecă și îndreptă scaunul răsturnat, apoi se așeză pe el. Întinse mâna după sticla uitată pe masă și și-o duse la buze, lăsând focul lichid să îi ardă gâtul.

– Am fost odată ducesă.

Propoziția îi ieși de pe buze înainte să apuce să se gândească la cât de înțelept era să o rostească.

– Ai fost odată – ce?

– M-ai întrebat cândva de ce prietenii îmi spun „Ducesă”. Pentru că am fost odată una.

– Nu înțeleg.

– Trebuie să-ți explic cum ajunge cineva ducesă?

– Da. Nu. El se încruntă ușor. Dacă ești ducesă, de ce te afli aici? Pe o corabie, cu mine? De ce locuiești în Covent Square? De ce lucrezi pentru domnul Chegarre?

– Pentru că nu mai sunt ducesă. Soțul meu a murit acum cinci ani.

– Nu are nici un sens. O ducesă rămâne ducesă chiar dacă soțul ei moare.

– Nu și dacă a fost cântăreață de operă înainte să fie ducesă. Nu și dacă a fost disprețuită de familia ducelui, care a luat-o drept o oportunistă lăcomă de bani.

Sfinte Sisoe, de ce îi spunea asta? Și de ce părea că nu se poate opri?

Max se desprinsese de peretele cabinei și se uita stăruitor în jos la ea, în lumina lămpii, iar ea aproape putea vedea frânturile

de informații potrivitându-se la locurile lor în spatele pleoapelor lui. Până și el, care nu fusese niciodată în Londra, trebuia să fi auzit povestea incredibilă despre cântăreața de operă care devenise ducesă.

– Dumnezeu Atotputernic! exclamă el dintr-o suflare. Ai fost ducesa de Knightley. Porecla ta nu este deloc o poreclă.

Max se apropie, lăsându-se să cadă pe scaunul lăsat liber de ea, privind-o cu atenție.

Ivory zâmbi puțin trist.

– Atunci, trebuie să știi, Excelență, că și eu înțeleg cum este să nu îți găsești locul într-o lume în care te-ai trezit deodată. Nu a existat nici un suflet în lumea lui Knightley care să nu îmi sugereze foarte clar faptul că eram o impotoare, inclusiv familia lui. O șarlatancă, una care își uitase locul și care ar fi trebuit pedepsită pentru acest lucru. Locul meu era într-o cabană liniștită, izolată, unde aș fi putut fi ținută deoparte, nevăzută și neștiută de nimeni, și folosită ca mijloc de distracție atunci când avea el chef. Nu eram genul de femeie cu care să se însoare un bărbat. Și cu siguranță nu un bărbat ca Knightley. Dar lui nu i-a păsat. El – noi i-am sfidat, pur și simplu, pe toți, pentru că puteam.

– L-ai iubit?

– Da.

– Și el te-a iubit?

– Da.

– A meritat?

– Da.

Se lăsă iarăși tăcerea.

Ivory spuse într-un final:

– Asta-i tot ce vei întreba?

– Ce altceva contează?

Max întinse mâna după sticla de coniac și o trase dintre degetele ei amorțite.

– Mă surprinzi câteodată.

Buzele lui se curbară abia vizibil, ca și când situația l-ar fi amuzat.

– De ce ai dispărut după moartea lui?

– Familia lui Knightley mi-a tolerat prezența din considerație pentru duce, atât timp cât a fost în viață. După ce s-a stins, s-au asigurat că înțelesesem că aveau să găsească o cale de a mă distruge dacă mai continuam să am pretenția la un titlu ce nu ar fi trebuit să fie al meu niciodată.

– Îmi pare rău!

Ivory ridică din umeri.

– Nu a fost ceva neașteptat. Cântărețele de operă nu se mărită cu duci fără să aibă ochii larg deschiși.

– Atunci, de ce nu te întorci pe scenă? Încă ești o legendă. Ai putea avea orice bărbat ți-ai dori.

Ivory tăcu un moment, încercând să găsească vorbele prin care să îl facă pe acel bărbat să înțeleagă.

– Știi cum am ajuns că cânt pe unele dintre cele mai grandioase scene din Europa?

– Nu.

– Când aveam treisprezece ani, un bărbat care trecea pe lângă cocioaba pe care o numeam casă m-a auzit cântând, din pură întâmplare. Familia mea era săracă – atât de săracă, încât treceau uneori zile întregi în care nu mâncam. Acest bărbat le-a dat părinților mei cinci lire – mai mulți bani decât văzuseră ei în toată viața lor – și m-a luat cu el când a plecat. S-a dovedit că deținea o sală de operă în Londra.

– Te-a cumpărat?

– El ți-ar fi spus că a investit în mine. M-a învățat să scriu și să citesc. Și, în schimbul lecțiilor de italiană și franceză, dar și a pregătirii adecvate în muzică, am devenit Ivory Bellafiore și i-am adus un profit frumușel pentru investiția făcută. Se opri. Dar Ivory Bellafiore nu era o legendă. Era o iluzie. Era o femeie fatală, o seducătoare sau o vrăjitoare, în funcție de seară. O iluzie pe care bărbații își doreau să o aibă ca să se laude prietenilor. O iluzie care putea fi cumpărată. Ivory Bellafiore nu era cu nimic diferită de obiectele pe care le vinde căpitanul Black, destinate celui care licitează cel mai mult.

Putu vedea un mușchi tresărind de-a lungul obrazului lui Max.

– Am făcut o mulțime de lucruri pentru a supraviețui în viața mea, lucruri pentru care nu îmi pot cere scuze deoarece, până la urmă, m-au adus aici. Însă am terminat să supraviețuiesc în acea viață. Ivory Bellafiore nu mai există, nici nu va mai exista vreodată. Nu mai sunt ceva ce poate fi deținut. Destinul meu mi-l hotărâsc singură, mi-l controlez singură. Înțelegi?

El o urmărea, un vârtej de emoții tulburându-i adâncimile cenușii ale ochilor.

– Da. Din același motiv am cumpărat eu *Odiseea*. Nu am vrut să navighez pe corabia altcuiva, cu oameni care nu erau ai mei, plănuiind cursuri spre destinații pe care nu eu le alegeam. Se opri. Din același motiv nu pot rămâne în Londra. Nu sunt duce. Nu am fost niciodată.

O durere ascuțită o săgetă în adâncul ființei ei când realizează cât de imposibil ar fi fost să se atașeze de un asemenea bărbat. Se recunoștea atât de mult în el!

– De ce mi-ai spus toate astea? Despre cine ești? o întreabă el, aducând-o cu picioarele pe pământ.

„Pentru că am încredere în tine. Pentru că ai onoare, inimă și putere. Pentru că, într-o altă viață, probabil că m-aș putea îndrăgosti de tine.“

– Pentru că îți dețin secretele și am vrut să afli și tu unul de-al meu.

El își aplecă scaunul în față, proptindu-l în două picioare, apropiindu-se de ea. Ea rămase pe loc. El se afla destul de aproape ca să o sărute. Își sprijini coatele pe genunchi, sticla atârându-i printre degete, ochii lui cenușii, reci ca gheața, scrutându-i chipul. Pe buza lui inferioară sclipea o picătură de băutură, vizibilă în lumina pâlpâitoare a lămpii. Ea putea simți gustul licorii pe limbă și își închipui cum s-ar fi simțit pe limba lui. Inima părea că îi bătea în piept mai tare decât ar fi trebuit, iar stomacul i se strângea de parcă s-ar fi aflat pe o mare agitată. Își pierdea controlul și, odată cu el, judecata și voința.

– Gândești altfel despre mine? Acum, când știi cine sunt? Lucrurile pe care le-am făcut?

Întrebările îi scăpară din proprie voință.

– Lucrurile pe care le-ai făcut? Fruntea i se încreți.

– M-am vândut, Max. *Gata! O spusese.* Înainte de a avea destulă putere ca să îmi controlez propriul destin.

El o străfulgeră cu privirea.

– Știu cine ești. Ești Ivory Moore. Ești femeia care a îmbrăcat la loc un cadavru pentru a-mi salva sora. Femeia care m-a sărutat pentru a mă salva de mine însumi. Ești singura care înțelege de ce nu voi putea fi pus vreodată într-o închisoare ce mi-a fost hărăzită de soartă și de împrejurări.

Ea înghiți cu greu, emoția punându-i un nod în gât.

– Ești femeia în care am încredere.

Se trase departe de ea dintr-odată, iar scaunul coborî la loc pe patru picioare cu o bufnitură. Se ridică și așază iarăși sticla pe masă, cu mare grijă. Aplecându-se, îi prinse mâinile între ale lui și o ridică în picioare. Îi cercetă mâinile înainte de le duce la buze.

– Femeia pe care o doresc mai mult decât orice pe lumea asta.

Dorința o străpuse și i se încolăci undeva în pânțele. Timpul părea să își fi încetinit curgerea. Buzele lui îi dezmiardară interiorul încheieturilor.

– Max!

Numele lui sună ca o rugămintă, deși ea încercase să pară o împotrivire.

– Am mințit, spuse el.

Își lipi gura de palma ei și genunchii aproape că o trădară.

– Ce?

Era greu să urmărească firul conversației, cu senzația pe care i-o dădeau buzele lui pe piele.

– Am spus că nu mai sunt sigur de nimic, răspunse el șoptit. Dar nu este adevărat. Sunt sigur de tine.

Ivory îi privi ochii, văzând numai vulnerabilitate pură în acele adâncuri limpezi și cenușii.

– Ai mai mult curaj decât orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată, șopti el, trăgând-o mai aproape de el, mâinile lor fiind încă împreunate.

– Ești beat.

– Nici pe departe. Dar îmi doresc să fi fost.

– Ce?

– Dacă aș fi fost beat, aș fi putut avea o scuză pentru ceea ce voi face.

Ivory nu avu timp nici măcar să răspundă înainte să o sărute.

Acel sărut nu era unul de explorare blândă. Acela era sărutul unui bărbat care căuta uitare și mângâiere. Ea scânci sub acel asalt, întâmpinându-i disperarea cu a ei. El îi eliberă mâinile și îi mângâie spatele, coborându-și degetele peste curbele feselor și ale șoldurilor ei, apoi urcând peste coaste și umeri. Îi simți degetele trasându-i linia cefei, apoi mai jos, atingându-i clavicula, și apoi pe o parte a sânelui, degetul lui mare găsindu-i sfârcul prin materialul corsajului. Îi explora lăcașurile cele mai ascunse ale gurii, limba lui pătrunzând tot mai adânc și cerând mai mult, în timp ce îi acoperea sânii cu mâinile, cuprinzându-i în căușul palmelor, frământându-i și trimițându-i curenți de adevărat extaz în tot corpul.

O împinse doi pași în spate, până ce o sprijini de peretele cabinei. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său, degetele ei împletindu-se în părul lui des, și se arcui spre el. El mârâi aprobator și mâna îi părăsi sânul pentru a ajunge sub fesele ei, strângându-i în pumn fustele de parcă l-ar fi enervat bariera pe care i-o puneau. Ea simți apăsarea mădularului său întărit pe pânțele, prin straturile veșmintelor lor, și deveni nerăbdătoare, la rândul ei, din cauza obstacolelor.

Degetele ei se desprinseră de ceafa lui, coborându-i pe spate, urmându-i valea pe care o forma șira spinării, pe care o admirase cu o viață întreagă în urmă. Numai că acum mâinile ei se avântară acolo unde numai ochii îi mai poposiseră înainte, peste fesele lui și mușchii îndesați sub turul pantalonilor. Dumnezeuule, era tare peste tot! Îl trase cu putere spre ea, iar el gemu, devastându-i gura cu limba. Ea se deschise pentru el doritoare, lăsându-l să preia întregul control.

Mâinile lui îi cuprinsesă fața, ținând-o nemișcată sub sărutul lui, până când degetele i-o porniră în jos, alunecându-i ușor peste sâni, peste marginile coastelor și prinzându-i, în sfârșit, șoldurile în strânsoarea lor de oțel. Gura lui se desprinsă de buzele ei, lăsându-i o urmă de piele pârlită pe o parte a gâtului și de-a lungul liniei corsajului. Își lăsă capul pe spate și încercă să își tragă

răsufierea, însă îi fu imposibil. Își dorea mâinile acelui bărbat pe pielea ei. Buzele lui pe pielea ei. Peste tot. În același timp.

Pulsația continuă ce se aprinsese în pânțele ei și înaintase până la îngemănarea dintre coapse devenea de nesuportat. Încercă să se apropie mai mult de el, ca și cum ar fi putut cumva să își contopească trupul cu al lui și să obțină eliberarea după care tânjea cu atâta disperare. Însă trebuia să se descotorosească de hainele care îi stăteau în drum. Scoase un sunet de enervare și, deodată, mâinile lui Max se lipiră de fundul ei și o ridică, susținându-i greutatea cu trunchiul lui.

Își încolăci picioarele în jurul lui, stângace, stânjenită de fuste. Însă nu conta, fiindcă, prin material, putea simți împunsătura mädularului său *acolo*, chiar unde trebuia să fie, apăsând locul de unde se răsfrângeau deja scântei de plăcere prin toți porii corpului ei. Poate că gemuse, dar nu își putea aminti deoarece Max se împingea în ea dezlănțuit. Ea se lăsă în jos spre el, cu ochii închiși, cu capul pe umărul lui, cu degetele înlănțuite în jurul gâtului și în părul său, și suspină, chinându-se să respire în timp ce orgasmul o cutremura asemenea unui talaz uriaș.

El o ținu strâns cât timp tremură, presărându-i sărutări pe gât, lăsând-o să depășească spasmele și frisoanele în siguranță, în brațele lui. Când ultimii fiori se stinseră în mădularele ei, Ivory își înălță fruntea, dându-și seama că niciodată, în toată viața ei, nu îi mai fusese atât de greu să își găsească cuvintele, ca în acel moment.

Max nu îi dădu nici o șansă să și le găsească. O sărută apăsător în timp ce o lăsa jos, mâinile lui nedezipindu-se de pe posteriorul ei.

Ceea ce era foarte bine, pentru că Ivory nu era deloc sigură dacă ar fi putut sta în picioare de una singură.

El se retrase încet, privind-o din nou pătrunzător în ochi. Degetele lui îi mângâiau încă fesele, iar atingerea lui neîncetată făcea să îi fie și mai greu să își pună gândurile într-o anume ordine rațională.

– Mi-am promis că voi aștepta ca să termin asta, spuse el. Ea putea încă simți dovada tare a nevoii lui împungând-o.

Am promis că nu îmi voi permite asta până când Beatrice nu se va afla în siguranță, acasă.

– Max...

– Nu pot face asta acum. Nu-ți pot oferi acum ceea ce meriți.

Ceea ce *merita*? Tocmai îi oferise o plăcere cum nu mai trăise niciodată, în toată viața ei. O plăcere care îi întorsese lumea cu susul în jos și îi ștersese din minte tot, în afară de persoana lui. Și nici măcar nu o dezbrăcase.

Însă ce se întâmplase cu propriile ei principii? Ce se întâmplase cu propriile ei reguli despre clienți și despre distanța ce trebuia păstrată întotdeauna față de ei? Când dăduse uitării totul pentru șansa de a fi cu acest bărbat? Fiindcă Max avea dreptate. Nu puteau face asta. Ea nu putea face asta. Nu încă. Odată știuse acest lucru.

Dumnezeu să o ajute, dar era implicată până peste cap!

– Să nu crezi că este din cauză că nu te doresc, Ivory Moore!

Vorbise de parcă ar fi suferit dureri cumplite.

– Nu, murmură ea. Nu cred asta.

Degetele ei mângâiară betelia pantalonilor lui, deasupra șoldurilor.

El gemu și se îndepărtă.

– Probabil că ar trebui să ne odihnim puțin, zise ea în șoaptă, încercând să folosească un ton de normalitate pragmatică. Nu prea avem ce face până dimineață.

„Mincinoaso!” Existau tot felul de lucruri pe care le-ar fi putut face până dimineață.

– Mă voi întoarce la prima oră.

Făcu un pas nesigur spre ușă.

– Unde crezi că te duci? tună ducele.

– Acasă.

– Pe naiba! Este prea periculos afară.

– Voi fi bine.

– Nu pleci nicăieri până când nu se luminează de ziuă! Și eu stau cu tine. Vei dormi aici.

Arătă cu degetul spre patul îngust ce ocupa capătul opus al cabinei.

– Cu tine?

Ea regretă imediat întrebarea. Ce se întâmpla cu ea?

Ochii lui își închiseră culoarea, căpătând nuanța oțelului călit, și își încleștă iarăși fălcile.

Era conștientă că răspunsul ei părea să marcheze faptul că îi acceptase comanda. Ca și când în acel moment nu făceau decât să pună la punct detaliile întregului aranjament.

– Domnișoară Moore, ar fi foarte inconfortabil ca acel pat să fie ocupat de două persoane.

Chipul lui nu trăda nimic. Încerca să acționeze înțelept, onorabil.

„Nu și dacă aş sta deasupra ta. Sau sub tine.”

– Nu-ți pot ocupa patul.

– Mai sunt încă două paturi în cabinetul medical, unul în cabina secundului și duzini de hamace atârinate sub punte. Mă voi descurca. Părea să fi luat decizia în locul ei. Mai sunt câteva paturi în cufăr, dacă ți se face frig. Nu vei fi deranjată.

Ea nu știa ce era mai rău: ușurarea pe care o simțea pentru că înțelepciunea și onoarea fuseseră mai presus de orice, sau dezamăgirea pe care o încerca pentru că se întâmplase așa.

– Max...

– Nu am putut să îmi țin sora în siguranță. Poți să găsești în sufletul tău puterea de a-mi permite să te țin în siguranță pentru o noapte?

Măhnirea din vocea lui îi tăie răsufarea și îi răni inima.

– Desigur.

Își înghiți nodul ce părea să i se fi pus pe neașteptate în gât.

– Vin să te iau de dimineață. Îi întoarse spatele și plecă de lângă ea, oprindu-se numai când ajunse la ușă. Apoi vom merge să o luăm pe sora mea.

Capitolul 10

Curios lucru, Max dormi.

Poate fiindcă deținea informații reale despre Beatrice, informații ce aveau să îl ajute să o aducă înapoi. Încă nu știa exact

în ce fel, însă știa că avea să reușească. Că ei aveau să reușească. Nu era o rezolvare, dar era un punct de pornire.

Sau poate fiindcă băuse coniacul. Poate că o mințise pe Ivory când îi spusese că nu era beat. Și, dacă așa stăteau lucrurile, poate că avea o scuză rezonabilă pentru că o sedusese pe peretele din cabina lui, în felul în care își promisese că nu o s-o facă, măcar până când toată acea mizerie nu urma să fie rezolvată.

Își dorise mult mai mult! Să smulgă până și ultima bucată de țesătură, până când nu ar mai fi rămas nimic între ei. Să o venezeze cu mâinile și cu limba, așa cum merita. Să o întindă sub el, pe patul lui, și să o tachineze, să o guste până când avea să uite de ea din nou. Să îi hrănească dorința și să îi împlinească orice voie, până când ființa ei nu ar mai fi știut decât de numele și de trupul lui.

Nu fusese pregătit pentru pasiunea ei. Nu fusese pregătit pentru felul în care ea se pierduse în brațele lui, însă fusese probabil cea mai năvalnică și erotică experiență din viața lui. Și de care îi fusese cel mai greu să se îndepărteze. Dar nu fusese pregătit nici pentru mărturisirea ei, și acest lucru, mai mult decât interludiul cutremurător pe care îl împărtășiseră, îi stârnise niște emoții necunoscute, stranii, în adâncul sufletului. Ea îi încredințase un dar. O fărâma din trecutul ei. O fărâma din cine era cu adevărat. Acel singur dar era cel mai prețios lucru pe care i-l oferise vreodată o femeie. De când se știa.

Atât de multe lucruri legate de Ivory Moore aveau sens acum! Ducele de Knightley fusese unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia. Și nu numai datorită averii sale sau a relațiilor interminabile pe care le avea printre cei aflați la conducerea țării, în industrie, elita socială și la curțile regale. Ci și datorită faptului că se străduise să ajungă să cunoască oamenii și secretele pe care aceștia le tănuiau. Max nu îl întâlnise niciodată personal, însă toată lumea dorea să se folosească de urechea ducelui și îi căuta aprobarea. Avusese reputația unui bărbat care ar fi putut la fel de ușor să pună în mișcare roțile potrivite, la momentul potrivit, ca să îndrepte lucrurile în direcția pe care o dorea, cât și să le oprească, pur și simplu, pe o perioadă nedeterminată, dacă așa ar fi vrut.

Își puna întrebări în legătură cu misteriosul domn Chegarre și cu firma lui, pentru care lucra Ivory acum. Poate că Chegarre fusese un secretar ori un avocat de-al ducelui. Cineva care fusese părtaș la secretele și la manevrele politice pe care Excelența Sa le folosise ca instrumente de schimb în activitățile sale, și care înțelesese cum să le utilizeze. Așa s-ar fi explicat cum de Ivory ajunsese să lucreze pentru firmă și responsabilitatea pe care și-o asumase în numele lui. Trebuia să fi contribuit cu propriile ei resurse infinite, dobândite din trecutul petrecut pe scenă. Legăturile cu oameni ca Elise DeVries și Alexander Lavoie, pentru început. Oameni ca Gil. Și frații Harris. Nu era de mirare că domnul Chegarre o angajase.

Indiferent de cum ajunsese să lucreze pentru acel bărbat, cu siguranță învățase totul despre afacere.

El îi spusese noaptea trecută că avea să îi permită să negocieze cu King. Era destul de deștept încât să recunoască faptul că trebuia să aibă încredere în ea, dar avea toate intențiile să o însoțească oriunde ar fi fost nevoie să meargă. Să o ajute să facă orice ar fi fost nevoie să ducă la bun sfârșit.

Ocupase unul dintre paturile din cabinetul medical, pur și simplu pentru că se afla cel mai aproape de al lui, unde dormea Ivory, și se gândise că ar fi auzit-o dacă ar fi încercat să plece. Cu toate că acum, în timp ce își îmbrăca haina, își dădu seama că ea ar fi putut să plece condusă chiar și de un toboșar, și el probabil că nu ar fi auzit-o.

Soarele se lupta să răsară deasupra unui strat jos de nori, la est, luminând slab prin hublourile cabinetului medical, când Max ieși în obscuritate. Ușa cabinei lui era tot închisă, iar el se întreba dacă ea mai dormea încă. Se opri în fața ușii, chinându-se să audă orice fel de zgomot, însă în cabină era liniște. Imaginându-și-o ghemuită în patul lui, rămase puțin fără suflare. Închipuindu-și-o stând în cabina lui, frecându-se la ochii ei frumoși pentru a-și alunga somnul, sau poate rearanjându-și pieptănătura, se trezi cuprins de un dor necunoscut, ce îi răpi și ultima suflare rămasă.

Realiză dintr-odată că nu mai adusesese niciodată o femeie în cabina lui. În principal, deoarece patul era mult prea mic pentru asemenea îndeletniciri. Însă conștientizarea faptului

că Ivory se afla în spațiul lui personal, un loc care îi aparținuse dintotdeauna numai lui, îl făcu să își dorească brusc tot felul de lucruri, pe care nu crezuse vreodată că avea să și le dorească.

O femeie care să îi ducă dorul cât timp era plecat. O femeie care l-ar fi așteptat, primindu-l la întoarcerea acasă cu un zâmbet cald și un pat cald. O femeie care și-ar fi găsit locul în spațiul lui. În viața lui. Pentru totdeauna.

Max ciocăni la ușă și auzi un răspuns înăbușit. Măcar era trează. Ciocăni iarăși și așteptă o clipă înainte de a intra în cabină.

– Bună dimineața... Se opri deodată.

– Bună dimineața, într-adevăr, Excelență!

Alexander Lavoie se lăfăia într-unul dintre scaunele din cabina lui, cu un picior încălțat cu o cizmă înaltă încrucișat peste celălalt genunchi. Ținea în mână un pahar umplut din coniacul ce fusese lăsat pe masă noaptea trecută.

Nu se vedea nici urmă de Ivory Moore. Înțelegerea îl lovi usturător.

– Ce dracu' faci aici?

Nu îi păsa dacă păruse grosolan.

– În acest moment? Mă bucur de un pahar dintr-un coniac foarte bun. Trebuie să fie franțuzesc. Complimentele mele!

– Nu este nici măcar ora opt dimineața, i-o trânti Max, încrucișându-și brațele la piept și sprijinindu-se de ușa cabinei. Nu este puțin cam devreme ca să bei?

– Ah, dar eu voi considera că este o dușcă de dinainte de culcare. Orele mele sunt într-o câțva diferite față de cele ale unui tip sânguincios, așa ca tine.

– Unde este domnișoara Moore?

Max nu avea chef de jocuri.

Alex învărti conținutul paharului.

– Știi că am pus aceeași întrebare nu mai departe de acum două ore, când am trecut pe la Chegarre și Asociații și am fost informat că domnișoara Moore venise încoace? La o oră nemaipomenit de necuviincioasă. M-am gândit că aș putea trece pe aici în drum spre casă.

Max îl privi impasibil pe Lavoie.

– Nu ne aflăm în drumul tău spre casă.

Lavoie ridică din umeri.

– Și ai venit aici să te asiguri că nu am legat-o și că nu i-am pus căluș domnișoarei Moore, ca să o țin prizonieră?

Lavoie își ridică privirea din pahar și și-o aținti asupra lui Max, cei doi bărbați măsurându-se în tăcere.

– Nu am crezut că i-ai fi pus căluș. Și nu am crezut că ea ar fi putut deveni prizoniera ta.

– Ai grijă, domnule Lavoie!

Bărbatul își înclină fruntea și își lăsă paharul pe masă, cu o vagă umbră de zâmbet pe chip.

– Mi-a spus să te rog să fii disponibil în această după-amiază. În casa ta din St. James.

Furia puse stăpânire pe Max, atât împotriva lui însuși, pentru că nu anticipase acest lucru, cât și împotriva domnișoarei Moore, pentru că îl cunoștea prea bine.

– Unde este ea? întrebă el tăios.

– S-ar putea să fi menționat ceva despre o întâlnire. Mi-a cerut cu împrumut trăsura. Am fost foarte fericit să îi fiu de folos, deși astfel am rămas aici, așteptând să se facă ora potrivită ca să pot închiria cu ușurință – buzele i se curbară a dezgust – un mijloc de transport public.

– Te-a lăsat aici ca să mă împiedici să plec după ea.

La naiba, îi dejuCASE planurile! Îl lăsase aici și se dusesese să îl întâlnească pe King. Iar el nu avea nici cea mai mică idee cum să o găsească. Lovi cadrul ușii cu podul palmei, copleșit de o frustrare neputincioasă.

Lavoie trasă cu un deget buza paharului.

– Și îmi pot da seama de ce.

– King o are pe sora mea. Plănuiește să o vândă, cum s-ar vinde o mână sprintenă la Tattersalls¹.

– Știu.

– Și se presupune că ar trebui să stau deoparte și să nu fac nimic?

¹ Piață de vite renumită în Irlanda și Marea Britanie, fondată de către Richard Tattersall în 1766. Din secolul al XX-lea, devine principalul centru de licitații pentru rase de cai pursânge; tot aici încep să se organizeze curse de cai. (n.tr.)

– Nu. Sprâncenele întunecate se uniră. Se presupune că ar trebui să ai încredere în ea.

– Este clar că ea nu are încredere în mine!

Lavoie clătină din cap.

– Nu este o chestiune de încredere, Excelență.

– Atunci, ce este?

– Se poate să fi menționat ceva de genul că ai reprezenta o distragere primejdioasă. Vorbele fuseseră rostite cu inocență, însă Max știa mai bine de atât. Fără îndoială, domnișoara Moore regretă orice insultă ți-ar fi cauzat, dar este total devotată slujbei sale. Ar trebui să fii mulțumit. Ultima frază fusese spusă pe un ton ușor zeflemitor.

Ah, da! Domnișoara Moore și devotamentul ei față de slujba pe care o avea. Față de domnul Chegarre și afurisita lui de firmă.

– De ce nu ești cu ea? îl înfruntă Max enervat, ignorând flacăra ce se aprindea în sufletul lui.

Dacă el nu putea fi alături de ea, atunci Alexander Lavoie ar fi trebuit să fie. Nu trebuia să îl placă pe acel bărbat pentru a ști că ar fi apărât-o pe Ivory la nevoie. Lavoie era în egală măsură isteț și periculos. Chegarre alesese bine când îl angajase pe acest bărbat.

– Domnișoara Moore nu are nevoie ca eu, sau oricine altcineva, să i se uite peste umăr.

Aluzia era clară.

Pe Max îl străfulgeră un gând.

– De ce lucrezi pentru el? se interesă el. De ce lucrezi pentru domnul Chegarre?

– De ce lucrez pentru domnul Chegarre? repetă Lavoie rar, uimit.

O undă de nerăbdare alimentă furia lui Max.

– Domnișoara Moore te-a prezentat ca fiind un asociat. Cu toate acestea, este evident că ești un bărbat căruia nu îi lipsesc resursele. Deții un club de jocuri de noroc, ba încă unul cu un succes răsunător, că tot veni vorba. Bănuiesc că te afli în posesia unei averi ce o depășește pe a mea, ceea ce spune ceva. Așa că de ce ai continua să muncești pentru domnul Chegarre?

– Ah! Lavoie își înlătură o scamă invizibilă de pe haină. Hai să spunem doar că este o chestiune de loialitate. Ajut ori de câte ori pot.

– De ce?

– De ce contează?

– Pentru că îmi place să înțeleg de ce oamenii fac ceea ce fac. Pentru că îmi place să știu de unde vin oamenii, unde ar vrea să ajungă și ce sunt dispuși să facă pentru a ajunge acolo.

– Vorbești ca ducesa.

– Voi lua asta ca pe un compliment.

– Așa ar trebui. Lavoie rămase tăcut un minut îndelungat înainte de a vorbi din nou. Chegarre mi-a împrumutat capitalul de care aveam nevoie ca să îmi pornesc afacerea. M-a prezentat persoanelor potrivite. M-a ajutat să îmi fac relații vitale pentru succesul meu. A trecut mult timp de când mi-am returnat datoria bănească în întregime, dar o asemenea bunătate merită mai mult decât o rambursare promptă și o dobândă generoasă. Loialitatea merită loialitate.

În ciuda mâniei lui, Max simți cum se relaxa în sinea sa. Poate că nu îl cunoștea bine pe acest bărbat, însă cunoștea mulți alții ca el. Își punea viața în mâinile lor în fiecare zi, pe *Odiseea*.

– Mulțumesc! Pentru sinceritatea ta.

– Cu plăcere! Lavoie își împreună degetele. Te-ai culcat cu ea? Cu ducesa, vreau să spun.

Max se holbă la bărbat, nesigur dacă auzise bine.

– Poftim?

– Dacă tot suntem sinceri unul cu celălalt, pare o întrebare rezonabilă.

– Cum poate fi rezonabilă? Max începea să își revină din șoc.

– Ai făcut-o? repetă Alex întrebarea.

– De ce nu o întrebi pe ea? Max își îngustă privirea.

– Am întrebat-o. Nu a vrut să îmi spună.

– Și nici eu nu o voi face.

Lavoie își țuguie buzele.

– Îmi pot da seama de ce te place.

– De ce? Pentru că refuz să stau ca o harpie bătrână, bârfind și folosindu-mă de viața ei personală ca de un instrument pentru

câteva minute de distracție? Cred că a îndurat destule astfel de scene în viața ei, tu nu?

Max se înfuriase de-a binelea.

Ochii lui Lavoie se îngustară ca niște lame.

– Știi cine este ea.

– Bineînțeles că știu cine este ea.

– Ai recunoscut-o.

– Nu, nu am recunoscut-o. Până când nu am surprins-o dezlegând un conte mort din patul surorii mele, nu o mai văzusem niciodată în viața mea.

– Atunci, de unde știi cine a fost?

– Mi-a spus ea.

Sprâncenele lui Lavoie se ridicară până i se pierdură în păr.

– Ți-a spus ea?

– Da.

– Când?

Max își încrucișă brațele la piept.

– Când a vrut.

Lavoie îl scruta cu privirea așa cum ar fi făcut-o un băiat care tocmai răsturnase o piatră și descoperise un spiriduș.

– Este ceva în neregulă, domnule Lavoie? întrebă Max.

– Nu. Lavoie părea să mediteze.

– Mai este ceva ce ai dori să spui despre domnișoara Moore?

– Nu.

– Atunci, coboară de pe corabia mea!

Lavoie se ridică.

– Pot să te întreb ce planuri ai în această dimineață, Excelență?

– Nu, nu poți.

Lavoie se așeză la loc, oftând.

Max închise ochii, încercând să își adune răbdarea.

– În numele a tot ce este sfânt, nu voi face nimic ce i-ar putea zădărnici *întâlnirea* din această dimineață. Nici măcar nu știu unde s-a dus.

– Mă bucur să aud asta. Alex dădu pe gât restul de coniac din pahar. Nu mi-ar fi plăcut să te leg, să îți pun căluș și să te țin aici, ca pe propriul tău prizonier.

Max nu luă în seamă ironia.

– Va fi în siguranță?

Paharul se opri în aer, la jumătatea distanței până la masă.

– Domnișoara Moore va fi în siguranță? Cu King ăsta? Îi va face rău?

Lavoie așeză paharul la loc pe masă.

– Ții la ea.

– Bineînțeles că țin la ea!

„Cred că sunt pe jumătate îndrăgostit de ea.“ Acel gând neașteptat îl incremeni. Era ridicol. O admira, cu siguranță. Și nu avea cum să nege dorința copleșitoare pe care o simțea ori de câte ori îi era prin preajmă. Însă toate aceste sentimente nu însemnau dragoste.

Îngrozit, dădu înapoi.

– Adică țin foarte mult la femeia care și-a luat asupra ei sarcina de a negocia pentru eliberarea surorii mele.

– Ah! Acest singur răspuns îi dădu de înțeles lui Max că nimic nu le scăpase ochilor ageri ai lui Lavoie. Ce ți-am spus despre subestimarea capacității domnișoarei Moore de a avea grijă de ea însăși? Întrebă Alex. Nu are nevoie de tine.

– Asta nu mă face să mă simt mai bine.

Lavoie se ridică și se aplecă peste masă.

– Treaba mea în această dimineață nu este să te fac să te simți mai bine, Excelență. Ci să mă asigur că nu îi stai în drum.

Ziua începuse întunecată și mohorâtă, și nu se îmbunătățise cu nimic odată cu ivirea zorilor. Norii pluteau jos pe cer, purtând amenințarea zăpezii sau a ploii, ori a ceva între cele două, iar vântul se pornise din senin, făcând să zornăie ferestrele trăsुरii în timp ce se îndreptau spre nord, spre periferia Londrei.

Trecuse aproape un an de când Ivory parcursese ultima dată lungul drum spre Casa Helmsdale. Pietrișul trosnea sub roțile trăsुरii pe măsură ce înaintau pe lângă șiruri de copaci tăcuți, ale căror gheare ascuțite se înălțau spre cerul iernii. Ivory se foi în trăsura, uitându-se pe fereastră, și încercă să se concentreze asupra întâlnirii ce avea să urmeze. Și nu asupra întâlnirii ce se desfășurase fără îndoială în acea dimineață la bordul *Odissei*.

Max sigur se înfuriase când descoperise că ea plecase. Mai degrabă ar fi înghețat iadul decât să fi așteptat Maximus Harcourt liniștit ca ea să negocieze cu King eliberarea lui Beatrice. Nu avea nici o îndoială în acea privință. Cu siguranță îi fusese retractată orice urmă de încredere dăruită noaptea trecută, din cauza înșelăciunii ei, iar conștientizarea acelui fapt îi lăsă o rană adâncă și însângerată în suflet. Însă împrejurările disperate cereau măsuri disperate și nu era momentul să se gândească la ea și la sentimentele ei. Nu fusese niciodată. Viitorul unei fete de optsprezece ani era pus în balanță, iar Ivory nu putea da greș. Ca Beatrice să se întoarcă acasă cu respectivul viitor intact, Ivory trebuia să își țină gândurile despre ea și sentimentele ei pentru sine.

Trăsura împrumutată de la Alex se apropie de casă și se opri lângă o poartă masivă, flancată pe ambele părți de câte o gheretă impunătoare din piatră, amândouă construite în ultimii zece ani. Un gard înalt din fier forjat pornea de la cele două gherete, și Ivory știa că acel gard împrejmuia toată casa. Iedera începuse să se înfășoare în jurul fiecărui țaruș, însă efectul era tot amenințător. Ca și când ar fi pătruns într-o închisoare bine ferecată. King nu îi trata bine pe cei care îi încălcau proprietatea.

Doi bărbați se postară în fața trăsुरii, și Ivory îi auzi schimbând câteva cuvinte cu vizitiul. Brusc, ușa trăsुरii fu deschisă cu o smucitură și unul dintre paznici își vârî capul înăuntru.

– Care ți-e treaba?

Nu rostise nici o vorbă de salut.

– Domnișoara Moore vrea să îl vadă pe King, răspunse ea ușor. Mă așteaptă.

Paznicul îi aruncă o privire piezișă.

– Pun pariu că da!

Ivory îl ținui cu privirea, expresia ei netrădând nici o emoție. Nici nu mai știa cu câți bărbați ca acela din fața ei avusese de-a face. Toți erau la fel, oriunde în lume.

– Mă așteaptă, repetă ea. Și nu mi-ar plăcea să trebuiască să îi explic de ce am întârziat.

Paznicul șovăi ușor sub privirea ei hotărâtă.

– O să deschid poarta.

– Ar fi înțelept din partea ta. Tonul ei era glacial.

– Este un bărbat foarte ocupat astăzi, zise paznicul cu obrăznicie, ca și cum nu ar fi fost capabil să o lase să aibă ultimul cuvânt, și trânti ușa trăsorii.

– Pun pariu că da, bombăni Ivory când poarta se deschise și trăsura o porni spre casă.

King îi amintea lui Ivory de portretele timpurii ale lui Henric al VIII-lea pe care le văzuse.

Era palid, avea păr blond-roșcat și ochii de un albastru deschis ce încadrau un chip neînduplecat și rece. Purta culori sumbre, deși compensa veșmintele lipsite de strălucire cu un ac de lavalieră încununat de un rubin cât oul de vrabie. Aurul și nestematele îi luceau pe degetele ce strângeau mânerul unui baston din abanos. Era un bărbat arătos, dar Ivory știa că, sub acea aparență, zăcea o întunecime periculoasă.

– Bună dimineața, ducesă! exclamă el, intrând în camera de lucru, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare. A trecut mult prea mult timp de când această casă nu a mai fost binecuvântată cu prezența ta uluitoare. Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna.

– Mulțumesc!

Își alesese hainele cu grijă, rochia pe care o purta având un model complicat și punându-i în evidență silueta. Exact ce și-ar fi dorit King să vadă. Ivory îi întinse mâna, așa cum el se aștepta, iar el i-o ridică, strângând-o ușor și lipindu-și buzele de încheieturile degetelor ei.

– Arăți bine, King, îi spuse ea cu modestie.

– Mă simt bine, într-adevăr, răspunse King, făcându-i semn lui Ivory spre un scaun scund așezat în fața unui birou masiv din mahon.

Ea se așază pe scaun, văzându-se obligată să se uite în sus la King în timp ce acesta se cocoța pe un scaun greoi, tapițat cu piele, din spatele biroului. Ceea ce, după cum bine știa Ivory, nu era o întâmplare.

– Ai terminat de decorat de când am fost ultima dată aici, spuse ea pe un ton mieros, aruncând o privire prin camera de lucru spațioasă.

Un perete întreg era acoperit cu cărți, de la podea până la tavanul înalt, la volumele de pe cele mai înalte rafturi ajungându-se cu ajutorul unei scări glisante, special montate în acel scop. Tavanul era ornat cu modele în ghips, heruvimi și alte creaturi sculptate luptându-se pentru spațiu între marginile acestuia. Pereții erau acoperiți cu un tapet somptuos imprimat, un șir de picturi înrămate atârând de-a lungul lor, înfățișând scene din bătălii sau femei voluptuoase, lăfăindu-se în lux. Cristalele abundau pe fiecare suport pentru iluminat, iar mobila era abundent poleită. Era o cameră menită să impresioneze.

Ivory simțea numai că se sufoca.

– Doamne, Dumnezeu! Se ridică, nemaiputând să stea pe scaun, și se îndreptă spre o pânză așezată pe peretele de lângă birou. Este un Rubens?

Tabloul înfățișa o femeie aplecată deasupra unui bărbat îngenușat, trăgându-i capul pe spate și tăindu-i gâtul cu o sabie foarte curbă. Niște îngeri zburau deasupra perechii, observând tăcuți totul.

King scoase un sunet de încântare.

– *Judith decapitându-l pe Holofernes*. Nu este cel mai divin lucru pe care l-ai văzut vreodată?

– Chiar așa. În ciuda scenei îngrozitoare, detaliile erau desăvârșite. Credeam că pictura asta s-a pierdut.

– Nimic nu se pierde când știi unde să cauți. King își frecă mâinile. Nu m-am îndurat să mă despart de ea. Îi dăruie lui Ivory un zâmbet ce îi dădu fiori pe șira spinării. Uită-te la expresia ei, ducesă! Știe exact ce face. Îți taie răsuflarea, nu-i așa? Judith îmi amintește puțin de tine.

Ivory reuși să zâmbească de parcă acel comentariu i-ar fi făcut o deosebită plăcere.

– Nu-ți pot spune cât de mult stimez o femeie care apreciază talentele rare, cum este cel surprins pe această pânză. Rubens a fost un maestru al meșteșugului său. Se sprijini de spătarul scaunului. Întocmai ca tine. Știai că aveam șaisprezece ani când te-am văzut pentru prima oară pe o scenă, ducesă? Consider o adevărată rușine că nu te-am mai văzut într-o asemenea ipostază de atunci.

Ivory ridică ușor din umeri.

– Femeia pe care ai văzut-o pe scena aceea este moartă, King. Nu mai există. Am mers mai departe. Și îmi place ceea ce fac acum.

Buzele lui King se curbară într-un început de zâmbet.

– Pentru că te pricepi la ceea ce faci.

– Sunt flatată.

– Ar trebui să fii. Că tot veni vorba, spune-mi, s-a rezolvat totul cu acel colier de diamante?

– Da. Ivory își îndreptă din nou atenția spre tablou. Clientul meu a fost foarte mulțumit pentru că l-a recuperat.

– Poate că se va gândi mai bine în jurul gâtului cui îl va pune data viitoare, nu?

– Ceva de genul acesta.

– Cum am spus, nimic nu se pierde când știi unde să cauți. King făcu o pauză. Dar de data aceasta nu ai venit aici ca să cauți diamante, nu-i așa?

Ivory se întoarse, în sfârșit, de la tablou, punându-și toate speranțele în anii de experiență actricească îndelung exersată.

– Nu. Nu diamante.

– Atunci, ce?

– O fată.

King își ridică fruntea, chipul fiindu-i o mască de nedescifrat.

– O fată?

– Mmmm... S-au auzit câteva lucruri.

– Și ce anume crezi că ai auzit, ducesă?

– Am auzit că ai achiziționat recent ceva foarte valoros pentru licitația din seara aceasta, din categoria blondelor. De aproximativ optsprezece ani, naivă, care probabil ți-a cauzat mai multă bătaie de cap decât merită, cum se va dovedi până la final.

– Dar foarte, foarte frumoasă. Sunt foarte mulți bărbați care vor plăti pentru așa ceva.

Ivory ridică din umeri.

– Lumea este plină de femei frumoase. Trebuie să îți mărturisesc că sunt surprinsă pentru că ai ales să cumperi un asemenea... Făcu o pauză, ca și când ar fi căutat cuvântul potrivit. Risc. Și eu care credeam că armăsarii sunt o adevărată pacoste!

– Recunosc, oferta m-a luat prin surprindere. A trebuit să mă gândesc bine la ea. Dar numai dacă riști mult câștigi mult, nu? zise el. Și bărbatul ăsta, care a vândut-o, este un tip disperat. Tatăl lui le-a risipit cea mai mare parte a averii, iar el a decimat restul. Acum se întreține aducându-mi tot felul de comori din ceea ce a mai rămas pe proprietățile lui. Pe unele le cumpăr. Pe unele, nu. Însă ultima lui propunere a fost interesantă. Nu știa ce să facă cu ea. Rânji. Eu, pe de altă parte, aveam câteva idei.

– Ce fel de bărbat nu știe ce să facă cu o femeie? îl luă Ivory peste picior, ascunzându-și teama cu care naviga pe niște ape foarte tulburi.

– Unul laș. Și nu foarte isteț. Nu ai auzit partea despre averea pierdută?

Ivory îi aruncă o privire piezișă.

– Știi cine este ea, nu-i așa?

– Bineînțeles că știu.

– Și ai cumpărat-o totuși?

King se încruntă abia vizibil.

– Ce putea să nu îmi placă? Este frumoasă, docilă...

– Docilă? îl întrerupse Ivory cu dispreț. Nu este cuvântul pe care l-aș fi folosit pentru ea.

– Cine o vrea?

King bătea darabana cu degetele pe birou, ritmul lor potrivindu-se cu galopul inimii lui Ivory.

– Un client.

King scoase un sunet de indignare.

– Nu fi obtuză, ducesă! Nu este atrăgător.

Ivory oftă, dovedindu-și remușcarea.

– Prea bine. Îi reprezintă familia.

– Fratele ei. Ducele.

King se aplecă peste birou puțin cam prea nerăbdător.

Ivory nu răspunse și începu să se plimbe pe lângă perete, oprindu-se în fața unei picturi din care două femei dezbrăcate, cu forme atrăgătoare, o priveau lasciv, în timp ce se dezmiardau una pe alta într-o fântână.

– Nu chiar fratele ei. Mătușa ei.

King se așează la loc pe scaun.

– Și eu care credeam că ducele ar fi dat orice ca să își salveze sora de la ruină.

Ivory pufni hotărâtă.

– De la ruină? Glumești, cu siguranță!

Degetele lui King încremeniră, darabana încetând dintr-odată.

Ivory se uită la el.

– Iisuse, King! Credeai că este virgină? La asta te-ai gândit pentru licitație? Urma să îi vinzi virginitatea celui care avea să liciteze cel mai mult?

Își înăbuși un tremur interior.

Buzele lui se strânseseră într-un fel neplăcut.

Ivory clătină din cap.

– Știi de ce m-a angajat inițial mătușa ei? Deoarece contele de Debarry și-a dat ultima suflare în patul tinerei lady, din cauza unor eforturi perverse pe care nu ți le voi descrie în amănunt. Să spunem numai că a fost puțin cam prea mult pentru puterile unui bătrân.

O roșeață ușoară, pestriță, începea să urce pe gâtul lui King.

– Eu am auzit că Debarry a murit la un bal, în urma unei apoplexii.

Ivory zâmbi și se întoarse la tabloul cu Judith.

– Desigur.

King începuse să se încrunte.

– A fost mâna ta.

– Desigur. Ivory trase adânc aer în piept, alegându-și cuvintele cu mare grijă. Uite, ducele este un măgar arogant. Este interesat de sora lui cam tot atât cât este interesat de mine. Preferă să își petreacă timpul în India, și nu în Londra, cu familia lui. Tu să-mi spui cât valorează o soră dezmațată pentru un bărbat ca el! Ridică din umeri nepăsătoare. Ducele ar vrea să o aducă înapoi numai pentru a se asigura că nu va mai păta numele familiei. Era ruinată cu mult înainte să îți fie vândută.

– Nu te cred.

– Atunci, întreab-o chiar tu! Întreab-o ce culoare aveau panglicile pe care le-a folosit ca să-l lege pe conte de patul ei.

King o țintuia pe Ivory cu o privire de gheață. Întinse o mână în spate și trase de cordonul cu ciucuri aurii al unui clopoțel. Într-un minut, o brută mătăhăloasă de uriaș își făcu apariția în cadrul ușii.

– Adu-mi fata! tună King, iar uriașul dispăru.

Ivory simți o picătură de transpirație rece alunecându-i pe spate. Beatrice se afla acolo. Era atât de aproape! Simulând indiferența, se îndreptă spre următoarea pânză de pe perete. Un general roman, acoperit cu o armură completă, înjunghia o bestie fioroasă, plină de solzi. Chipul lui, asemenea chipului femeii din prima pictură, nu transmitea decât o hotărâre crudă.

– Nu îmi rămâne decât să presupun că bărbatul care ți-a vândut-o nu a fost într-un totu sincer.

Ivory naviga iarăși pe ape tulburi.

– Îmi rezerv dreptul de a stabili acest lucru, i-o trânti King.

– Dacă vrei părerea mea, King, în viitor rămâi la ceea ce cunoști. Picturi. Sculpturi. Lucruri care nu se zbenguie în paturile conților.

– Nu ți-am cerut părerea, ducesă!

– Nu încerc decât să ajut. Știi că îți doresc numai binele.

– Îmi dorești numai binele atunci când îți convine, răspunse el cu sarcasm mușcător.

– *Touché!*

– Aranjase ceva foarte special pentru fata asta în seara aceea, medită King posomorât. Nu vreau să...

Cadrul ușii se umplu deodată cu trupul unui bărbat care împingea o față înaintea lui. Era înaltă, zveltă și avea aceiași ochi cenușii ca ai fratelui ei, numai că ai ei erau înroșiți și temători. Purta o rochie albă, bogat ornamentată, tivită cu o broderie argintie. Cosițele blonde îi fuseseră aranjate astfel încât să nu îi acopere fața, dar îi cădeau libere pe spate, o coroană de floricele albe fiindu-i împletită în părul bogat.

– Doamne, Dumnezeu, King! Te-ai întrecut pe tine, nu-i așa? Nu îi mai trebuie decât o pereche de aripi.

– Adu-o aici, porunci King.

Paznicul se mișcă, îmbrâncind-o pe Beatrice înainte. Ea se opri în fața biroului imens, arătând ca o școlăriță rebelă pe cale să fie

muștrată. Paznicul ieși din cameră, iar Ivory se duse într-o parte a biroului, așezându-se puțin în spatele lui King, astfel încât să o poată privi direct pe fată.

Își dorea ca Beatrice să se uite la ea, însă fata se holba în podea.

– Am fost informat că nu ești așa cum mi-ai fost prezentată, începu King.

Beatrice nu răspunse.

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine, tună King, și capul lui Beatrice se ridică, în sfârșit.

– Spune-mi că ești virgină!

Beatrice păli.

– Răspunde-mi!

Lacrimile îi năvăliră în ochi.

– La dracu', King, nu mai țipa la ea! Ivory scoase un sunet de dezgust. O sperii și îmi rănești urechile. Oricine a fost cel care ți-a vândut-o, el trebuia să îți dezvăluie această informație, nu ea. Își împlânzi vocea. Dar este un răspuns cu da sau nu, dragă! Spune-i, pur și simplu, omului ce vrea să audă și nu ne mai face să irosim timp prețios!

O singură lacrimă se prelinse pe obrazul lui Beatrice când clătină ușor din cap.

Ivory se aplecă mai mult spre King.

– Știai că Debarry a vrut să se însoare cu ea?

Ochii lui Beatrice se pironiră asupra lui Ivory. În sfârșit!

– Însă nu cred că asta poate să îi adauge o mai mare valoare. Păcat că nu mai trăiește contele! S-ar fi târât în genunchi ca să o recapete. În spatele lui King, Ivory își duse un deget la buze, rugându-se ca fata să aibă ceva minte. Ceea ce cu siguranță ar fi mai mult decât este dispus să facă fratele ei.

Beatrice își plecă iarăși privirea spre covorul de la picioarele ei.

Ivory răsufală cu grijă.

King își ținea mâinile încheștate pe birou.

– Ce vrei de la ea, King? întrebă Ivory pe un ton plictisit. Și fii rezonabil! Este sora ruinată a unui aristocrat absent. Este un nimeni.

King se ridică brusc, răsucindu-se cu fața spre Ivory.

– Habar nu ai cât de mult mă nemulțumește acest lucru, spusese el, iar calmul rece cu care rostise cuvintele era amenințător. Aveam planuri mari cu ea. Planuri pe care le-am adus la cunoștința părților interesate. Acum există niște așteptări pe care nu le pot onora, și asta nu face niciodată bine afacerilor. Este prea târziu să o înlocuiesc cu ceva de aceeași calitate. O ținui cu privirea. Mi-ai încurcat treburile în seara asta, ducesă!

Ivory simți că i se făcea frig, chiar dacă transpira pe sub rochie. Ar fi fost periculos să dea semne de slăbiciune sau de frică în acel moment.

– Pe legea mea, nu am încurcat nimic! Tu ți-ai încurcat orice planuri ți-oi fi făcut, când ai achiziționat marfă stricată. Făcu o pauză. De fapt, s-ar putea ca tocmai să te fi salvat de o situație stânjenitoare. Pentru că tu nu vinzi falsuri.

– Poate.

King trecu pe lângă ea și se opri în fața tabloului lui Rubens. Cercetă scena sângeroasă un moment îndelungat. Undeva, un ceas ticăia timpul scurs în tăcere. Beatrice suspină zgomotos. Ivory își ținu răsufierea.

Deodată, King se întoarse de la tablou, cu rămășița de mânie pe care o arătase înainte dispărută de pe chip și înlocuită de o viclenie calculată.

– Este a ta, ducesă, dacă o vrei.

Ivory simți cum i se zbârlea părul pe ceafă.

– Cât?

– Două sute de lire. Cât am plătit pentru ea.

Mintea lui Ivory era în alertă. Pur și simplu, King nu avea cum să îi dea cu atâta ușurință ceea ce voia. Era o capcană pe undeva.

– Două sute de lire?

Se asigură că din vocea ei nu răzbătea nimic altceva în afară de un scepticism detașat.

– Da. Și participarea ta la licitația de astă-seară.

– De ce?

– Pentru că îmi face plăcere să te am invitată la mica mea serată.

„De ce?” ar fi vrut ea să întrebe. Își mușcă însă limba, știind că avea să capete răspunsul numai când King avea să fie pregătit să i-l ofere.

– Tu nu te ocupi cu lucruri ieftine, King, spuse în schimb, păstrându-și tonul coborât și ușor amuzat.

Bărbatul zâmbi.

– Într-adevăr.

Lui Ivory nu îi plăcea deloc turnura pe care o luase situația. Toate instinctele ei îi strigau avertizări. Pe viața ei, Ivory nu avea nici cea mai mică idee despre ce pune la cale King, dar știa că era ceva ascuns, atârând deasupra capului ei ca o lamă de gilotină gigantică, ce aștepta să fie coborâtă când ea s-ar fi așteptat cel mai puțin.

– Am reputația unui bărbat care poate face rost de ceea ce pare... *imposibil*. King flutură ușor din mână spre pereții camerei sale de lucru. Picturi pierdute și altele asemenea. Și tu ai reputația de a face rost de ceea ce pare imposibil, pentru clienții tăi. Debutante pierdute și altele asemenea. Sprâncenele i se înălțară deasupra ochilor deschiși la culoare. Ducesă, cred că aceasta este o ocazie superbă să ne ajutăm unul pe altul. Ca un... schimb, poate, ca să ne asigurăm că fiecare dintre noi primește ceea ce își dorește. Făcu o pauză. Pentru că există ceva mult mai grozav ce aș putea oferi în locul ei. Ai avut dreptate – fata aici de față este un nimeni. Apoi zâmbi. Pe când Ivory Bellafigore nu este.

Înțelegerea o lovi pe Ivory din plin, izbind-o ca un pumn de plumb în stomac și lăsând-o fără aer. King urma să își spună prețul în acea seară, și avea să o facă prinzând-o pe ea în colivia aurită din care fugise. Colivia în care își promisese că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

– Nu cred că îmi place sugestia ta.

Își păstră tonul ferm cu un efort monumental.

Chipul lui King se înăspri.

– Atunci, lasă fata aici! Întoarce-te la ducele tău și spune-i că nu ai fost capabilă să îi recapeți sora. Deși clienții mei nu vor fi încântați, cineva o va *cumpăra*, indiferent de lipsurile ei. Dacă voi avea noroc, voi recupera măcar ceea ce am plătit pentru ea, adică

nu foarte mult. Dar depinde de tine. O poți duce acasă la ea acum ori o poți lăsa aici.

Ivory o privi pe Beatrice, care se uita din nou la ea, groaza și suferința marcându-i foarte clar frumoasele trăsături. Simți greutatea acelei priviri cenușii, atât de asemănătoare cu a lui Max, încât avea senzația că se uita chiar în ochii lui. Se gândi la el și la cât de mult își iubea sora. La câtă încredere avusese în Ivory că avea să reușească. Că avea să o aducă înapoi. Se gândi la acea unică greșală prostească pe care o făcuse o fată de optsprezece ani și care declanșase o reacție în lanț de evenimente ce era pe cale să o coste totul. Se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Beatrice era vândută unuia dintre clienții lui King.

Poate că Beatrice Harcourt nu era virgină, însă era inocentă în ceea ce-i privea pe bărbați.

Ivory Bellafigore nu era.

Atunci se liniști, văzând totul cu o limpezime perfectă, ce o făcu să rostească foarte ușor următoarele cuvinte.

– Prea bine, răspunse Ivory până la urmă.

Bărbatul zâmbi și bătu din palme.

– Splendid! Mă bucur atât de mult să aud asta!

Ivory îl fixă impasibilă, simțindu-se de parcă ar fi privit acea scenă din afară, de undeva de foarte departe.

– O singură noapte. Acestea sunt condițiile mele.

– Nu prea te găsești în poziția de a pune condiții, ducă.

– Poate că nu, dar Ivory Bellafigore – da.

King chicoti.

– Dumnezeu, ducă, chiar ai tupeu! Admir asta.

– Atunci, avem o înțelegere?

– Da.

– Bun. O duc înapoi la familia ei acum.

Se duse spre Beatrice.

– Desigur, desigur. Sunt sigur că vor fi încântați să își vadă miezul rătăcit înapoi în țarc. King se apropie de ea. Un conte, șopti el. Cine s-ar fi gândit? Mai bine că nu am știut dinainte, fiindcă mi-aș fi însemnat marfa.

Beatrice se chirci, iar Ivory o apucă de braț și o trase pe fată în spatele ei.

– Nu fi necioplit, King! Nu este atrăgător.

Bărbatul răsă, un hohot aspru, sec.

– Ah, ducesă! Vei fi magnifică în seara aceasta. Și te rog să nu îți faci griji în legătură cu ținuta, voi pregăti ceva aici ca să tragi pe tine când vei ajunge. Așadar, îți voi trimite o trăsură la ora opt fix. Sper din tot sufletul că o vei aștepta. Ar fi păcat ca mielușica ta sau cineva din familia ei să devină victima unui teribil accident.

Lui Ivory nu îi trecu prin cap nici o secundă că bărbatul ar fi amenințat în van.

– Așa ar fi, îl aprobă ea.

King plescăi din limbă.

– Londra a devenit un loc atât de periculos în zilele noastre!

Capitolul 11

Londra era un loc periculos.

Era unul dintre punctele discursului pe care Max și-l ticluise în minte și pe care era pregătit și hotărât să i-l țină lui Ivory, fie că ar fi vrut să-l asculte, fie că nu. Își repetase cuvintele, toate ordonate în mod rezonabil și argumentate logic, prin care să îi explice de ce nu putea să o mai șteargă așa, de capul ei, fără el. Niciodată.

Deși era destul de deștept ca să îi anticipeze reacția. Fără îndoială, avea să îl ia în răs și să îi amintească faptul că relațiile ei în lumea interlopă și în suburbiile Londrei erau nemaipomenit de întinse. Fără îndoială că trata cu acel King cu același aplomb cu care se ocupa de cadavre.

Și totuși acest lucru nu îl făcea să se simtă mai bine.

Nimic nu îl făcuse să se simtă mai bine de când se trezise și îl găsisse pe Alexander Lavoie în cabina lui, bându-i coniacul, și își dăduse seama că Ivory Moore plecase. Iar acum se plimba încoace și încolo prin casa lui din oraș, ca un leu în cușcă, așteptând.

Așteptând ca Ivory să apară. Așteptând vești despre Beatrice. Așteptând informații despre acest King. Așteptând, așteptând, așteptând. Nu era punctul lui forte.

Înțelepți, servitorii își găsiseră treburi de făcut ce îi țineau cât mai departe din calea lui, iar el dădea târcoale prin holul pustiu, urmărindu-și reflexia prelungă pe podeaua din marmură excelent lustruită, când auzi zgomotul roților unei trăsură oprindu-se brusc afară. Sări ca ars spre fereastra înaltă și smuci draperia scumpă. O trăsură fusese oprită în fața treptelor. Vizitiul se afla încă pe capră și vorbea cu cineva din interior prin ferestruica din spatele lui. Vehiculul se clătina pe arcuri, apoi ușa se deschise și Ivory coborî.

Ei bine, era și timpul, la naiba!

Max se năpusti spre ușă, zăbovind un minut pentru a-și reveni. Trebuia să aibă mintea foarte limpede pentru conversația pe care urma să o poarte. Fără să aștepte ca ea să bată, mai că smulse ușa din balamale.

Și făcu ochii mari.

Beatrice îl privea, înmărmurită, de pe ultima treaptă. O imensă ușurare, cum nu mai simțise vreodată, îi inundă trupul, înmuindu-i toți mușchii. O măsură cu privirea pe Beatrice din cap până în picioare, ca și când ar fi căutat să vadă dacă era rănită ori dacă suferise alte traume fizice. Dar sora lui purta o pelerină simplă, cenușie, fustele unei rochii cafenii obișnuite ivindu-se la poalele acesteia. Părul îi fusese pieptănat cu grijă pe spate, împletit și ascuns sub o bonetă. În afară de paloarea neobișnuită din obraji și de ușoara roșeață a pleoapelor, arăta de parcă de-abia s-ar fi întors dintr-o călătorie matinală.

– Bea, spuse el năucit.

Ea suspină și apoi, într-o clipită, i se aruncă în brațe și își ascunse fața la pieptul lui. Max tresări înainte de a o strânge în brațe, inima bubuindu-i în piept.

– Îmi pare atât de rău, șopti ea, vocea trădându-i suferința cumplită.

– Știu, îi spuse Max.

– Am fost atât de proastă, murmură ea.

– Știu.

– Cred că mă urăști.

– Nu te-aș putea urî niciodată, o asigură el pe un ton aprig, simțind adevărul acelor vorbe. Ești sora mea.

Privirea lui alunecă apoi peste umărul ei, spre cealaltă persoană, care aștepta chiar în spatele surorii lui, gluga pelerinei acoperindu-i părul castaniu-închis și umbrindu-i chipul. Aștepta răbdătoare, așa cum ar fi procedat o cameristă bine instruită până când avea să primească alte instrucțiuni din partea doamnei ei.

– Vino, zise el, desprinzându-se cu grijă din îmbrățișarea surorii lui și aruncând o privire prin piață. Să mergem înăuntru!

Bea înclină din cap, înlăcrimată, și îl apucă de braț, lăsându-se condusă pe hol. Sunetul unor pași grăbiți vesti sosirea majordomului, fără îndoială alertat de zgomotul ușii de la intrare. Max era pe deplin conștient că erau înconjurați, în acel moment, de urechi curioase.

– Bine ați venit acasă, milady, o întâmpină majordomul, închizând ușa în urma lor și grăbindu-se să îi ia pelerina. Nu știam că trebuia să vă așteptăm întoarcerea în după-amiaza aceasta.

– A decis să se întoarcă acasă puțin mai devreme, răspunse Max în locul ei.

– Să trimit după Lady Helen? întrebă majordomul. Se odihnește la etaj.

– Nu, nu, lăsați-o să se odihnească! Mă tem că s-a simțit cam obosită în ultima vreme. Vremea mohorâtă din timpul iernii indispușe pe toată lumea. Ridică din umeri indiferent. Doamnele vor avea destul timp să recupereze, mai târziu.

Pentru nimic în lume nu ar fi lăsat-o pe Helen să vorbească cu Beatrice înaintea lui!

– Bineînțeles, Excelență.

Max o mângâie pe Beatrice pe braț.

– Îmi închipui că ești epuizată după călătorie, draga mea. Și sunt sigur că drumurile au fost dezastruoase. Aș putea sugera să ne retragem în salon?

Beatrice încuviință cu un gest al capului, în tăcere.

– Doriți niște răcoritoare, Excelență? întrebă majordomul.

– Nu. Nu mai avem nevoie de nimic, mulțumim!

Max îi făcu semn majordomului să plece, de-abia așteptând să scape de el.

Majordomul plecă și Max îi aruncă o privire lui Ivory, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei. Max de-abia se abținu să nu o strângă

în brațe și să nu o sărute năvalnic. Îi pierise orice urmă de mânie pe care o arborase din cauza înșelăciunii ei, rămânând umil și nesigur. Un milion de întrebări i se îngrămădeau în creier, fiecare dintre ele solicitând un răspuns neîntârziat. Însă trebuia să aștepte. Pentru moment, trebuia să accepte, pur și simplu, că făcuse ceea ce promisese. O adusesse pe Beatrice acasă, în siguranță.

– Să plecăm din hol, vreți? propuse Ivory în șoaptă.

Max le conduse în salon, lăsând-o pe Beatrice să intre prima. O prinse pe Ivory de braț înainte să o urmeze.

– Ești bine? o întrebă el, privind-o în ochi.

Nevoia de a o săruta era copleșitoare. Dorul care îi tot crescuse devenea insuportabil de dureros. Îl făcea să își dorească să îi poată dărui lucruri imposibile. Îl făcea să își dorească lucruri imposibile.

– Sunt bine, mulțumesc!

Bineînțeles că era.

– Ivory, eu...

– Am dus-o pe Beatrice la mine acasă înainte de a veni aici. Am curățat-o, i-am dat niște haine decente, astfel încât să nu trezească suspiciuni cum că ar fi făcut altceva în ultimele zile în afară de a călători.

Aruncă o privire plină de înțeles peste umărul lui, în direcția lui Beatrice.

– Mulțumesc!

Părea necruțător de insuficient.

– Desigur.

El își privi pe furie sora, care se prăbușise pe o canapea, absentă.

– Beatrice este...

– Neatinsă. Ei bine, cel puțin în ceea ce-l privește pe King. Se opri, părând că își aduna gândurile. De asemenea, este rușinată și stânjenită de cele întâmplate, și de-a dreptul îngrozită de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

– Ți-a spus cine...

– Da.

– Cine? șuiera el, o furie oarbă dezlănțuindu-i-se în stomac. El însă era familiarizat cu acest sentiment. Ceva ce îl ancora

într-un punct fix în mijlocul celorlalte emoții care îi involburau sufletul.

– Ea trebuie să fie cea care îți va spune, șopti Ivory. Trebuie să își recunoască partea ei de vină în toate astea.

Max răsuflă cu putere.

– Însă tu trebuie să scapi de expresia pe care o ai acum pe chip. Parcă ai fi gata să omori pe cineva.

– Sunt.

– Te rog să încerci să îți amintești ce ți-am spus despre răzbunare, îi spuse ea. Nu poți schimba ceea ce s-a întâmplat.

– Nu, dar mă pot asigura că va plăti cineva pentru asta.

Ivory își plecă fruntea, iar el se simți extraordinar de recunoscător că nu încerca să îl înduplece cu vorbe goale.

– Ce... Cum ai... Cât... Se opri, încercând să își pună ordine în gânduri.

– Eu și King am ajuns la o înțelegere în legătură cu eliberarea surorii tale, spuse Ivory, cu privirea de nedescifrat.

– Ce fel de înțelegere? ceru Max să afle. Nimic din acea frază nu suna bine.

– Felul de înțelegere prin care toată lumea primește ceea ce își dorește. Ea zâmbi din nou straniu și făcu semn în spate, în direcția salonului. Ar trebui să te duci la ea, Excelență. Are nevoie de fratele ei. „Iar eu am nevoie de tine.“

Mâna lui îi strânse mai tare brațul.

– Rămâi!

– Locul meu nu este alături de familia ta, Excelență.

„Te înșeli. Locul tău este alături de mine.“

O strânse și mai tare de braț.

– Vreau să rămâi! Te rog! Dacă nu pentru mine, atunci pentru Beatrice.

Ivory își mușcă buza inferioară.

– Prea bine.

– Mulțumesc!

Ivory trecu pe lângă el, iar el închise ușa și răsuci cheia în broască. Nu avea să își asume riscul să fie ascultați.

Ivory se așezase într-unul dintre scaunele cu spătar înalt de lângă șemineu. Îl îndreptă spre canapea cu un gest al capului,

și Max se apropie de sora lui, lăsându-și greutatea la capătul opus al acesteia. Se uită cu atenție la Bea, întrebându-se cum de crescuse atât de repede. Nu mai era o fetiță. Chiar și cu ochii roșii și chipul palid, acum avea frumusețea unei femei în toată firea, orice urmă de drăgălășenie feciorelnică fiind dispărută cu totul. Când oare încetase să mai fie fata care ar fi putut fi încântată de o cochilie primită în dar, și devenise o femeie care se distra cu anumiți conți?

– Spune-mi despre Debarry, spuse el, nefiind sigur de unde ar fi trebuit să înceapă. Debarry părea a fi începutul, la fel de bun ca oricare altul.

Beatrice se uită în sus la el, cu ochii uscați acum. Aruncă o privire spre Ivory, ca și când ar fi căutat să capete încredere în sine. Ivory înclină din cap încurajator.

– Am fost o proastă, afirmă ea.

– Cred că am stabilit deja asta, comentă Max. Însă nici eu nu pot spune că nu am făcut lucruri prostești la viața mea.

Beatrice se holbă la el, cu buza inferioară tremurându-i ușor.

– Nu l-am iubit.

– Pe Debarry?

Ea încuviință printr-un gest al capului.

– De aceea nu m-aș fi măritat cu el.

– Dar ai putut să-l legi de patul tău.

Sunase dur, dar acela era adevărul.

Beatrice clipi, dar nu își feri privirea.

– Mă făcea să mă simt specială. Mă făcea să mă simt de parcă aș fi avut putere. De parcă aș fi putut să îmi controlez destinul. Îmi plăcea cum mă făcea să mă simt.

Max făcu ochii mari.

– Nu mi-am dorit niciodată să moară. Poate că nu l-am iubit, dar am ținut la el. Îi scăpă o singură lacrimă, iar ea și-o șterse, aproape cu furie. Se plânsese toată săptămâna că se simțea rău. În nici un caz nu ar fi trebuit să... Se întrerupse înainte de a-și ridica privirea la el, rugându-l parcă din ochi să o înțeleagă. Mă sufocam aici, Max! Habar nu ai cum este!

El simțea privirea lui Ivory ațintită asupra lui, și îi era teamă să se uite la ea.

– Te înșeli.

– Cum m-aș putea înșela? strigă Beatrice. Cum ai putea tu să știi ce simt eu? Te bucuri de toată libertatea pe care ți-ai putea-o dori vreodată. Câte o nouă aventură te așteaptă în fiecare zi, la fiecare orizont. Poți trăi după bunul plac. Se opri, făcând un efort vizibil pentru a-și ține firea. Ce mă așteaptă pe mine aici? La ce mă pot aștepta în viitor?

– La o mulțime de lucruri, răspunse Max.

Oare nu așa era? Oare ce și-ar fi putut dori și nu ar fi fost posibil să obțină? Era pe deplin conștient că se aventurase pe un teritoriu necunoscut.

– Ca de exemplu, la ce, Max? La o căsătorie lipsită de iubire, aranjată de fuziunea perfectă dintre un titlu și o avere? La zămislirea a cel puțin unui copil, o dată la doi ani, care să fie ținut departe, într-o cameră pentru copii, până când va fi destul de mare ca să poată fi trimis în altă parte? La o paradă constantă de vizite la doamnele din înalta societate, care sunt mai preocupate de croiala rochiilor decât de schimbările care se petrec în jurul nostru, peste tot în lume? Se opri și trase adânc aer în piept. Nu îmi doresc o astfel de viață, Max! Și se pare că nimeni nu înțelege asta.

– Eu înțeleg.

Aceste cuvinte îi curmară discursul.

– Ce?

– Am spus că înțeleg.

Se uită la Ivory, ai cărei ochi blânzi dezvăluiau faptul că și ea înțelegea. Ea o înțelesese pe Beatrice cu mult înainte ca el să o facă. Îl înțelesese pe el cu mult înainte ca el însuși să o facă.

Beatrice clipi.

– Atunci, de ce nu m-ai luat niciodată cu tine? De ce m-ai lăsat aici?

– Pentru că am crezut că făceam ce era mai bine pentru tine. Nu am vrut să te văd rănită. Sau mai rău.

Beatrice își plecă privirea, nefericită.

– Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea balului!

Max știa că evita o conversație mult mai lungă, mult mai profundă, ce trebuia să aibă loc între el și Beatrice. Însă nu chiar atunci.

Sora lui trase aer în piept, adânc, tremurat.

– M-am panicat. Când mi-am dat seama că Debarry era mort, am fugit. Singurul meu gând era să mă îndepărtez cât mai mult posibil de toate acelea. O copilărie, știu.

– Și apoi?

– Am ieșit prin spate, m-am dus la grajduri. Mă gândeam că aș putea lua un cal sau... nu știu la ce mă gândeam. Nu gândeam. Purtam numai cămășuța și pelerina.

Își privea țintă mâinile, răsucind între degete materialul fustei.

– Și cine era acolo? întrebă Max cu grijă.

– Conte de Barlow, șopti ea. Fuma în spate.

– Barlow, repetă Max, concentrându-se din răspuțeri să își păstreze tonul calm.

Fusese la bal, vorbise cu Max în acea seară și, din nou, în următoarea zi, pe stradă. Întrebuse dacă putea stabili o întrevedere pentru a discuta o chestiune – o, Doamne! Max ratase acea întrevedere. Și acum avea o idee foarte clară despre ce voia Barlow să discute. Simți că i se făcea rău de la stomac.

– Și ce a făcut Barlow? de-abia reuși să șoptească.

Beatrice înghiți cu greutate.

– M-a ajutat. La început. M-a luat pe furiș în trăsura lui. M-a dus la el acasă, mi-a spus că puteam sta acolo până ce avea să se mai domolească scandalul. Mi-a promis că va vorbi cu Helen și că se va asigura că nimeni nu va afla ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Înțeleg.

– Dar apoi a refuzat să mă lase să plec. M-a încuiat la etaj. Nu aveam cum să scap. Mi-a spus că exista o singură cale ca să îmi acorde libertatea. Materialul fustei lui Beatrice era complet și-fonat acum, iar încheieturile degetelor i se albiseră. Și anume să devin soția lui.

Max tresări.

– Ce?

Beatrice se uită în sus la el, în ochii ei cenușii străfulgerând pentru o clipă dârzenia.

– I-am spus că mai degrabă aş fi murit decât să mă mărit cu el. Că m-ar fi putut silui sau ruina, dar că nu m-aş fi măritat niciodată cu un bărbat ca el.

– Iisuse, Beatrice! Max simţi cum îi îngheţa sângele în vene.

– Nu aş fi făcut-o, să ştii. Beatrice îşi plecă din nou privirea, apoi şi-o aţinti iarăşi asupra mâinilor. Nu m-aş fi omorât.

– Mă bucur să aud asta! Max se foi, stingherit.

– Dar monstrul ăla nu ştia asta. M-a obligat să îţi scriu acele scrisori, temându-se că aveai să vii să mă cauţi. Nu cred că se aştepta să te întorci în oraş. Cred că îl îngrozeşti.

Rosti ultima frază pe un ton de satisfacţie rece.

Lui Max începu să i se înceţoşeze din nou privirea. Surprins, realizează că Ivory se ridicase de pe scaun şi venise în spatele canapelei. Îi simţi una dintre mâini pe umăr, o atingere caldă, liniştitoare.

– Proprietăţile lui Barlow sunt în paragină, Excelenţă, spuse Ivory încet. De decenii întregi. Presupun că Barlow s-a gândit că ar fi putut să o constrângă pe Lady Beatrice să se mărite cu el, fie şi numai pentru a dobândi acces la zestrea ei.

Max simţi cum i se încordau toţi muşchii.

– Este cel mai idiot şi mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată! Nu s-a gândit că aş fi descoperit circumstanţele logodnei lor precipitate? Faptul că o şantajase pe Bea ca să se mărite cu el?

– Cred că nu v-a luat deloc în considerare. Cred că s-a gândit că vă aflaţi încă la un ocean întreg depărtare şi că ar fi trebuit să negocieze exclusiv cu mătuşa voastră.

– Care ar fi acceptat orice pentru a-i păstra intactă reputaţia lui Beatrice.

– Probabil.

Max îi simţi mâna ridicându-i-se de pe umăr.

– Barlow îl cunoaşte foarte bine pe King. Îi tot vinde rămăşiţe din averea lui, bucată cu bucată. Aşa capătă bani din care să supravieţuiască.

– Aşa că s-a gândit să o vândă pe sora mea cum ar fi vândut un serviciu de ceai din argint?

Max ştia că ridică vocea, însă nu îi păsa.

– Era disperat. Nimic nu s-a întâmplat aşa cum plănuise. Şi avea nevoie de bani.

– Nu va mai duce mult timp lipsa banilor, pentru nimic, mârâi Max.

– Îmi pare atât de rău! Beatrice îşi muta privirea de la Max la Ivory. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

Max îşi stăpâni furia.

– Dar s-a întâmplat şi nu am terminat de discutat despre asta. Dumnezeuule, Bea, ai fi putut să fii... Nici măcar nu îşi putea duce gândul până la capăt.

– Ştiu. Îşi plecă fruntea, suferind cumplit. Te-am dezamăgit.

– Da. Însă s-ar putea să te fi dezamăgit eu pe tine mai întâi, oftă Max. O vom scoate la capăt. Împreună.

Butonul clanţei fu zgâlţâit dintr-odată cu zgomot.

– Beatrice? Alderidge? Sunteţi acolo?

Vocea lui Helen era stridentă.

Max se ridică, se grăbi spre uşă şi o descuie, iar Helen se năpusti în cameră, uitându-se înnebunită peste tot până când o zări pe Beatrice.

– Camerista mea mi-a spus că Beatrice de-abia a sosit. Că s-a întors acasă mai devreme. Îşi făcea griji dacă va avea timp să îi calce o rochie pentru cină. Helen înlemni. Nu am crezut-o.

– Este bine, mătuşa Helen, o anunţă Max.

Helen se întoarse şi, deodată, Max se trezi îmbrăţişat de o femeie care nu mai avusese niciodată în trecut vreun motiv să procedeze astfel.

– Mulţumesc, şopti Helen, cu vocea tremurătoare. Mulţumesc pentru că ai adus-o acasă!

– Nu eu am făcut-o, spuse el, dar Helen părea să nu îl audă, desprinzându-se din strânsoarea lui numai pentru a da fuga lângă Beatrice.

El o căută din priviri pe Ivory, ca să descopere că se îndreptase în linişte spre uşă.

– Unde te duci?

Ivory tresări, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să fie oprită.

– Acasă, răspunse ea. Este evident că domnia voastră și familia voastră aveți o mulțime de lucruri de discutat. Dar nu mai aveți nevoie de mine.

„Te înșeli“, ar fi vrut Max să spună. „Eu am nevoie de tine mai mult decât oricând.“

Ea se opri, cu o mână pe clanță.

– Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă rog să nu ezitați să cereți. Dacă eu nu voi fi disponibilă, domnul Lavoie sau domnișoara DeVries vă vor putea ajuta.

Cu fiecare cuvânt pe care ea îl rostea, Max simțea că parcă s-ar fi îndepărtat tot mai mult de el, și să fi fost al naibii dacă știa cum să o oprească!

– Ivory...

– Rămas bun, Excelență! A fost o plăcere să lucrez pentru domnia voastră.

Și, acestea fiind spuse, plecă.

Capitolul 12

Când sănătatea ducelui de Knightley începuse să se înrăutățească, în ultimul an al căsniciei lor, el cumpărase, în secret, acel loc din Covent Square. Renovase și reparase interiorul, transformându-l într-o oază ascunsă, aflată în văzul tuturor. Atât el, cât și Ivory știuseră că, în pofida strădaniilor lui, în pofida testamentelor, hârțogăriei și a discuțiilor aprinse cu copiii lui, nu ar mai fi putut să o protejeze după moarte. Cu toate că amândoi avuseseră încredere că ingeniozitatea și inteligența ei aveau să o ajute să se descurce foarte bine de una singură. Și așa fusese.

Până acum.

Ivory oftă, privind dezinteresată, de la fereastra ei, cum afară se lăsa întunericul și orgia bețivilor nopții sporea. Cum oamenii cădeau în păcatul vechilor obiceiuri, pretinzând că erau noi aventuri.

Iar Ivory știa prea bine cum stăteau lucrurile.

Trase draperiile și aprinse un candelabru. Lumânările scumpe din ceară de albine răspândeau o strălucire blândă și desenau umbre prelungi în colțurile camerei ei de lucru. Pe polița șemineului, ceasul ticăia mai departe scurgerea timpului, neînduplecat, marcând minutele rămase până când ea avea să se întoarcă la Casa Helmsdale și să facă tot ceea ce jurase că nu avea să mai facă vreodată.

Încheiase un pact cu diavolul, însă ar fi făcut-o din nou, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Fie și numai pentru a vedea ușurarea și dragostea ce se oglindiseră pe chipul lui Max când Beatrice i se aruncase în brațe. Fusese imaginea a ceea ce ea își închipuise dintotdeauna că ar fi trebuit să reprezinte familia. Devotament și iertare. Sprijin și înțelegere. Îi dăduseră lacrimile.

Ivory se lăsă să alunece sub birou, simțind la spate lemnul tare de nuc, neted și rece, și țesătura groasă a covorului sub ea. Se holbă la cărbunii aprinși din șemineu, întinzându-și picioarele în față, și luă încă o înghițitură zdravănă din whisky-ul ce scădea în carafă la fel de repede cum scădea văpaia din șemineu.

Era pierdută. Tot ceea ce fusese plănuiră cu atâta grijă și executat cu atâta răbdare era pe punctul de a fi spulberat cu nesăbuintă. Întreaga ei existență – întreaga ei viață – îi fusese dată peste cap de un dor sufocant, disperat, atât de dureros, încât de-abia mai reușea să își controleze emoțiile. Din cauza lui. Din cauza a ceea ce îi arătase.

Auzi niște voci de undeva din casă. A lui Roddy și o altă voce, mai profundă, mai poruncitoare. Pe coridor răsună zgomotul pașilor unor cizme ce se apropiau, până se opriră în ușa camerei ei de lucru. Ea nu se mișcă.

– Ivory? Unde ești?

Vocea lui Max se auzi de undeva din apropierea ușii aflate de cealaltă parte a biroului.

Ivory închise ochii, nefiind sigură dacă avea puterea să îl înfrunte. Nu voia să îl mintă. Dar nici nu îi putea spune adevărul.

– Sunt aici, răspunse ea resemnată, știind că avea să o găsească oricum în câteva secunde.

Închise ochii și luă o altă înghițitură de whisky, lichidul improșcând zgomotos cristalul.

– Ivory?

Ea auzi zgomotul uşii închizându-se, auzi tăcănitul încuietorii. Şi apoi mai degrabă îl simţi decât îl auzi pe Max înconjurând biroul şi oprindu-se undeva lângă ea.

– Ce dracu’ faci?

Ea îşi lăsa capul pe spate, sprijinindu-şi-l de birou nepăsătoare, şi deschise ochii.

„Mă ascund de tine.“

– Locuiesc aici, spuse în schimb.

– Eşti beată?

Faţa îi era învăluită în umbre, şi întrebarea îi sună lipsită de orice inflexiune.

– Nici pe departe, răspunse ea. Roderick nu trebuia să te lase să intri.

– Pot fi foarte convingător.

Rămase tăcut un moment îndelungat înainte de a veni direct în faţa ei. Trupul lui masiv bloca puţina căldură ce mai emana din şemineu, iar aerul rece îi mângâie pielea lui Ivory.

– De ce stai aici? Ascunsă după un birou?

Ivory mai bău puţin whisky.

– Ar trebui să pleci, zise ea încet.

Max îşi lăsa haina să îi alunece de pe umeri pe podea, neglijent. Apoi se așeză în genunchi şi se târî în spaţiul liber de lângă ea, ghemuindu-se acolo, cu spatele sprijinit de birou. Îşi întinse picioarele atât de aproape, încât Ivory ar fi putut să le atingă cu ale ei, dacă ar fi găsit curajul. Intim, însă distant.

Povestea vieţii ei.

Căldura trupului său lângă al ei întrecea de departe ceea ce oferea şemineul agonizant şi îi stârnea o nevoie sălbatică, cu care nu s-ar fi putut compara nici o mie de ruguri aprinse. Aceeaşi nevoie împotriva căreia luptase de când îl văzuse pentru prima oară. Se holbă la vârfurile cizmelor lui, ce luceau slab în lumina flăcărilor. Era îngrozită că, dacă s-ar fi întors să îl privească, ar fi făcut ceva prostesc. Fiindcă în seara aceea emoţiile ei erau ținute în frâu doar de un fir foarte subţire. În acea seară se zbăteau şi se frământau, căutând o fisură pe unde să ţâşnească.

Lângă ea, Max se foi, smucind de lavalieră şi desfăcându-i nodul cu un oftat de uşurare. Aruncă materialul enervant într-o parte şi întinse mâna după carafa pe care ea o ţinea încă. În tăcere, Ivory îşi slăbi strânsoarea şi îl auzi trăgând adânc aer în piept, apoi dându-şi capul pe spate şi înghiţind. Nu avea să se gândească la buzele lui pe marginea rece de sticlă, unde fuseseră ale ei. Nu avea să se gândească la ce gust trebuia să aibă acum buzele lui – de whisky şi de dorinţă. Nu avea să se gândească la nimic.

– Este un whisky bun. Avea vocea răguşită din cauza băuturii.

– Viaţa este prea scurtă pentru un whisky ieftin.

Îl auzi luând o altă înghiţitură, în timp ce îşi îndrepta atenţia, de la vârfurile cizmelor lui, la marginea fustei ei, prinsă sub o coapsă musculoasă. Propriile ei coapse i se strânseseră pentru a ostoi durerea ce începea să le săgeteze.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu King! Spune-mi cum ai recăpatat-o pe Beatrice!

Ivory simţi cum i se ridica în piept un hohot de râs isteric.

– Am negociat. Pronunţă cuvântul cu mare grijă.

– Nu este suficient.

– De ce contează?

– Pentru că vreau să ştiu cât a costat eliberarea ei.

Nimic din ce ea nu mai dăduse la schimb înainte. Şi supravieţuise atunci, aşa cum avea să supravieţuiască şi acum.

– Două sute de lire. Ceea ce a plătit pentru ea.

– Numai atât?

– Numai atât te priveşte pe tine. A fost o chestiune de afaceri între King şi Chegarre.

– Înţeleg.

Părea uşurat, iar Ivory ştiu că îi interpretase cuvintele exact aşa cum intenţionase ea. Îi prezentase ceva la care el se putea raporta – o înţelegere între doi oameni de afaceri.

Îi înapoie carafa cu un gest natural, cristalul greu simţindu-se cald în palma ei. Ea îi privi fix marginea, provocându-se să îşi pună buzele acolo unde fuseseră ale lui. În schimb, lăsa whisky-ul pe podea, lângă ea.

– Ce faci aici, Max? Stând pe o podea, în mijlocul Covent Square?

– Cred că eu te-am întrebat primul asta.

– Iar eu am răspuns.

– Ba nu. Te-ai eschivat.

Ivory își plecă fruntea.

– Nu fi dificil!

– Nu sunt dificil. Sunt îngrijorat.

Își sprijinea mâinile pe coapse. Relaxat. Neafectat. Ea se gândi că avea să țipe, asta dacă nu cumva își ieșea din fire mai înainte.

– Nu fi îngrijorat, Max! Sunt bine.

– Acum tu ești dificilă. Și nu ești bine. Oamenii care sunt bine nu se ascund după birouri.

– Nu mă ascund. Mă bucur de o băutură bună.

– De una singură? Pe podea?

– Este o podea confortabilă.

– Ivory!

Din silabele numelui ei răzbătea o vagă întrebare.

Ea își mușcă buza.

– Ivory! Uită-te la mine!

– Nu pot.

Lângă ea, el oftă și se întoarse astfel încât să o privească în față. Ea îi simți greutatea privirii. Degetele i se încheștară în fuste.

– O să te sărut acum.

Era atât de aproape de ea, uitându-se adânc în ochii ei!

„Da. Fă-o și nu te opri!”

El întinse mâna și îi mângâie obrazul cu un deget, dezmierdându-i buza inferioară cu degetul mare. Inima lui Ivory bătea într-un ritm frenetic, iar sângele îi clocotea în vene. Era posibil să fi încuviințat dând din cap. Nevoi, dorințe și visuri, pe care și le ferecase într-un cotlon întunecat al inimii cu multă vreme în urmă, i se învârtiseau prin suflet fără milă. Voia să fie cu acest bărbat, să îi stea alături, nu pentru că o plătea pentru asta, ci pentru că putea.

Barierile pe care și le ridicase cu grijă în jurul ei se prăbușeau ca un castel de nisip spulberat de un val uriaș. Maximus Harcourt nu mai era doar un client, cum nu mai era nici o simplă distracție ori distragere. Nu mai avea nici un rost să se prefacă și,

recunoscând acest lucru, i se luă o greutate de pe umeri. Că era bine sau rău, acest bărbat devenise ceva mai mult.

– Max...

– Șșșt! O să te sărut, Ivory. Și apoi o să fac dragoste cu tine.

– Dar mă gândesc...

– Gândești prea mult. Nu mai gândi! Doar simte!

Ea înclină din cap, chiar dacă tot corpul îi tremura. Numai de această dată avea să se lase dusă de val. Să aleagă ceva pentru ea însăși.

– La etaj...

– Prea departe! Cuvintele îi sunară răgușit în timp ce se depărta de birou, în genunchi, și se apleca spre ea. Mâinile îi poposiră pe șoldurile ei. Mi-am dorit de prea mult timp să fac asta! Buzele lui îi atinseră ușor fruntea.

Mirosul lui îi invadă nările. Acea aromă bărbătească stranie, de căldură amestecată cu whisky. Mâna ei se îndreptă spre materialul mătășos al vestei lui, ca și cum astfel și-ar fi putut păstra calmul.

Buzele lui alunecară spre obrazul ei, lăsând în urma lor o dâră de foc imposibil de șters.

– Îmi place cum se simte pielea ta, șopti el.

Cealaltă mână a ei se ridică spre gulerul cămășii lui, urmându-i linia gâtului și a umărului. Îi simți reținerea sub buricele degetelor, mușchii încordați și fremătători. Max gemu încet și își coborî capul spre locul de pe gâtul ei unde pulsul îi zvâcnea nestăvilit. Buzele lui erau în egală măsură blânde și insistente. Obrazul lui aspru îi zgâria bărbia, iar ea închise ochii, înfigându-și degetele în umărul lui.

Degetele lui își făceau de lucru cu copcile de pe corsajul rochiei, și materialul se desprinsese repede. O prinse de umeri, trăgându-i de mâneci în jos, iar ea își eliberă brațele. Gura lui îi explora acum clavicula, iar mâinile i se plimbau pe spate, ridicând-o și susținând-o, astfel încât ajunse să stea în genunchi, în fața lui. Se lupta cu șnururile rochiei și ale juponului ei, smucindu-le din nodurile elaborate, împingându-i-le în jos pe coapse, cu gesturi din ce în ce mai grăbite.

Le urma ră corsetul și cămășuța, aruncate cât colo cu un mârâit de triumf sau de frustrare – era greu de spus care. Ea rămase goală, îngenunchată pe o grămadă de pânză și lână, aerul rece făcându-i pielea de găină. Îngenunchat în fața lui Ivory, cu mâinile pe șoldurile ei, începu să îi deseneze pe piele cercuri mici, cu degetele. Încet, înaintă peste coastele ei, îi cuprinse sânii, dezmierdându-i cu degetele mari sfârcurile, ce i se întăriseră deja dureros. Ivory își înălță privirea, gâfâind.

– Atât de frumoasă, murmură el, aplecându-se și sărutând-o iarăși, de această dată posesiv.

Ivory i se supuse, propriile degete încurcându-i-se în haine cu frenezie. Nu era îndeajuns să îi simtă mâinile pe pielea ei goală. Voia să îl simtă în întregime, să îi simtă căldura, atingerea pielii pe piele, sudoarea.

Îi trase cămașa peste cap și îi admiră pieptul superb, ale cărui curburi musculoase implorau să fie explorate. Ea își adânci degetele în cârlionții de păr blond, care devenea mai des pe măsură ce cobora, formând o linie îngustă și dispărând sub betelia pantalonilor. Se aplecă, presărându-i sărutări pe gâtul puternic și continuând mai jos, sugându-i blând sfârcurile, trecându-și limba peste coastele lui. Max gemu, împletindu-și degetele în părul ei, îmbiind-o să coboare mai mult. Mâinile ei îi strânseseră prohabul și mădularul întărit, ce se împingea în material.

Era udă, pulsația intensă din pânțele ei și dintre coapse zdruncinându-i controlul. Nevoia de a-l simți umplând-o, pătrunzând adânc în ea, era copleșitoare. O făcea neîndemânică, bâjbâind să îi deschidă nasturii.

– Pantalonii tăi, suspină ea, fără să îi pese de cât de disperată părea.

Era disperată.

Max îi dădu drumul numai atât cât să își smulgă nasturii, scoțându-și pantalonii, odată cu cizmele. Apoi se întoarse la ea, susținând-o și lăsând-o pe spate pe covor, în fața șemineului. Se așeză între picioarele ei, plecându-și capul, sărutând-o apăsător, într-o ciocnire înfierbântată a dinților și a limbilor. O mână i se avântă dincolo de buricul ei, degetele strecurându-i-se printre petalele ei, mârâind de plăcere la descoperirea pe care o făcu.

Ivory se arcui de pe podea, cu fiecare terminație nervoasă a trupului în flăcări. El își vârî un deget adânc în miezul fierbinte, iar Ivory scânci înainte de a-i prinde încheietura și de a-i îndepărta mâna.

– Nu. Te vreau în mine pe culmile extazului, spuse ea. Cu totul.

Max scoase un sunet jos, de adevărată tortură, lăsându-se peste ea, cuprinzându-i umerii cu brațele. Ea simți cum mădularul lui îi apăsa îngemănarea coapselor și își încolăci picioarele în jurul taliei lui, știind că se afla periculos de aproape de a se prăbuși în hău. El o pătrunse foarte încet, plecându-și capul și prinzându-i un sfârc între buze. I-l mușcă ușor, senzația pe care i-o dădu fiind la limita durerii, și apoi mai tare, cu fiecare atingere. Un fior o cutremură.

Își ridică șoldurile spre el, furtuna pasiunii aproape orbind-o.

– Max, șopti ea.

Rugămintea ei păru să frângă și ultimele stavile de reținere rămase în ființa lui, și se descătușă, pătrunzând adânc în ea. Ivory închise ochii în fața valvătăii de extaz ce se aprinse, gemând de fiecare dată când el se retrăgea ușor, pentru a se avânta și mai puternic. Își strânse mai tare picioarele în jurul taliei lui și se agăță de brațele lui, savurându-le mișcarea și încordarea. Plăcerea o inunda, sporind cu câte un val învolburat după fiecare dintre avânturile lui. Părul lui îi mângâia obrazul și îi auzea răsuflarea întretăiată în ureche. El asuda acum, iar ea deschise ochii, întorcându-și capul numai puțin, pentru a-i linge picăturile sărate de pe gât. El gemu răsunător, șoldurile i se împinseră înainte și, deodată, totul se zgudui în interiorul ei, o plăcere de o intensitate pe care nu o mai trăise niciodată săgetându-i mădularele și golindu-i mintea de orice gând în afară de felul în care îl simțea pe el.

El deveni rigid, pulsând în pânțele ei, cu fiecare mușchi întins ca o coardă, lăsându-se scaldat de valul propriei plăceri. După un moment, se prăbuși peste ea, se rostogoli pe o parte și o trase lângă el. Rămaseră întinși pe podea, în tăcere, trăgându-și răsuflarea, aerul răcorindu-le trupurile umede. Max întinse o mână în spate după haina lui, pe care o trase peste amândoi, ajutând-o în același timp pe Ivory să își cuibărească capul pe umărul lui.

– Ar trebui să nu mai gândești mai des, glumi el, privind în tavan.

Îi mângâia pielea catifelată de pe partea interioară a brațului cu mâna liberă, atingerea lui fiind caldă sub pătura improvizată.

Ivory zâmbi, nefiind sigură dacă ar fi trebuit să râdă sau să plângă. Nu făcu nici una, nici alta, ci își întoarse capul și îi depuse un sărut pe piept. Nu își dorea decât să păstreze acest moment, să și-l fixeze în memorie. Să își permită luxul de a pretinde că lucrurile ar fi putut fi diferite, doar pentru acel scurt timp care încă era al ei.

– Trebuie să recunoști că am dreptate. O înghionti ușurel.

– Ai dreptate. Ea zâmbi.

– Mmmm... Spune-o din nou! Că am dreptate.

– O voi spune dacă o poți face din nou, îl tachină ea, neputându-se abține.

Un chicotit jos îi făcu pieptul să tresalte sub urechea ei.

– Ce, asta?

Se ridică și o sărută, o campanie lungă și înceată de explorare, care o lăsa amețită cu totul.

– Sau asta?

Mâna lui liberă îi strânse sânul, îi mângâie șoldul și pantecele, înainte de a-i depărta petalele și de a-i răvăși, încet și hotărât, mugurele.

Ivory își ținu respirația sub atingerea lui.

– Da.

Nu se putea sătura de bărbatul acesta! Ar fi trebuit să fie mulțumită și epuizată, totuși deja se simțea iarăși stărnită, corpul ei arcuindu-se în întâmpinarea lui, în întâmpinarea atingerii lui. Iar el o știa prea bine.

Max îi contură cu mâna interiorul coapsei, deschizând-o mai mult. Tot amuzamentul i se ștersese de pe chip, fiind înlocuit de o dorință întunecată ce îi involbura privirea. Se uită la ea, ochii lui pironindu-se în ai ei, în timp ce degetele îi frământau carnea înfierbântată și umedă.

– Nu te opri! îi ceru Ivory cu răsuflarea tăiată, simțind cum văpaia mocnea iarăși în măruntaiele ei.

– Îmi dai iarăși ordine, domnișoară Moore? Vocea îi era joasă și răgușită.

– Da, suspină ea.

Brusc, el își retrase degetele, iar Ivory scoase un sunet enervat. Imediat însă o trase deasupra lui, haina căzând într-o parte, picioarele ei cuprinzându-i talia. O prinse de șolduri și o împinse în spate, iar ea îi simți mădularul întărit pregătit s-o pătrundă.

O satisfacție pătimașă îi spori dorința.

– Ai fost rapid, șopti ea, întinzând mâna între ei pentru a-i cuprinde bărbăția.

– Mă faci să mă simt invincibil, spuse el aspru, uitându-se în sus la ea.

Ea îi mângâia mădularul, mișcându-și mâna de jos în sus. Îi strânse ușor vârful, rotindu-și podul palmei în jurul lui, întinzându-i umezeala pe piele cu degetul mare. El se ridică spre ea, suspinând la rândul lui, și îi prinse mâna, oprindu-i mișcările.

Fără grabă, se poziționa ca să o pătrundă, susținându-i neconținut privirea.

– Vreau să fiu în tine când te vei afla pe culmile extazului.

O dorință aprigă puse stăpânire pe ea, și Ivory alunecă peste el, simțind cât de bine i se potrivea, lăsându-se pătrunsă. Își undui șoldurile, bucurându-se de senzația de împlinire pe care i-o dădea el. Max gemu și se înălță spre ea, mâinile lui strângându-i talia.

– Dă-ți drumul, îi porunci ea, puterea pe care o avea asupra lui în acel moment făcând-o nesăbuită.

Își strânse mușchii în jurul lui, iar el închise ochii, luptându-se să își păstreze controlul.

– Tu prima, reuși el să îngame, înfigându-și degetele în fesele ei, ridicând-o ușor și apoi lăsând-o să cadă, pornind o cadență chinuitoare pe care ea nu o putea încetini.

Scânci și îl apucă de umeri, încercând să găsească un ritm ce i-ar fi permis să mai reziste puțin, însă trupul ei preluase controlul, alunecând în față, în spate și tot așa, călărindu-l, plăcerea înfierbântându-i sângele. Închise ochii, mii de scântei explodându-i în spatel pleoapelor când trupul îi ajunsese în punctul culminant.

Max se avântă adânc în ea, strângând-o de talie și împingând-o peste el, iar Ivory începu să tremure, degetele ei înfigându-i-se în umeri pe măsură ce se lăsa pradă plăcerii. Max se mai ridică o dată, străpungând-o cu fiorii orgasmului, și își găsi propria eliberare. Ivory se prăbuși pe pieptul lui, cu chipul ascuns în scobitura gâtului său, sigură că nu avea să se mai miște vreodată.

Apoi, își ridică puțin capul, frecându-și obrazul de barba lui. Niciodată, nici un bărbat nu mai căutase să îi provoace plăcere cu atâta înverșunare și devotament.

– Ai avut dreptate, spuse ea cu simplitate.

El râse iarăși, iar ea zâmbi larg, plăcându-i foarte mult acel sunet nou.

– Bineînțeles că am avut dreptate.

Își plimbă degetele de-a lungul coloanei ei și își lăsă mâna să i se odihnească pe mijloc. Nici unul dintre ei nu încercă să se acopere.

– Dar dacă vrei să o spui din nou, o să am nevoie de câteva minute.

– Mmmm...

Cu un efort nemaipomenit, își înalță capul, apoi își încrucișă brațele pe pieptul lui și își sprijini bărbia pe mâini, ca să îi poată vedea fața.

El întinse o mână în spate și apucă juponul ei abandonat, apoi și-l îngrămădi sub cap, ca pe o pernă. Îi atinse chipul cu degetele, trasându-i linia bărbiei. O privi adânc în ochi.

– Cauți vreo urmă de regret? îl întrebă ea.

Cealaltă mână a lui se crispă pe spatele ei.

– Poate.

Ea își plecă fruntea, sărutându-i pieptul, ascultându-i bătăile constante ale inimii. Poate că într-o zi urma să regrete neputința de a-l păstra pe acest bărbat pentru ea, însă nu avea să regrete niciodată ceea ce împărtășiseră.

– Nu vei găsi nici una.

El îi zâmbi, iar ea își pierdu răsuflarea de-abia redobândită. Cum stătea întins acolo, fără să îl despartă de ea nimic altceva decât zâmbetul intim al unui iubit, era irezistibil. Cuibărită

în siguranță în brațele lui, privindu-l cum îi zâmbea astfel – i-ar fi fost atât de ușor să se îndrăgostească!

– Îți promit că data viitoare vom face asta într-un pat adevărat. Ei bine, asta și o mulțime de alte lucruri.

Ivory simți cum i se frângea inima. În viitor, ea avea așteptări mai mari decât ar fi putut el îndeplini! Însă alungă acel gând, nedorind să renunțe încă la vis.

– Cum ai căpătat cicatricea asta? întrebă ea, urmărind cu degetele linia albă ce îi brăzda fruntea pe la rădăcina părului.

Părea atât de naturală acea întrebare! O întrebare pe care ar fi pus-o orice iubită.

Max se uită în jos la ea.

– Nu am asigurat un tun pivotant așa cum ar fi trebuit. Și a pivotat direct în capul meu.

Ivory îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

– Ce? râse Max. Ai fi vrut să îți spun că de-abia am scăpat cu viață, ferindu-mă de sabia unui corsar berber? În timp ce strângeam în brațe o femeie tânără și frumoasă, pe care mă grăbeam să o duc pe punte, în siguranță?

Ea făcu o grimasă.

– Păi, m-aș fi mulțumit și fără partea despre femeia-tânără-și-frumoasă pe care o strângeai în brațe, dar – da.

Max chicoti, un sunet profund, din piept, care răsună în urechea ei.

– Atunci, îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Chiar ai fost lovit în cap de un tun?

– Era a doua mea săptămână ca mus. De-abia ancoraserăm în port. M-a secerat din picioare, sau cel puțin așa mi s-a spus mai târziu. Mi-a crăpat craniul. Mi-am petrecut următoarele două zile zăcând într-un cabinet medical întunecos, cu o durere de cap cumplită și rumegându-mi gândurile.

– Dacă mă gândesc mai bine, hai să ne întoarcem la imaginea ta alergând pe punte, cu o femeie frumoasă în brațe. Era foarte grea?

– Este o poveste preferabilă celei în care zac acoperit de propriul sânge și vomă.

Ivory atinse iarăși cicatricea neregulată. Cu siguranță nu fusese cusută de cineva priceput.

– Nu aveai un chirurg?

– Ba da, dar se dusese undeva prin port. Mai mult ca sigur el ținea o femeie în brațe în acele momente. Poate chiar două. Oftă. Bucătarul a suturat rana.

– Și bucătarul era beat?

– De obicei.

– Doamne, Dumnezeu!

– Începi să îmi rănești orgoliul. Mai întâi îmi spui că sunt un pirat neîngrijit, și acum – asta. Sugerezi cumva că înfățișarea mea chipeșă este ruinată pe vecie?

– Sugerez că ai avut probabil parte de un mic miracol pentru că nu ai murit din cauza unei infecții.

– Bănuiesc că a fost implicată o cantitate considerabilă de rom, răspunse Max sec. De obicei așa se întâmpla, în ceea ce-l privea pe bucătar.

– De ce mi-ai spus adevărul?

Îl simți pe Max încremenind sub ea.

– Ce vrei să spui?

– Majoritatea bărbaților nu și-ar fi recunoscut niciodată greșeala.

– Ce ți-am spus eu, să nu mă amesteci niciodată cu majoritatea bărbaților? zise el, buzele curbându-i-se într-un început de zâmbet. În plus, ce aș fi câștigat dacă ți-aș fi spus o minciună?

– Admirația mea?

– Oh, dar am admirația ta! Mișcă din sprâncene sugestiv.

Ivory îl plesni cu palma.

– Toată lumea minte, spuse ea după un moment. Fie și numai prin omisiune.

Ca și ea.

– Poate.

Ivory se aplecă, sărutându-l ușor în scobitura gâtului. Se retrase și îl văzu privind-o cu atenție.

– Nu am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, Ivory. În toată viața mea.

– Sunt sigură că le spui asta tuturor fetelor, replică ea, afișând o nepăsare pe care nu o simțea.

– Nu. Max nu mai râdea. Te doresc!

O prinse de bărbie și o obligă să îl privească în ochi.

– Mă ai. Întinsă peste tine. Goală, că tot veni vorba.

– Nu asta vreau să spun. Și o știi.

Da, o știa.

– Nu face asta, Max!

– Ivory...

– De ce nu te poți bucura, pur și simplu, de asta? De ce trebuie să însemne mai mult?

Nu își putea permite să viseze.

– Pentru că deja înseamnă mai mult.

Ivory se ridică de pe el, resimțind puternic pierderea atingerii lui.

El se ridică în capul oaselor.

– Tu nu ești ceva de care să mă pot bucura, pur și simplu.

Ea se aplecă și își culese de pe jos cămășuța și corsetul, îmbrăcându-se cu mișcări nervoase.

– Ești o femeie minunată! Deșteaptă. Curajoasă. Plină de resurse. Frumoasă. Bună. Se opri. Încăpățânată și căpoasă, dar nimeni nu este perfect.

Spusese ultima frază ca să o tachineze, însă nu reuși decât să îi facă inima să sângereze.

Ivory șovăi înainte de a-și trage rochia peste cap. Nu se deranjase să își pună juponul, aflat încă în spatele lui Max, și băjbăia după copcile căzute pe covor. Și le înfipse în corsaj, încheindu-și rochia.

El se ridică în picioare și o prinse de brațe.

– Ivory!

Ea se opri, dar nu reuși să se îndepărteze de el.

– Și ce ai face cu mine, odată ce m-ai avea? îl întrebă Ivory.

– Ce?

– Mă vrei. Cum? Ca soție? Ca amantă? Ca prietenă?

El își încheștase fălcile, tulburarea încețoșându-i privirea.

– Unde m-ai ține? Pe vasul tău? În casa ta din oraș? Sau poate pe una dintre proprietățile tale de la țară?

Și acesta era miezul problemei. Ceea ce construise ea acolo, în Covent Square, reprezenta libertatea ei. Reprezenta independența ei. Devenise propria ei stăpână, bazându-se numai pe ea însăși, asigurându-și singură traiul, fără a se afla la mila nici unui bărbat. Knightley îi arătase calea. Ivory nu privise niciodată înapoi.

Nu avea cum să existe vreun viitor pentru ea și Max. Semănau prea mult. Se arătau mult prea nepăsători față de constrângerile unei lumi care i-ar fi vrut încătușați în tradiții și etichete. Nici unul dintre ei nu l-ar fi putut avea vreodată pe celălalt cu adevărat. Fie și numai pentru puțin timp.

– Nici tu nu semeni cu bărbații pe care i-am întâlnit în viața mea, rosti Ivory cu blândețe. Ești puternic, milos și onorabil. Încăpățânat și căpos uneori, dar nimeni nu este perfect.

Umbra unui zâmbet îi înflori lui Max pe buze. Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor.

– Ceea ce există între noi este... Se întrerupse, încercând să găsească cuvântul potrivit. Magic. Real. Nu trebuie să aibă o etichetă.

„Și nu trebuie să aibă ziduri și gratii.”

El răsufală cu greutate.

– Nu te pot lăsa să pleci.

– Sunt chiar aici.

„Pentru încă puțin timp.”

Max își recuperase și își îmbrăcase toate hainele, răcoroase din cauza aerului rece. Își simțea tot trupul sleit de puteri după ce fusese cu Ivory, cutremurat până în măduva oaselor de intensitatea dorinței ce îl cuprinsese în timp ce o strângea în brațe. Iar acum, când o privea îmbrăcându-se, o simțea îndepărtându-se iarăși de el, și își disprețui neputința de a o opri.

– O să trebuiască să te angajez din nou.

Spuse singurul lucru care îi trecuse prin cap care ar fi putut să o aducă înapoi la el. Ce ar fi putut pune capăt acelei retrageri implacabile a ei.

– Pentru ce?

– Pentru contele de Barlow, răspunse el.

Îi era din ce în ce mai ușor să pronunțe acel nume, fără ca negura mâniei să îi întunece privirea.

– Ah! Există vreun cadavru de care vrei să mă ocup?

– Nu, nu există nici un cadavru. Încă. Am învățat câte ceva de la tine.

– Ca de pildă? Păru surprinsă.

– Ca răbdarea.

– Atunci, o să mă angajezi ca să fac ce?

„Să rămâi cu mine.”

– Nu m-am hotărât ce voi face cu Barlow. O să îmi iau un răgaz, să chibzuiesc pe îndelete.

Ea își strânse brațele pe lângă corp.

– Crima este un lucru murdar.

– Mi-ai mai spus.

Era ridicol! Soarta lui Barlow nu era responsabilitatea lui Ivory.

– Ai face bine să o ții pe Beatrice ascunsă de ochii lumii până când te vei decide la un anumit curs al evenimentelor.

– De acord.

Un ceas sună de pe polița șemineului. Ivory își ridică privirea, de parcă și-ar fi amintit dintr-odată unde se afla.

– Îmi pare rău! Trebuie să plec.

– Ce? Max își simți fruntea încruntându-i-se din cauza confuziei.

– Am o altă întâlnire.

– La ora asta din noapte?

– De obicei lucrez noaptea. Răspunsul ei fu lipsit de expresie.

– Permite-mi să te duc oriunde trebuie să ajungi!

– Nu este nevoie. Clientul meu trimite o trăsură.

– Ivory, ce se întâmplă?

– Nimic.

Se îndrepta deja către ușă. La naiba, de ce făcea mereu asta?

– Te rog, lasă-mă să vin cu tine! Pot ajuta.

– Este o chestiune care nu te privește pe tine, spuse ea ca și cum nu îl auzise. Mă descurc destul de bine de una singură.

Bineînțeles că se descurca! Nu cu mult timp în urmă, Ivory Moore nici măcar nu știa de existența lui. Nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de nimeni.

Și acest lucru nu îi convenea deloc.

Se mișcă atunci, făcu câțiva pași repezi, prinzând-o lângă ușa, și, deodată, mâinile lui îi cuprinseseră chipul și o sărută cu o disperare pe care o simțea până în centrul ființei lui. Mâinile ei i se așezară pe piept, șifonându-i cămașa, iar el o simți răspunzându-i.

Sărutul se sfârși la fel de brusc cum începuse, și el își lipi fruntea de a ei, respirând întretăiat.

– Te voi aștepta, șopti el.

Îi simți mâinile strângându-i materialul de pe piept.

– Te rog, nu!

Își înalță capul, sărutându-l cu o blândețe atât de sfâșietoare, încât îl lăsă tremurând.

Ivory se desprinsese din îmbrățișarea lui, cu ochii umbriți de o tristețe de neînțeles.

– Rămas-bun, spuse ea pentru a doua oară în acea zi și se strecură pe ușă.

Max nu părăsi imediat sediul firmei Chegarre și Asociații. Rămase în camera de lucru, ascultând cum casa veche scârțâia în jurul lui, sunetele înăbușite ale orgiei de afară pătrunzând prin fereastra acoperită. Trase draperia numai foarte puțin și privi cum Ivory, înfășurată confortabil în pelerină, se urcă într-o trăsură ce o aștepta în piața aglomerată. Era o trăsură luxoasă, vopsită în negru și mărginită de frumoase dungi roșii. O pereche de armăsari suri identici fremătau și își cabrau capetele, de parcă s-ar fi grăbit să lase în urmă dezordinea din piață. Nu exista nici un indiciu referitor la proprietarul trăsurii, în afară de faptul că trebuia să fie foarte înstărit.

Vreun alt pair care avea nevoie de ajutor ca să-și îndese o problemă sub proverbialul covor de Aubusson.

Ușa trăsurii se trânti, închizându-se, și atelajul o porni la drum, clatinându-se. Oamenii se împrăștiară din calea armăsarilor și, peste câteva minute, trăsura fu înghițită de mulțime, făcându-se nevăzută după colț. Max oftă, lăsând draperia să cadă.

Intenționa s-o aștepte, indiferent de ordinele ei ridicole. Nu conta cât de mult dura, el avea să o aștepte acolo până când se întorcea acasă. Îi spusese adevărul când îi mărturisise că învățase să fie răbdător.

Se duse la birou și luă sticla de whisky, ce se afla încă pe podea, ca și când ar fi căutat o dovadă că timpul petrecut cu Ivory nu fusese o plâsmuire a imaginației lui. Ca și când ar fi vrut să se asigure că plăcerea și fericirea pe care le împărtășiseră fuseseră reale. Apoi își ridică haina, aruncând-o pe spătarul unui scaun. Juponul ei uitat forma încă o minge mototolită într-o parte a biroului, și se aplecă după el, materialul alunecându-i printre degete.

Era imposibilă. Și dificilă. Și enervantă. Îi spusese adevărul când recunoscuse că nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea. Și totuși, în ciuda curajului ei, semăna cu o creatură sălbatică, sperioasă, care o rupea la fugă când cineva se apropia prea mult. Care se ținea la distanță când cineva insista prea mult.

Împătura juponul când își dădu seama de o mișcare în cadrul ușii. Nici măcar nu avu timp să reacționeze înainte să se trezească îmbrâncit în bibliotecă, niște mâini dure strângându-i în pumni partea din față a cămășii.

– Unde este? tună o voce furioasă.

Max înțepeni.

– Domnule Lavoie, zise el, luptându-se să își țină în frâu firea. Cărui fapt datorez această plăcere?

– Unde este? tună iarăși Lavoie, privirea căzându-i pe mingea de pânză pe care Max o ținea încă în mâini. Este aici?

Max făcu un efort să îl împingă pe Lavoie, rămânând surprins de puterea bărbatului.

– Presupun că o cauți pe domnișoara Moore.

– Iar eu presupun că știi unde este, dat fiind faptul că îi ții în mâini lenjeria de corp. Vocea îi era rece și furioasă, însă nota acută de îngrijorare din vorbele sale îi făcu lui Max stomacul ghem. Este aici?

– Nu, răspunse Max încet. Tocmai a plecat. O aștepta o trăsură.

– Și tu ai lăsat-o, pur și simplu, să plece? mârâi Lavoie, cu mâinile încleștate. Nenorocitele!

Max simți cum se aprindea de mânie, și se lăsă în voia ei, pentru că o prefera sentimentului de teamă care îi dădea târcoale.

– Nu sunt gardianul ei! Nu o întreb unde se duce sau ce face.

Lavoie blestemă.

– Nu ți-a spus.

– Ce nu mi-a spus?

Lavoie își coborî privirea spre juponul pe care Max îl strângea încă în pumni și își trecu mâinile peste față.

– Bineînțeles că nu ți-a spus. Nechibzuita, nechibzuită femeie! Iisuse! Făcu un pas în spate, ca și cum nu ar fi avut încredere că s-ar fi putut stăpâni lângă Max. A luat-o o trăsură neagră? Cu margini roșii?

Max se încruntă.

– Da. Dar de unde știi...

– Fiindcă în seara asta, la clubul meu, am auzit zvonuri cum că Ivory Bellafore s-ar fi întors în Londra. Că ar da o foarte... privată reprezentație, în noaptea asta, într-o casă din suburbia Londrei, pentru un bărbat foarte norocos.

Lui Max îi sări inima în gât, chiar când sângele îi îngheță în vene.

– Cum se simte Lady Beatrice acum, când se află acasă, în siguranță? Întrebă Lavoie, tonul acuzator vibrând din fiecare silabă.

Doar Lavoie nu sugera că...

– Trăsura lui King a venit să o ia, Excelență! Ca să o ducă înapoi la Casa Helmsdale. Tu să-mi zici de ce!

Max clătina din cap, refuzând să-l creadă.

– Ea mi-a spus că a negociat eliberarea surorii mele.

Ochii lui Lavoie se îngustară până ce deveniră două fante scăpărătoare.

– Chiar că a negociat, nu-i așa? S-a oferit la schimb pentru sora ta.

– Nu ar fi făcut așa ceva! Nici măcar nu o cunoștea pe sora mea. Beatrice nu înseamnă nimic pentru ea.

– Pentru un bărbat isteț, ești destul de prost, i-o trânti Lavoie. Nu pentru sora ta a făcut-o! Max dădu înapoi cu un pas, izbindu-se dureros cu umerii de bibliotecă. Se bucurase atât de mult să o vadă pe Beatrice acasă, încât nu insistase să afle adevărul din

spatele cuvintelor vagi ale lui Ivory. Iar mai târziu, pe podeaua camerei de lucru, îi permisesse să îi ocolească întrebările, pentru că fusese prea preocupat să o sărute.

Se oferise la schimb pentru eliberarea lui Beatrice. Și o făcuse pentru el. De ce? Pentru că simțea pentru el ceea ce simțea el pentru ea? O euforie nebunească, amestecată cu vină, furie și teamă.

Avea să o aducă înapoi. Indiferent de preț.

Primul lui gând fu să își strângă echipajul și să intre cu forța în Helmsdale. Însă oamenii lui se împrăstiaseră prin Londra și ar fi durat mult prea mult. Trebuia să se gândească la altceva.

– Spune-mi cum să particip la licitația asta!

Alex clătina din cap.

– Cred că ai făcut destule.

– Puțin mă interesează opiniile tale, Lavoie! Max se aplecă spre el. Cum intru acolo?

Alex își încrucișă brațele, nefericit.

– Nu poți. King are o adevărată armată, care patrulează atât pe perimetrul proprietății, cât și prin casă. Este un nenorocit paranoid. Ai nevoie de o invitație ca să intri. Nu există altă cale.

– Ai vreuna?

– Crezi că aş mai sta aici dacă aş avea? îl luă peste picior Lavoie.

Max întinse mâna după haină și și-o trase peste umeri.

– Deci, asta a fost un „nu“.

– Da, a fost un „nu“. Nu am nici una. Alex se opri. Unde te duci?

– Să găsesc pe cineva care are.

– Vin cu tine!

– Bine, spuse Max, deja la jumătatea drumului spre ușă. Poți conduce.

Gheara Leului era aglomerată la ora aceea din noapte. Aerul era irespirabil din cauza căldurii emanate de atât de multe trupuri înghesuite într-un spațiu mic. La căldură se adăuga mirosul greu de lână udă, bere și grăsime. Un vacarm neîntrerupt îngreuna auzul.

Max se aruncă în mulțime, scrutând chipurile. Zări unul familiar, a cărui stăpână era împovărată de o tavă grea, plină până la refuz cu căni de bere. Dintr-o mișcare agilă, îi tăie calea și îi luă tava din brațe.

– Unde-i Gil? strigă el.

Frumușica roșcată care servea la mese îl privi amenințător.

– Lucrez, se plânse ea, întinzându-se după tavă.

– Unde-i Gil? Spune-mi și mă dau la o parte din calea ta!

Ea își dădu ochii peste cap.

– În spate. Unde altundeva? Își recăpătă tava și se pierdu iarăși în mulțime.

Max se îndreptă spre partea din spate a tavernei și împinse ușa camerei din spate, numai pentru a fi întâmpinat de țeava unui pistol.

– Domnii bat la ușă mai întâi, îl admonestă Gil. Țeava pistolului nu se clinti.

– Nu sunt un domn. Și poți lăsa arma deoparte. Ești prea ocupată în seara asta, ca să te mai și descotorosești de un cadavru.

– Începi să vorbești ca ducesa, căpitane Harcourt!

– Mi s-a mai spus.

Arma coborî încet.

– Ce vrei?

– O invitație la licitația lui King.

O sprânceană arcuită se ridică și mai mult.

– Și ce mama zmeilor te face să crezi că aș avea una?

– Pentru că nu toate invitațiile alea au fost livrate. Și, dacă vreunul dintre mesajele tale nu poate fi livrat în mâna destinatarului, se întoarce aici.

– Și de unde știi asta?

– Sunt atent.

– Hmm! Gil se uită la el cu atenție. Și chiar dacă aș avea să-ți dau una dintre invitațiile astea, de ce aș face-o?

– Spune-ți prețul!

A doua sprânceană se ridică.

– Cred că am mai auzit replica asta de la tine.

Max o țintui cu privirea, așteptând.

Femeia își țuguie buzele, netezindu-și o șuviță rebelă de păr roșu ca focul, chibzuind.

– O parte din corabia ta și din încărcătura ei. Cererea tot mai mare pentru bumbac mă intrigă.

Max simți cum fălcile i se descleștau ușor. Dintre toate lucrurile pe care se gândise că le-ar fi putut cere acea femeie nu făcea parte și acela. Își dresе vocea.

– S-a făcut!

Gura ei desenă un „O“ perfect.

– S-a făcut? Așa, pur și simplu? La dracu', ar fi trebuit să cer toată corabia!

– Dar nu ai făcut-o. Cu toate că i-ar fi dat-o, dacă acest lucru ar fi însemnat să ajungă la Ivory. Putem pune la punct detaliile noului nostru parteneriat puțin mai târziu. Ai cuvântul meu! Însă în momentul ăsta am nevoie de o invitație.

– Te cam grăbești, căpitane? Ți-e teamă să nu îți fie smulsă de sub nas vreo pânză drăguță înainte să ajungi acolo? îl luă în zeflema ea.

Max își simți fiecare mușchi încordându-se. Se gândise să îi adreseze o rugămintе acelei femei, în numele lui Ivory, dar nu o cunoștea destul de bine pentru a fi sigur că avea să se înduioșeze, și nici Alex nu fusese sigur. Era mai bine ca Gil să rămână cu impresia că era un nenorocit egoist, decât cu informația că Ivory se vânduse.

– Ceva de genul ăsta.

Buzele lui Gil se curbară, dar femeia se îndreptă spre o măsuță din colț. De pe marginea acesteia, luă un pătrat de hârtie împăturită, pecetluită cu o figură din ceară roșie.

– Este ziua ta norocoasă, căpitane! spuse ea, cu un zâmbet sardonice. Asta mi-a fost returnată de către băieții mei. Își aruncă o privire asupra numelui. Viconte Rollins nu va mai avea nevoie de asta la noapte, și în nici o altă noapte. Se pare că și-a frânt gâtul când calul i-a sărit într-o parte peste un gard viu, iar el, în cealaltă, ieri după-amiază.

– Tragic, mormăi Max, primind invitația întinsă.

Rupse sigiliul din ceară și despături hârtia, lăsând la vedere o carte de vizită bogat împodobită, de pe partea interioară. Părea mai degrabă o invitație la o încoronare decât la o licitație.

Gil se întorsese la masă și revenise cu o mască de domino, ce ar fi acoperit în întregime fața unui bărbat. Niște găvane goale se holbau de jos la el.

– Invitațiile sunt livrate împreună cu una dintr-astea.

– Este de-a dreptul înspăimântător. Max i-o luă din mâini.

– Pariorii lui King sunt cu toții egali. Măștile alea le răpesc tuturor identitățile, făcând posibil ca numai banul să fie la putere. Și când cumperi lucruri pe care nu ar trebui să le ai, bănuiesc că anonimatul este de mare ajutor.

Max presupuse că vorbele ei aveau sens, într-un fel ciudat, sucit.

– King știe despre decesul recent al vicontelui?

– Nu văd cum ar putea ști. Invitația mi-a fost returnată mie, nu lui. Își încreți fruntea. De unde ai știut că au existat invitații returnate?

– Am ghicit. Max își îndesă invitația în buzunarul hainei, cu cealaltă mână fiind deja pe ușă. Am învățat de la cea mai bună.

Capitolul 13

Când ajunsese Ivory, trăsurile bărbaților care aveau să participe la licitație nu sosiseră încă la Casa Helmsdale, deși ea nu avea nici o îndoială că nu se aflau cu mult în spate. Fusesse condusă prin sala de bal, care își etala toate comorile, și fusesse încuiată într-una dintre încăperile de la etaj. Era un apartament demn de o regină. Avea un șemineu imens, în care trosnea un foc strașnic, ce alunga frigul și din cele mai îndepărtate colțuri. Un pat mare domina una dintre laturile camerei principale, cu niște perdele frumoase din mătase, în nuanțe de trandafiriu și albastru. Pereții erau acoperiți cu tapet de culoarea smântânii, gravat cu frunze răscucite, iar modelul se relua pe pernele brodate împrăștiate pe pat. Imediat în

stânga ei se afla o cadă adâncă, înaltă până la șold, din care ieșeau aburi, iar prosoapele moi erau așezate în teancuri ordonate, lângă mai multe tipuri de săpunuri parfumate. Pe o măsută, lângă ușă, fusesse deschisă o sticlă de vin, conținutul acesteia așteptând să fie turnat în paharul delicat ce era înconjurat de o mare varietate de brânzeturi și prăjiturile.

Primul impuls al lui Ivory fu să refuze totul. Însă ce rost avea? Fusesse alegerea ei. Știuse exact ceea ce făcea atunci când fusesse de acord cu toate acestea.

Nu avea nici un rost să irosească o baie perfectă cu apă fierbinte numai ca să-și plângă de milă. Se dezbracă, lăsându-și hainele pe pat, și intră în garderobă, unde se urcă în cada aburindă. Se cufundă în apă, închizând ochii, simțind o durere surdă în locuri despre care uitase de mult, și care se treziseră la viață pe podeaua camerei ei de lucru. Se întreabă ce făcea oare Max în acea clipă. Spera să fie acasă la el, împreună cu mătușa și sora lui, unde îi era locul.

Rămase în cadă până când se răci apa, apoi se săpuni și se spală repede, înainte de a ieși și de a se șterge cu prosopul. Se întoarse în dormitor și descoperi că hainele ei simple dispăruseră, fiind înlocuite de o lenjerie atât de fină, încât era aproape transparentă, și de un corset cu șireturi din satin. Mai erau acolo niște ciorapi de mătase, o pereche de conduri brodați și un set de bijuterii ce ar fi făcut oamenii să șușotească. Și lângă toate acelea, aștepta o rochie menită să pună capăt oricărei conversații.

Avea culoarea amurgului, un violet profund ce își schimba nuanța în timp ce ea se mișca în jurul patului. Corsajul cobora indecent de mult, iar fustele porneau dintr-o bandă lată, ce urma să i se strângă pe talie și să îi ajungă până sub sâni. Își trecu o mână peste țeșătură, împotrivindu-se sentimentului de regret ce îi strângea inima. Dăduse reprezentării astfel îmbrăcată de nenumărate ori în viața ei. Știa foarte bine care era scenariul, după ce ecoul ultimei note avea să se stingă.

Niciodată nu se simțise mai singură decât se simțea în acel moment.

Se auzi un ciocănit în ușă și o cameristă, care avea cam aceeași înălțime cu paznicii lui King, își vârî capul în cameră.

– Vă pot ajuta să vă îmbrăcați, domnișoară? întrebă ea, dar nu era chiar o întrebare.

Ivory oftă, întinzând mâna după cămășuță.

Nu avea nici un plan.

Și asta, pentru un bărbat care plănuia cu meticulozitate itinerare și făcea pregătiri pentru cele mai negre scenarii, era înfricoșător. Acum punea la cale totul din mers, și Max își putea aminti de numai două ocazii din viața lui când se simțise atât de neliniștit. În ambele ocazii, se trezise stând pe puntea *Odiseei*, în timp ce aceasta se clătina pe un ocean înșelător, simțind aerul greu, dens și electricizat în jurul lui, incapabil să facă altceva în afară de a privi cum cerul se întuneca și cum norii se adunau amenințători, înaintând spre el.

Sala de bal a Casei Helmsdale nu era cu mult diferită. Fusese percheziționat la intrarea în casă – suportase o invadare eficientă a spațiului său personal când doi paznici se asiguraseră că nu era înarmat. Lipsa oricăror mijloace prin care s-ar fi putut apăra îl făcea să se simtă și mai expus și vulnerabil. Nu mai era înarmat acum decât cu inteligența lui.

O tăcere stranie domnea în sala de bal, întreruptă numai de murmurele joase și de conversațiile șoptite ale bărbaților. În mijlocul luxoasei săli de bal fusese întins un covor pătrat imens, înăbușindu-se astfel sunetul pașilor ce ar fi răsunat în mod normal pe podeaua strălucitoare din lemn. Bărbații care se adunaseră deja în sala de bal erau îmbrăcați în haine negre, sumbre, ce nu ofereau nici un indiciu despre personalitatea sau despre preferințele lor. Fiecare dintre bărbații fără chip purta masca neagră de domino oferită de către King, ceea ce conferea încăperii un aer deranjant de sinistru.

Nu se vedea nici urmă de Ivory. Sau de oricare altă femeie, că tot venise vorba.

Pe marginile sălii de bal fuseseră montate vitrine din sticlă, șevalete și pedestale, ce își etalau trofee. Toate candelabrele fuseseră coborâte, iar lumina învăluia fiecare comoară într-o sclipire blândă. Max se amestecă printre ceilalți oaspeți, plimbându-se de-a lungul pereților camerei, cu mâinile împreunate la spate.

Din când în când, se oprea ca să admire câte o piesă, ca și cum i-ar fi cântărit valoarea, apoi pornea mai departe.

Se opri în fața unei picturi vibrante, ce înfățișa o femeie frumoasă, culcată pe o tapiserie stacojie, cu o lebadă albă cuibărită între coapse, al cărei cap se odihnea pe sânul ei gol. Era un tablou erotic și măiastru, pe care știa că ar fi trebuit să îl recunoască, însă o sută de gânduri diferite îi zbârnâiau prin minte, nici unul dintre ele nefiind legat de artă.

Max se aplecă mai mult și citi eticheta micuță așezată la picioarele pânzei, pe care scria *Leda și lebadă*. Într-o parte a picturii se afla o statuie impozantă din bronz, un David triumfător, cu un picior ridicat pe capul unui Goliat înfrânt. Pe eticheta micuță de la baza pedestalelui scria simplu *David*.

– Un admirator al lui Michelangelo, nu-i așa? Întrebarea veni de undeva din spatele lui.

Max se îndreptă numaidecât, întorcându-se și văzând un bărbat care aștepta în spatele lui, cu o mână sprijinită nepăsător pe un baston din abanos încrustat, cu degetele încărcate de rubine scâpărătoare. Purta același costum de seară impecabil, negru, ca toți ceilalți bărbați din încăpere; avea probabil o vârstă apropiată de a lui Max și păr blond-roșcat, tuns, aranjat și pieptănat cu măiestrie peste frunte. Îl privea pe Max cu niște ochi de un albastru foarte deschis și ar fi putut să fie oricare dintre invitații la licitație, numai că acel bărbat nu purta mască.

– Da. Aceste piese sunt desăvârșite, răspunse Max pe un ton egal, ghicind imediat cu cine stătea de vorbă.

– Așa este, nu? Acei ochi palizi îl măsurară din cap până în picioare. Aceasta de aici este o piesă deosebită, continuă el, arătând spre sculptură. Bronz, nu marmură, ceea ce o face extrem de rară. Ca și tabloul. Știați că această pânză a fost găsită într-un bordel din Rouen? Întrebă el cu dispreț. Vă puteți imagina? Michelangelo ajuns să decoreze pereții târfelor?

– Nu.

King ridică ușor din umeri.

– Ah, păi, asta se întâmplă când gloatele ajung la conducere. Țărani francezi ignoranți, care jefuiesc marile castele și palate,

fericiți să vândă asemenea comori pentru un butoi de praf de pușcă ud. Zâmbi rece. Revoluția s-a dovedit minunat de profitabilă.

– Într-adevăr.

Ochii lui King se îngustară.

– Cine sunteți? întrebă el brusc.

Max știuse că, până și cu masca, ar fi fost remarcat. Nu se îndoaia că acel King avea o idee despre cine era fiecare bărbat din acea cameră. Cu siguranță știa cine fusese invitat. Și cine nu.

– Maximus Harcourt.

Și King nu avea decât să facă orice ar fi vrut cu informația aceea!

Se făcu liniște preț de o clipă.

– Alderidge!

Max îi susținu privirea.

– Da.

– Cum ați intrat aici? Din întrebare nu răzbătea decât o pură curiozitate.

– La fel ca toți ceilalți. Pe ușa din față.

– Înțeleg. King bătu darabana cu degetele pe mânerul bastonului, ochii plimbându-i-se pe fiecare centimetru din statura lui Max. Trebuie să recunosc că prezența domniei voastre aici, în noaptea aceasta, este foarte neașteptată. Surprinzătoare chiar. Cu toate acestea, King nu părea surprins. Părea aproape... amuzat. Știți, sora domniei voastre nu se mai află aici, Excelență.

– Știu.

– Sper din tot sufletul că și-a învățat lecția. În unii bărbați pur și simplu nu poți avea încredere.

Max își păstră atitudinea impasibilă printr-un monumental efort de voință.

– De ce sunteți aici? întrebă King. Ați venit să mă ucideți pentru rolul pe care l-am jucat în... întâmplările nefericite ale lui Lady Beatrice?

– Nu. Nu în noaptea asta.

– Hmmm! Ducea a spus că sunteți un măgar arogant. Nu îi deziceți spusele.

– Domnișoara Moore nu ar trebui să se afle aici.

Buzele lui King se curbară.

– Aha! Deci ați venit să o salvați. Ducea își face propriile alegeri, Excelență. Ca în după-amiaza aceasta, când am ajuns la o înțelegere privind eliberarea și întoarcerea în siguranță a surorii domniei voastre. Indiferent ce sentiment infantil de vină ați încerca în legătură cu acțiunile ducesei întreprinse în numele domniei voastre, acesta nu mă privește pe mine.

Max se concentrează să inspire încet, măsurat.

King oftă nerăbdător.

– Nu are nevoie să fie salvată, Excelență! Nu este vorba despre nimic care să nu mai fi făcut și înainte.

– Este ceva ce nu ar mai fi trebuit să facă niciodată. Pentru nimeni.

Max făcu un pas amenințător spre King și imediat fură înconjurați de trei paznici.

Degetele lui King își încetară bătăile ritmice pe mânerul bastonului său când își îndepărtă oamenii cu o fluturare a mâinii.

– Cât? întrebă Max încet.

– Mă tem că nu înțelegeți, Excelență. Aceasta este o licitație. Unde totul este disponibil pentru cel care, pur și simplu, și-l dorește cel mai mult. Nu pot încheia târguri pârținitoare prin colțuri întunecate. Reputația mea ar ajunge fărâme. Făcu o pauză. În orice caz, vă voi îngădui să rămâneți, numai dacă nu îmi veți distruge serata. Dacă vă face să vă simțiți mai bine, veți avea șansa să o salvați la sfârșitul serii, numai dacă nu vă veți cheltui toți banii pe frumusețea și măiestria care ne înconjoară acum. Fiindcă imposibilul va deveni foarte posibil. Cel puțin pentru un bărbat deștept.

– De ce ai face asta?

– Pentru că mă distrează.

Max aruncă o privire paznicilor care zăboveau încă în spatele lui King și își cântări șansele. Nu erau prea bune. Ar fi fost imposibil să o ajute pe Ivory dacă murea.

– Vreau să o văd.

Această cerere îi smulse lui King un hohot de râs.

– Și de ce credeți că v-aș îndeplini vreodată o asemenea solicitare?

– Pentru că așa nu te-aș ucide într-o bună zi pentru rolul tău în... întâmplările nefericite ale surorii mele.

King se uită la Max, reflectând cu șiretenie.

– Ce dramatic!

Max așteaptă.

– Oh, prea bine! Vă voi îngădui două minute. Două minute pentru a spune orice credeți că trebuie spus ca să scăpați de greutatea ce vă apasă pe piept, pentru a vă prezenta eventualele scuze care considerați că vă vor face să vă simțiți mai bine. Pași în lături, făcându-i semn lui Max să îl urmeze. Îmi place atât de mult genul dramatic!

Ivory se opri în fața oglinzii înalte, coborându-și mâinile pe splendida rochie de mătase. Trecuse foarte mult timp de când nu mai arătase astfel. Trecuse foarte mult timp de când nu mai făcuse ceea ce era pe cale să facă.

– Ești uimitoare!

Ivory își întoarse brusc privirea spre ușa din oglindă. King stătea acolo, sprijinindu-se nepăsător în bastonul lui.

– La parter sunt aproape o sută de bărbați care cu siguranță tremură de nerăbdare numai gândindu-se la posibilitatea ca Ivory Bellafore să-și facă apariția. Ar fi o adevărată minune să se poată concentra asupra licitației.

Ivory se uită la King în oglindă, fără a se întoarce.

– Oh, haide, ducesă, nu fi atât de tristă! Crezi că te voi scoate la licitație ca pe o piesă de artă obișnuită, oferindu-te primului moș cu mai mulți bani decât păr? Închise ușa și traversă camera, oprindu-se direct în spatele ei, susținându-i privirea în oglindă. Meriți mult mai mult de atât!

Ivory îl țintui cu privirea.

El îi mângâie buclele lungi ce i se revărsau pe spate, încă umede după baie.

Ivory se încruntă și pași în lături.

King își coborî mâna.

– Dacă e să te ia cineva acasă la noapte, va trebui să se dovedească demn de asta.

– Ce înseamnă asta?

– Vei vedea. S-ar putea să nu reușească nimeni. S-ar putea să fiu eu cel care va sfârși bucurându-se de compania ta în această seară frumoasă, și trebuie să recunosc, ducesă, că ideea îmi surâde.

– Nu înțeleg. De ce ai face asta?

– Pentru că mă distrează.

Ivory simți o înțepătură de furie. Se întoarse să îl înfrunte.

– Orice joc ai juca, King, ține minte că eu mi-am îndeplinit partea din înțelegere! De Lady Beatrice și de familia ei nu te mai poți atinge. Niciodată!

– Bineînțeles. Am fost de acord cu asta. Păru enervat. Situația în care ne găsim acum este...

– De afaceri, King. Nimic mai mult. Te aflai în posesia unei copile...

– Pfu! Nu era nici o copilă. Avea optsprezece ani. Mi s-a spus că tu aveai treisprezece ani când te-a vândut taică-tău. Și te-ai descurcat de minune.

Ivory închise ochii. Nu avea să îi înțeleagă niciodată logica sucită.

– Ai un vizitator.

Ivory deschise brusc ochii.

– Cum adică, un vizitator?

– Se pare că ai anumite treburi neterminate, de care trebuie să te ocupi înainte să continuăm această serată. Ai două minute. Sunt încredințat că poți rezolva orice problemă rămasă în acest timp.

Ivory îl privi zăpăcită cu totul. Ce fel de truc era ăsta?

– Cine?

King se întoarse și o porni spre ușă, apoi o deschise.

– Două minute, repetă el și se făcu nevăzut pe coridor.

Ivory se holba încă după el când Max se ivi în cadrul ușii.

– Max?

Își auzi numele rostit din partea cealaltă a camerei, surpriza făcându-l să sune puțin mai tare decât un murmur.

Trânti ușa în urma lui și traversă încăperea cu pași mari și grăbiți, oprindu-se brusc în fața ei. Rămase înmărmurit,

cu răsuflarea tăiată, în fața imaginii aflate dinaintea ochilor. Ea purta o splendidă rochie din mătase albastră, pielea îi era albă și strălucitoare. Părul îi era pieptănat pe spate și lăsat să îi cadă în valuri pe umeri, ajungându-i până aproape de mijloc, ca o cascadă superbă de mahon ce o făcea să semene într-o câțiva cu o prințesă medievală.

– Max, ce faci aici? suspină ea.

– Ce ți se pare că fac? Iau cu asalt Bastilia. Deși nu așa cum mi-am închipuit. Nu am arme, nici armată, și port un costum de seară.

Ea clipi.

– Oh, Doamne! Ai venit aici pentru mine?

– Bineînțeles că am venit aici pentru tine. Ce dracu' întrebare e asta?

– Una bună.

– Greșit. Întrebarea mai bună este ce faci *tu* aici?

Ea nici nu tresări.

– Pot avea grijă de mine, Max!

El reduce distanța dintre ei, neputându-se abține. Îi cuprinsese chipul în mâini și îi acoperi gura cu a lui, sărutul blând, liniștitor, pe care intenționase să i-l dea transformându-se deodată într-unul disperat, posesiv. Se întrebă cine avea cea mai mare nevoie să fie liniștit, ea sau el? Ea tremură, sprijinindu-se de trupul lui, iar el o trase mai aproape, ca și cum ar fi putut să o protejeze de orice neplăcere pe care o îndurase sau care ar fi putut să urmeze. Rămaseră astfel un moment îndelungat, apoi el se desprinsese ușor din îmbrățișare, scrutându-i adâncurile ochilor.

– Ce ai făcut? Îi mângâie obrazul cu degetele.

– Ce a trebuit.

– N-o să te las să faci asta.

– Nu ai de ales, Max! Aceasta a fost alegerea mea, și aș face-o din nou.

Max se împotrivi imboldului de a o lua, pur și simplu, pe sus și de a o arunca pe fereastră. Cu siguranță erau pe afară câteva tufișuri peste care ar fi putut să cadă. Sau poate că, după căzătură, i-ar fi venit, în sfârșit, mintea la cap.

– Ferestrele sunt încuiate. Deși bănuiesc că este o măsură de precauție menită mai degrabă să îi împiedice pe oameni să intre, decât să îi țină înăuntru.

– Ce?

– Te uitai la ferestre. Plănuiai să arunci un scaun prin sticlă? Să înnozi cearșafurile și să cobori pe ele?

– Pare rezonabil. Ieșim de aici!

O prinse de braț.

– Nu pot pleca.

– Ba sigur că poți! Numai peste cadavrul meu voi permite să fii redusă la o... distracție pentru bărbații ăia de la parter!

– Tocmai asta este problema, Max!

– Poftim?

– Prezența mea în această seară garantează siguranța lui Beatrice și a mătușii tale. Și a ta.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că King nu este prost. Înseamnă că s-a asigurat că oameni nevinovați vor avea de suferit în cazul în care cineva va lua cu asalt Bastilia.

Max blestemă.

– Atunci, le voi scoate pe Beatrice și pe Helen din Londra...

– Și veți trăi tot restul vieții uitându-vă peste umăr? Max, s-a terminat. Beatrice este acasă. Familia ta este din nou întreagă, liniștită și în siguranță. Nu strica totul făcând ceva stupid!

– Te-am lăsat să pleci. Asta a fost stupid. Și voi face orice este nevoie ca să îndrept asta. Nu există nimic din tot ce am pe care să nu-l dau pentru tine. Nimic!

Ivory îl privea, emoția citindu-i-se în adâncurile întunecate ale ochilor.

– Voi fi bine, șopti ea.

– Nu ar trebui să fii *bine*, Ivory! Ar trebui să fii liberă. Apărata de lucrurile cărora le-ai supraviețuit o dată și cărora nu ar trebui să le supraviețuiești din nou. Îi dezmiardă fruntea cu buzele. Vreau să fac asta pentru tine.

Un ciocănit puternic îl făcu să tresară.

– Cele două minute ale voastre s-au scurs! Vocea înăbușită a lui King se auzi prin ușă.

Ea se aplecă spre el, sărutându-l apăsător și rapid.

– Max, eu...

Ușa se izbi de perete, și King apărură în prag, cu anturajul lui mătăhălos în spate.

Privirea lui palidă trecu de la Ivory la Max, și înapoi.

– Cred că voi doi v-ați rezolvat problemele!

Max îi întoarse privirea împietrit, tăcut.

– Mă bucur să aud asta! Se dădu la o parte din ușă. Cum am spus, Excelență, sunteți bine-venit să rămâneți, atât timp cât vă purtați frumos. Oamenii mei vă vor însoți, ca să se asigure că aveți tot ceea ce vă trebuie.

Amenințarea era evidentă.

Max își încleștă pumnii la spate.

King se întoarse spre Ivory.

– Este timpul să mergem, ducesă, spuse el. Publicul te așteaptă.

Max venise după ea.

Descoperise cumva ceea ce făcuse și pătrunsese cumva în acea casă. Negociase cumva cu King pentru cele mai prețioase două minute din viața ei. Chiar dacă eforturile lui nu schimbaseră deznodământul inevitabil, nimeni nu mai făcuse vreodată așa ceva pentru ea. Se bazase pe ea însăși și pe inteligența ei atât de mult timp, știind că nimeni, niciodată, nu avea să vină să o salveze de la nimic! Dar Max o făcuse.

Poate din vină, din simțul datoriei sau din remușcare. Sau poate din cu totul alt motiv.

Și, în timp ce aștepta la parter ca licitația să se încheie, se ținu cu ghearele de acel *poate* cât de strâns putu. Se agăța încă de acel cuvânt când fu condusă în sala de bal, văduvită acum de comorile ei.

Toate sculpturile, toate antichitățile pe care le zărise când ajunsese acolo fuseseră înlăturate, fiind, fără îndoială, împachetate cu grijă în câte o cutie din lemn umplută cu paie și trimise oriunde le era destinat să dispară iarăși. Singura rămasă era o statuie impunătoare din bronz a lui David, pentru mutarea căreia ar fi fost nevoie de o armată de bărbați plini de mușchi.

Bărbații se strânseseră în jurul unui covor pătrat imens și, cu toate că Ivory se pregătise sufletește, mulțimea lipsită de chipuri, fremătătoare, îi dădu fiori. Așteptau ca o hoardă de călăi mascați, un curent staniu de nerăbdare agitând încăperea. Știau că orice urma să se întâmple avea să fie diferit. King era pe cale să prezinte acelor cumpărători plictisiți și cinici ceva inedit. Ceva pentru care ar fi putut concura. Și tocmai asta ura ea. Acel sentiment neplăcut de vulnerabilitate expusă, ce o făcea să pară o fată de treisprezece ani care învățase prin lecții dure cum se supraviețuiea când se pornea de la nimic.

Lângă ea, King zâmbea. Sau rânjea. Era greu să își dea seama.

– O să mă faci faimos, ducesă, șopti el în barbă, ca doar ea să audă. Ești cea mai incredibilă nestemată pe care am prezentat-o vreodată!

Max își dădu seama de liniștea absolută care se așternuse numai când începu să își audă propriul puls bubuindu-i în urechi. Se întoarse spre ușă, și tot ceea ce îl înconjura dispăru în ceață.

Ivory se îndreptă spre el, sau cel puțin în direcția lui. Nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, ci avea privirea ațintită asupra a ceva ce numai ea vedea. Chipul îi era calm și senin, de parcă s-ar fi plimbat prin Hyde Park într-o după-amiază de marți, atât de nepreocupată părea. Părea exotică, fără de cusur și... de neatins.

King mergea alături de ea, bucurându-se în mod clar de vraja prin care își captivase publicul. Paznicii îi împingeau pe bărbați spre marginile sălii de bal, și King o conduse spre centrul covorului, oprindu-se și întorcându-se, asigurându-se că dobândise atenția tuturor oaspeților săi. Nu trebuia să își facă griji. Toți bărbații din cameră erau răvășiți.

– Vă mulțumesc pentru răbdarea voastră, domnilor! spuse el. Însă v-am promis ceva imposibil și perfect, și asta, prieteni, necesită timp, așa cum știți cu toții.

Prin mulțime se stârni un murmur subtil de amuzament. Max își imagina diferite moduri în care acel bărbat ar fi putut să își atingă scopul.

– V-o prezint pe domnișoara Ivory Bellafore, anunță King cu toată pompa unui herald regal. Un giuvaier pe care nici cele

mai grandioase săli de operă din Europa nu au reușit să îl atragă în acești ultimi ani. Lăsă acel amănunt să îi impresioneze pe cumpărătorii săi. Domnișoara Bellafigore a fost de acord să cânte pentru noi în această seară, continuă King. Și dacă vă veți dori o reprezentație... mai privată, mai târziu, un singur bărbat va avea această șansă.

Un alt murmur însuflețit mulțimea, inspirând de această dată nerăbdare și avaritție. Toți acei bărbați se holbau la ea de parcă ar fi fost numai un alt obiect dorit în colecțiile lor. De parcă ar fi putut să o cumpere și să o așeze într-o vitrină frumoasă din sticlă, astfel încât să o poată scoate afară și admira ori de câte ori aveau chef.

Max se concentrează să își păstreze ritmul egal al respirației. Trebuia să rămână cu mintea limpede.

– Domnișoara Bellafigore, zise King, făcând o jumătate de pas în spate.

Ochii lui Ivory alunecară peste grupurile de bărbați mascați, care o priveau, așteptând. Max de-abia mai putea să respire.

Privirea ei îl găsi acolo unde stătea, la fel de nemișcat și de tăcut ca toți ceilalți din jurul lui. Se cufundă în adâncurile ochilor lui și începu să cânte, fără muzică, instrumente sau acompaniament, doar vocea ei răsunând în sala de bal, ridicându-se până la tavan și învăluind fiecare persoană din încăpere.

El nu o văzuse niciodată cântând pe o scenă. Nu o văzuse niciodată în sălile de operă regale, nu îi auzise niciodată vocea ridicându-i-se în felul care o făcuse legendară. Cânta în italiană, limbă pe care el o vorbea foarte puțin, însă nu conta că nu înțelegea fiecare cuvânt. Îl atrăgea și îi aprindea sângele. Parcă era o ființă dintr-altă lume, iar el nu își putu desprinde privirea de la ea.

Când ultimele ecouri ale vocii ei se stinseră, sala de bal rămase complet tăcută. Și apoi King făcu din nou un pas în față, bătând din palme zgomotos, iar bărbații izbucniră deodată în aplauze. Mulțimea se împingea acum înainte, ca și cum ar fi vrut să atingă o asemenea perfecțiune, însă oamenii lui King îi țineau pe toți pe loc, departe de covorul pătrat. Max îl privi pe King cu atenție. Acesta se uita în jur, cu chipul luminat de satisfacția isprăvii pe care o făcuse. King știuse cât de strălucită avea să fie reprezentația lui Ivory, pentru că fusese sigur că ea nu ar fi făcut nimic care

să pună familia lui Max în pericol. Și știuse că, după o asemenea reprezentație, nici unul dintre bărbații prezenți nu ar fi rămas imun la farmecul ei.

King își ridică mâna, și în cameră se făcu liniște.

– Două mii de lire, spuse el, și iarăși tăcerea deveni absolută. Două mii de lire vă vor garanta o singură șansă de a vă bucura de farmecele domnișoarei Bellafigore pentru restul serii, dacă vă veți dovedi vrednici.

Se stârni un murmur de speculații.

Max se simți recunoscător pentru mască, fiindcă îi ascundea expresia. Ce dracu' făcea King? El avusese impresia că Ivory avea să fie scoasă la licitație întocmai ca toate celelalte piese ce fusese ră vândute mai înainte. Și nici un bărbat din acea cameră nu ar fi fost în stare să îi depășească oferta. Însă acum...

– Oamenii mei se plimbă prin sală. Îi puteți înmâna cecurile unuia dintre ei, dacă sunteți interesați.

Judecând după valul de agitație bruscă, aproape toți erau interesați.

Șase dintre paznicii lui King, fiecare dintre ei ducând câte o cutie din lemn plină cu ceva asemănător cu niște bețe lucioase, lungi cam cât o coadă de mătură, intraseră în sala de bal cândva în timpul reprezentației. Bărbații își întinseră gâturile, fluturându-și cecurile când paznicii lui King ajungeau în dreptul lor. Se strânse câte un cec de la fiecare client și, în schimbul a două mii de lire, fiecărui bărbat i se oferi câte un băț.

Max își lăsă cecul în mâinile unui paznic rotofei și se trezi ținând același fel de băț ca toți ceilalți. Era făcut dintr-o esență tare, poate stejar, lucios, rotunjit la capete, și mai gros decât crezuse la prima vedere. Arăta mai mult ca un vreasc lung, zdravăn, decât ca o armă, deși, folosit într-un anume fel, ar fi putut cauza oarece stricăciuni. Detașat, Max se întreabă ce stricăciuni i-ar fi putut cauza lui King înainte să-l poată opri cineva și să-l împuște. Sau să-l înjunghie. Nu ar fi rezolvat nimic, o știa, dar cu siguranță l-ar fi făcut să se simtă mai bine, chiar dacă numai pentru un minut.

Max cântări lemnul în palmă. Pe viața lui, nu își putea închipui la ce ar fi putut folosi! Își aruncă privirea în jur, însă toți ceilalți păreau la fel de nedumeriți. Poate că era o loterie. Poate că aveau

să însemneze fiecare băț și să îl arunce într-o grămadă, din care să fie apoi extras. Poate...

– Au fost serviți toți cei care doresc să participe? strigă King.

Paznicii se retrăseseră, și un cerc de bărbați se formase în jurul covorului, fiecare dintre ei strângând în mâini câte o bucată de lemn. Se așternu din nou tăcerea.

– Foarte bine!

King se întoarse încet, măsurând din priviri publicul care îl înconjură. Avea în mână un fel de potir de aur, în care se afla un obiect înfășurat într-o pânză albă, veche. Foarte încet, astfel încât să poată vedea toată lumea, despături obiectul, scoțând la lumină un smarald de mărimea unui ou de găină. Acesta scânteie și luci sub razele ce se revărsau de la candelabre deasupra capetelor lor.

În jurul lui, bărbații se foiră cu un interes reînnoit.

– Regulile sunt simple, domnilor, spuse King, aplecându-se pentru a așeza potirul și smaraldul din el în mijlocul covorului scump. Primul bărbat care va lua acest giuvaier fără să atingă cu vreo parte a corpului său covorul pe care se află, va câștiga nu doar piatra, ci și compania domnișoarei Bellafiore pentru restul serii.

Max îl privi lung și neîncrezător pe King. Șapte bărbați s-ar fi putut întinde, înșirați unul după altul, pe covorul pătrat, fără să îi atingă marginile.

– Aveți o singură șansă, așa că gândiți-vă strategia cu înțelepciune, continuă King. V-am dat câte o unealtă pe care o puteți folosi. S-ar putea să o găsiți folositoare. Sau nu.

Max își mută privirea la Ivory. Încă se uita la el, cu ochii ei căprui-închis liniștiți și încrezători. Dar era palidă. Foarte, foarte palidă.

Lângă ea, King îi oferi brațul.

– Veniți, domnișoară Bellafiore! Haideți să găsim un loc bun, de unde să urmărim spectacolul, vreți?

Rânjea iarăși. Ivory îi acceptă brațul întins, ochii ei desprinzându-se de ai lui Max, chiar dacă expresia nu i se schimbă, și îl urmă în liniște pe King în capătul opus al sălii de bal. Acolo fusese montată un fel de estradă, și doi paznici își făcură apariția, cărând scaune, pe care le lăsară în fața lui King și a lui Ivory.

Nenorocitul se bucura de fiecare minut, își spuse Max, scrâșnind din dinți pentru a-și înăbuși furia ce îl cuprindea. King¹ și regina lui. Domnind peste supușii lui lacomi, care se târau după premiu. Bărbații se îngrămădiseră deja, stând în genunchi pe poade, la marginile covorului, întinzându-și inutil bețele prea scurte pentru a ajunge la ceva. Când își pierdeau echilibrul, sau când le cădeau bețele, paznicii înaintau și îi alungau, fiindcă își irosiseră șansele. Un trio de bărbați își legară bețele unul de altul cu lavaliererele, probabil pentru că se înțeleseseră să împartă prăzile. Totuși, prăjina lor alungită se frânse și căzu, nereușind să atingă smaraldul. Mai mulți bărbați, prinzând din zbor ideea, deveniră dintr-odată aliați, și începură să meșterească niște bețe mai lungi, decorate la îmbinări cu noduri din pânză. Max privi cum un grup își întinse prăjina, lemnul șerpuiind și amenințând să se desfacă din noduri, dar atingând cu capătul marginea potirului. Toată lumea își ținu răsuflarea, dar apoi prăjina se prăbuși, și paznicii lui King interveniră din nou.

Alți bărbați, care nu doreau să se alieze cu parteneri, se apropiară, aruncându-și bețele spre potir, sperând să azvârle smaraldul mai aproape de marginea covorului, unde l-ar fi putut atinge. Două loviri potirul, ultimul dintre ele răsturnându-l și vărsându-i conținutul pe covor, dar giuvaierul rămase de neatins.

De pe tronul lui, King privea cu o încântare făturișă. Ca și cum bufoneriele copilărești, disperate, ale acelor bărbați, aduși practic în genunchi de lăcomia lor, demonstrau inexorabil că el era, într-adevăr, ființa superioară. Max îl observă, gândind febril. Poate că nu avusese niciodată intenția ca Ivory să plece acasă cu vreunul dintre acei bărbați, ci să îi pretindă compania pentru el însuși. Poate că nu avusese nici cea mai mică intenție să îi permită lui Ivory să plece din Casa Helmsdale în acea noapte. Și, prin planurile lui, King devenise mai bogat cu mii și mii de lire, fără ca acest lucru să îl coste altceva în afară de cele două sute de lire pe care le plătise pentru o debutantă îngrozită. Dar pe Ivory o costase mult, mult mai mult.

¹ Joc de cuvinte între numele personajului și substantivul comun *king* (rege), în limba engleză, în original (n.tr.)

Mulțimea din jurul covorului dispăruse aproape cu totul, bărbații retrăgându-se, mormăind și căutând mai multă băutură în care să-și înece eșecul. Paznicii își umpluseră la loc cutiile din lemn, strângând uneltele ce dăduseră greș. Câțiva bărbați se mai plimbau încă pe lângă marginile covorului, încercând să găsească o strategie care le scăpase celorlalți. Însă până la urmă și eirecurseră la soluția de a-și arunca bețele pe covor, încercând să aducă smaraldul mai aproape de margine. Max rămăsese în spate, nevrând să fie prins în marea îmbulzeală înfrigurată. Dădu ocol perimetrului, oprindu-se la capătul cel mai apropiat de King și de Ivory. Știa prea bine că acum era singurul bărbat din sala de bal cu un băț în mână.

– Excelență, i se adresă King de la înălțime. V-ați răzgândit?

– Nu.

– Atunci, ce așteptați?

Max se întoarse, uitându-se pentru scurt timp la King înainte de a se răsuci pe călcâie. Nu se putea uita la Ivory. Trebuia să se concentreze.

– Așteptam să se potolească hoardele, răspunse el pe un ton egal.

– A fost cam multă agitație, nu-i așa?

King bătea darabana cu degetele pe brațul scaunului său și părea deosebit de mulțumit de observația pe care o făcuse. Max îi putea simți greutatea privirii pe ceafă, ceea ce îi trimitea furnicături neplăcute pe sub piele.

– Am observat că nu ați licitat pentru nici una dintre lucrările lui Michelangelo mai devreme, comentă el.

– Nu, nu am licitat. King îl încerca iarăși, sperând să îl prindă cu minciuna, iar Max o știa. Așa că spuse adevărul. Ți-am urmat sfatul. Mi-am păstrat banii pentru o șansă de a dobândi ceva mult mai valoros.

– Într-adevăr! Ei bine, rămâne de văzut dacă a fost un sfat bun, Excelență. Ați putea încă să plecați de aici cu mâna goală. Priviți în jurul domniei voastre! Toți aceștia sunt bărbați educați, inteligenți. Totuși, nu au reușit să rezolve această ghicitoare.

– Mmmm... Max începea să aprecieze adevărata valoare a modului în care Ivory răspundea prin non-răspunsuri.

– De ce credeți că sunteți mai bun decât oricare dintre cei care au dat greș înaintea domniei voastre?

– Pentru că sunt mai bun. Și eu nu voi da greș.

Degetele lui King își încetară bătăile. Max zâmbi slab și se apropie mai mult de marginea covorului. Smaraldul zăcea nu departe de centrul acestuia, cu potirul alături, sclipind în lumină. Max lăsă un capăt al bățului să atingă podeaua și îl vârî sub marginea covorului. Îl ridică, și covorul se răsuci, rulându-se singur. Continuă cu aceeași mișcare pe toată latura, împingând capătul bățului pe sub margine, transformând constant covorul într-un rulou din ce în ce mai gros.

Deveni conștient de vocile, exclamațiile amestecate cu mormăieli și unele râsete, care se înălțau împrejurul lui.

Ce mai distracție!

Asuda acum, covorul greu rulându-se mai repede și mai ușor odată pornit. King stătea pe estrada lui, iar bărbații începuseră iarăși să se împingă înspre centrul sălii. Max își menținu mișcarea fermă și sigură, până când covorul rulat lovi potirul răsturnat. Foarte încet, se aplecă și, întinzându-se peste cilindrul gros, atent să nu îl atingă, luă, pur și simplu, smaraldul de pe jos.

– Bine lucrat, zise King, vocea răsunându-i prin sala de bal.

Max își încleștă degetele în jurul pietrei, simțind cum marginile ascuțite îi pătrundeau în palmă. Nepăsător, o strecură în buzunarul interior al redingotei. Nu putea spune dacă King era impresionat sau infuriat.

– Mulțumesc, răspunse el, îndreptându-se spre estradă. Se opri, cu privirea ațintită asupra lui Ivory. Domnișoară Bellafiore, spuse el cu o plecăciune, mi-ar face plăcere să vă escortez în siguranță din Casa Helmsdale în această seară.

Își alesese cuvintele cu grijă.

Ivory se ridică, strângându-și fustele. Tăcută, porni spre treptele din partea laterală a estradei și coborî cu atenție.

Max își întinse brațul, iar ea își cuibări mâna la brațul său, atingându-i mâneca foarte ușor cu degetele. El se întoarse încet și văzu că, după ce sărise de pe platforma joasă, King se postase în fața lor, blocându-le drumul.

– Mi-ai spus că este un măgar arogant, ducesă! Tonul lui era coborât. Nu mi-ai spus însă că este și deștept.

– Nu m-ai întrebat. Părea remarcabil de liniștită.

King își încrucișă brațele la piept, îndreptându-și privirea spre Max. Max îi susținu privirea palidă fără să clipească.

– Păi, bucură-te de cavalerul tău rătăcitor, ducesă, zise King, cu o ușoară curbare a buzelor. Pentru că și-a câștigat cu siguranță dreptul la favorurile tale în această seară. Ba chiar ți-aș sugera să-i găsești o întrebuintare agerimii lui în viitor, asta numai dacă nu cumva va naviga departe de tine.

– Voi ține minte asta.

– Așa să faci! Inspiră zgomotos. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine, ducesă, ca întotdeauna!

King se întoarse brusc și își croi drum prin sala de bal, flancat de un grup de paznici.

Max o trăgea deja pe Ivory spre uși, nevrând să mai stea în casă nici un minut în plus. Ieșiră năvalnic pe ușa principală, amândoi trăgând adânc în piept aerul rece. El își smulse masca, prinzând-o pe Ivory de mână, îngrozit să îi dea drumul. Îngrozit că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi fugit, cumva, iarăși de el. Porni spre lungul șir de trăsuri, distingând liniile elegante ale atelajului lui Alex. Pe lângă cai se plimba un bărbat înfășurat în haine calduroase. Îi zări venind și se grăbi să le iasă în întâmpinare.

– Iisuse, Excelență, ți-a luat ceva timp, i-o trânti Alex, cercetând-o cu privirea pe Ivory din cap până în picioare, buzele curbându-i-se într-un început de zâmbet din cauza rochiei ei. Cinci minute mai aveam și urma să conduc chestia asta direct prin ușa din față!

– Alex? clipi Ivory. Ce dracu' faci aici?

– O grămadă de lucruri pe care am crezut că n-o să le fac niciodată, mormăi Alex. Îmi îngheață fundu'. Conduc o o situație în care te affidin cauza unei trăsuri. Am încredere în căpcăunul ăsta că te scoate dintr-o situație în care te afli din cauza unei decizii monumental de stupide, pe care nu ar fi trebuit să o iei niciodată.

O apucă pe Ivory de umeri și o ținu nemișcată în fața lui, ca și cum ar fi căutat urme de lovituri.

– Haideți să discutăm mai târziu, da? îi grăbi Max. „Mult mai târziu.“

– Va veni cineva să ne împuște în curând? întrebă Alex, aruncând priviri în jur neliniștit, dându-i drumul lui Ivory și urcându-se pe locul vizitiului.

– Nu. Cel puțin, nu cred. Am câștigat-o pe domnișoara Moore cât se poate de cinstit.

Max deschise brusc ușa trăsorii și o ajută pe Ivory să intre. Fustele ei ample făcură dificil acest lucru, iar el aproape o împinse pe ea și materialul nesuferit înaintea lui.

– Ce ai făcut?

– Pornește odată! îi porunci Max, urcându-se în urma lui Ivory.

Trăsura se puse în mișcare și Max trase ușa după ei, aruncând interiorul în beznă. Într-o clipă, o luă pe Ivory în brațe, lăsându-i capul pe umărul lui.

– Nu pot spune că mi-a plăcut vreo parte din seara asta, șopti Max în părul ei moale. În afară, poate, de cea în care ai cântat.

– Nici mie. În afară, poate, de expresia de pe chipul lui King când ai rulat covorul ăla. Cum ai știut să faci așa ceva?

– Cum crezi că ne curățăm și ne uscăm vecele?

Ivory râse înăbușit.

– Încă nu-mi vine să cred că ai venit după mine!

Rostise vorbele cu o notă de mirare.

– Bineînțeles că am venit după tine! Ceea ce ai făcut a fost nebunie curată. Nu ar fi trebuit să faci așa ceva niciodată, zise el. Nu ar fi trebuit să te pui niciodată într-o asemenea situație...

Ivory se desprinsese din îmbrățișarea lui, iar el își dori să îi fi putut vedea fața.

– Nu vom avea din nou această discuție, Max.

Însă Max nu terminase.

– Gândul că un alt bărbat ar fi putut să te atingă...

– Un alt bărbat nu m-ar fi atins niciodată.

– Ești nebună? Fiecare bărbat din camera aia te voia, și nu doar ca să-ți asculte vocea. Te-ar fi dus oriunde ar fi fost gaura din care s-a târât afară, și apoi...

Ea se foi, iar el auzi foșnetul mătăsii. Îi căută mâna pe întuneric și i-o strânse, apăsându-i în palmă ceva ce părea a fi o mică fiolă din sticlă.

– Și apoi l-aș fi grăbit să se ducă în pat. I-aș fi adus un relaxant pahar cu vin, continuă ea în șoaptă. Un *foarte* relaxant pahar cu vin. Sau vin de porto. Sau orice ar fi preferat să bea. De fapt, atât de relaxant, încât ar fi fost doborât de somn. Degetele ei îi găsiră conturul feței, ca și cum ar fi vrut să îi aprecieze expresia prin atingere. Atunci, desigur, m-aș fi îngrijit de confortul lui. I-aș fi scos hainele, aș fi mototolit cearșafurile, aș fi vărsat restul băuturii. Aș fi lăsat chiar și un bilet, prin care mi-aș fi exprimat recunoștința și admirația, dacă aș fi considerat necesar. Orgoliile bărbaților pot fi chestiuni foarte delicate. Mai ales dacă nu își pot aminti ce s-a întâmplat după ce s-au urcat în pat cu Ivory Bellafiore. Este important să le dai o dovadă despre ceea ce le-ar plăcea să creadă.

Max înghiți cu greutate, pipăind sticla netedă din palmă, știind ce conținea.

– L-ai fi amețit cu narcotice.

– Da. În tonul ei nu se simțea nici urmă de scuză.

Și nici nu ar fi trebuit să se simtă, reflectă el.

– Mi-am învățat lecțiile de timpuriu, și le-am învățat bine. Nimeni nu a venit vreodată să mă salveze. Am supraviețuit datorită abilității mele de a manipula bărbații.

Degetele ei îi mângâiau bărbia.

– Și asta faci acum? Mă manipulezi?

Atingerea ei se curmă.

– Nu, șopti ea. Tu mă descătușezi, Maximus Harcourt!

Atunci, el o strânse de umeri, ridicând o mână pentru a-i mângâia gâtul, și coborând cu cealaltă de-a lungul claviculei și pe curba sânelui ei, până la marginea corsajului. Sub degete, îi simți urcările și coborârile rapide ale pieptului.

– Voi veni întotdeauna după tine, Ivory Moore, spuse el, și își plecă fruntea, gura lui ajungând la numai o răsufare departe de ea.

Ea se înfioră, însă nu făcu nici un gest pentru a se îndepărta. El îi dezmiardă buzele cu ale lui, pierzându-și controlul în clipa în care o simți deschizându-le nerăbdătoare pentru a-l primi. O devoră, neputându-se abține, acoperindu-i gura cu a lui, explorându-i căldura mistuitoare cu limba. Îl inundă o dorință

nesăbuită, diferită de tot ceea ce mai experimentase vreodată, și orice reținere rămasă se prăbuși cu o viteză amețitoare. Își strecură mâinile sub posteriorul ei, trăgând-o în poală, astfel încât să îl încălece, ridicându-i fustele peste coapse și șolduri. Se apăsă cu putere între coapsele ei, lăsând-o să simtă cât de tare îl descătușa și ea pe el.

Ea își strecurase o mână între ei și trăgea de nasturii pantalonilor lui. El își schimbă poziția, lăsându-se pe spate, oferindu-i mai mult spațiu, și, într-o clipită, ea își vârî mâna înăuntru, cuprinzându-i mădularul întărit, care țâșni afară, eliberat din strânsoare. El își lăsă mâinile să alunece în sus, pe exteriorul coapselor ei, ridicând-o, poziționându-se astfel încât să o pătrundă. Ivory gâfâia, și, foarte încet, îl călăuzi în văpaia ei umedă, conducându-l într-o descindere lentă, ca o tortură. Încremeniră așa un moment îndelungat, respirând greu în trăsura întunecată.

Și apoi ea începu să se miște, unduindu-și șoldurile nemaipomenit de încet, iar el îi luă din nou în stăpânire gura, încercând să înăbușe atât geamătul lui de plăcere, cât și pe al ei. Ea impunea ritmul, care era calculat, chinuitor, de nesuportat și îi provoca cel mai cutremurător extaz pe care îl trăise Max în toată viața lui. Îi amorțea toate simțurile, și, cu această femeie, nu putea gândi, nu putea decât să simtă. Să simtă plăcerea pe care i-o aducea trupului său. Să simtă emoția ce îi umplea inima de câte ori era cu ea.

Ea scânci, pierzându-și ritmul, cu trupul tremurând. El o strânse în brațe, trăgând-o mai aproape, pătrunzând adânc în ea, preluând controlul de acolo de unde ea îl pierduse. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său, lăsându-și capul pe umărul lui, iar el o simți încordându-se pe măsură ce trupul ei începea să își caute eliberarea. O simți când ajunse la punctul culminant, cu mușchii interiori contractându-se, strângându-l mai tare cu brațele, cu buzele lipite de gâtul lui. Lăsându-se în voia propriei plăceri, care îi învolbura sângele, se avântă în ea, mușchii încheștându-i-se în timp ce vibra și o făcea a lui.

Ea încercă să se desprindă de el, însă el o prinse, nedorind să rupă legătura fizică dintre ei. Amintindu-și de ceea ce se întâmplase ultima dată când făcuseră dragoste, iar ea plecase după aceea.

– Nu pleca încă, îi șopti în ureche. Aș vrea foarte mult să te am lângă mine.

Ea rămase nemișcată în brațele lui și apoi se aplecă, sărutându-l pe îndelețe.

– Sunt lângă tine, Max.

„Aș vrea să te am lângă mine pentru totdeauna“, ar fi vrut el să spună. Voia imposibilul.

Capitolul 14

Alex o muștruluisse strașnic.

Cel mai mult îl deranjase faptul că nu îl implicase, nu îi ceruse ajutorul și îi amintise de nenumărate ori că nu era nemuritoare, vrăjită ori de neatin. Că, deși el știa foarte bine că își putea purta singură de grijă, se pusese într-o poziție inacceptabilă. Mersese chiar atât de departe, încât bombănise că fusese al naibii de norocoasă pentru că Alderidge se dusesse acolo, cu toate că respectivei afirmații îi urmase un șir de blesteme, ce subliniau ideea că același bărbat reprezenta cauza problemei ce declanșase totul.

Elise își făcuse mai puțin auzită vocea, însă o îmbrățișase strâns și dispăruse repede la subsol. Ivory o găsisse mai târziu curățându-și carabina, ceea ce făcea numai când era supărată și agitată.

Max o condusesse acasă în acea noapte și în toate nopțile următoare. Nopti ce o lăsaseră oftând încântată, împlinită și mulțumită, mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze. Și acele interludii de pasiune se împleteau cu ore întregi de conversație, când își împărtășeau gânduri, secrete și râsete, în felul în care obișnuiau iubiții să se poarte în adăpostul intimității.

Chiar dacă nu vorbeau niciodată despre viitor. Despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla într-o săptămână, într-o lună sau într-un an. Poate că Ivory era prea egoistă pentru a forța lucrurile.

Sau poate era mult prea lașă. Sau poate, pur și simplu, nu voia să știe.

Uneori, el o vizita după-amiaza, fie și numai pentru a împărți o masă frugală ori o ceașcă de ciocolată sau de ceai, ca să se încălzească, vremea fiind încă umedă și rece, și, în acele zile, normalitatea ciudată și intimitatea tandră care îi învăluiau erau suficiente pentru a o face să simtă că inima avea să-i explodeze. Sentimentele ei trecuseră cu mult dincolo de limita dorinței fizice și a atracției. Ceea ce exista acum între ei era ceva la care Ivory nu știa cum să facă față.

Ceea ce era alarmant pentru o femeie care știa cum să facă față la orice.

În celelalte zile, când ea și Max erau despărțiți din cauza muncii și a distanței, se trezea holbându-se în gol, întrebându-se ce făcea el oare. Unde era. Se trezea numărând minutele până la lăsarea întinerului, când el se strecura în casa din Covent Square și în patul ei.

Ivory oftă, închizând jurnalul de pe biroul ei. Se simțea neliniștită și, indiferent cât de ocupată încerca să fie, mintea i-o lua razna.

– Este cineva aici care dorește să te vadă, ducesă, anunță Roddy din ușă, întrerupându-i transa.

Bucuroasă să fie distrasă, Ivory se ridică.

– Cine este?

– Spune că numele ei este Lady Beatrice.

– Ce? Ivory mai că se împiedică în poalele fustei.

– Să o conduc în...

Ivory trecea deja ca un vârtej pe lângă el. Oare ce făcea Beatrice aici? O sută de scenarii diferite i se învăteau prin minte, unul mai rău decât altul. Se năpusti pe coridor și dădu cu ochii de o tânără înfășurată într-o pelerină simplă, din lână, cu fața ascunsă de glugă.

– Milady, o salută Ivory. Ce faci aici?

Beatrice se întoarse, împingându-și gluga pe spate. Se uită ținută la Ivory, cu ochii triști.

– Vreau să te angajez, răspunse ea.

– Pentru ce naiba?

Dumnezeule Atotputernic, ce mai făcuse Beatrice acum?

– Vreau să îl faci să rămână.

– Poftim?

– Max. Pleacă. Vreau să îl faci să rămână. Fă orice este nevoie să faci! Scufundă-i corabia sau dă-i foc, pune să fie răpit, nu-mi pasă! Pe mine nu mă ascultă. Și nu vrea să rămână.

– Pleacă? Lui Ivory i se înmuieră picioarele.

– Credeam că ți-a spus.

– Nu. Nu a făcut-o.

Cu toate acestea, ea știuse, în adâncul sufletului, că avea să plece. Niciodată nu îi spusese altceva.

– *Odissea* este pregătită să navigheze?

Încerca să își dea seama cât timp mai avea de petrecut împreună cu el.

Beatrice flutură din mâini, cu o frustrare deșartă.

– Fratele meu spune că va fi gata la sfârșitul săptămânii.

Acele cuvinte o lovira ca o palmă peste față. Poate că Ivory nu știa ce anume exista între ei – nu găsea nici un nume, nici o etichetă pe care le-ar fi putut da legăturii ce se înfripase între ei doi. Însă știa un lucru. Și anume, că era departe de a se sfârși.

Beatrice sucea pe toate părțile un săculeț de mână.

– Am adus bani...

– Ține-ți banii, i-o trânti Ivory.

Ultimul lucru de care avea nevoie erau banii lui Maximus Harcourt, ca să se ocupe de Maximus Harcourt!

– Dacă îl poate împiedica cineva să plece, tu ești aceea, zise Beatrice cu jale. Am încercat să-i explic. Dar poate dacă nu aș fi făcut ce am făcut, poate dacă aș fi fost...

Ivory se întristă deodată.

– Fratele tău te iubește foarte mult, milady, spuse ea. Să nu te îndoiești niciodată de asta!

– Vreau numai să rămână. Măcar de data asta. Ca să pot ajunge să îl cunosc. În afară de mătușa Helen, el este singura familie pe care o mai am. Răsuca șnururile săculețului ei. Îl poți face să rămână?

– Mă îndoiesc foarte tare că pe fratele tău îl poate face cineva să facă ceva ce nu dorește, bombăni Ivory.

Însă avea să încerce. Pentru că nu numai Beatrice nu voia să îl piardă atât de curând după ce îl găsisse.

– Roddy!

Îi răspunse o tăcere deplină.

– Roddy, treci încoace! Știu că tragi cu urechea.

Se auzi un blestem foarte nerespectuos, și băiatul veni pe coridor.

– Nu aveți cum să mă fi auzit!

Ivory îi ignoră văicăreala.

– Adu-mi pelerina, dacă ești atât de amabil! Ieșim!

Soarele apunea cu repeziciune, luând cu el și ultima rămășiță de căldură slabă pe care le-o oferise. *Odissea*, ancorată acum pe cealaltă parte a portului, părea un stup ce roia de activitate, bărbații trebăluind pe punte și jos, în cală, pregătindu-i corabia pentru plecare, profitând la maximum de lumina tot mai difuză.

– E o domnișoară aici și vrea să te vadă, anunță unul dintre dogarii lui Max în timp ce trecea pe lângă el, rostogolind un butoi. Deși are bărbia aia hotărâtă, cu care n-ai vrea să ai de-a face când vine vorba de-o femeie.

– Unde? Max își ridică privirea din jurnalul pentru mărfuri și documente ale pasagerilor, pe care îl verifica.

– Pe docuri. Să nu zici că nu te-am avertizat! Bătrânul marinar îi făcu cu ochiul și își văzu mai departe de treabă.

Ochii lui parcurseră distanța dintre *Odissea* și depozite, distingând-o cu ușurință, deoarece era singura care nu se mișca. Inima îi tresări, și mâinile i se încleștară pe hârtiile pe care le ținea. Era atât de frumoasă, încât pur și simplu îi tăia răsuflarea!

Îi atrase atenția unuia dintre ajutoarele de timonier și scăpă de hârtii. Își croi drum spre docuri și o porni în jos, spre Ivory, repetând în minte tot ceea ce plănuse să îi spună. Ea îl așteptă răbdătoare să ajungă până la ea.

– Sora ta vrea să mă angajeze, începu ea, înainte ca el să apuce măcar să deschidă gura.

El se opri brusc, surprins.

– Ce? De ce?

– Vrea ca eu să te fac să rămâi în Londra.

– Ce?
 – Pleci?
 Max se trezi în defensivă.
 – Nu chiar acum. Va trece o bună parte din săptămână până să plecăm din port. Presupunând că vremea va fi de partea noastră, desigur.
 – Mmmm...
 Max se foi, stânjenit.
 – A sugerat să îți incendiez corabia.
 Privirea lui Ivory urmări liniile grațioase, puternice, ale corabei
 ei Companiei Indiilor.
 – Ce?
 – A sugerat, de asemenea, să pun să fii răpit.
 – Dumnezeu!
 Max își frecă fața cu palmele. Nu așa își imaginase că avea să se desfășoare acea conversație. Acelea nu erau nici pe departe lucrurile pe care dorise să i le spună lui Ivory.
 – Ce i-ai spus? întrebă el obosit.
 – Nu i-am spus nimic. Am venit aici ca să te întreb dacă ai plănuisit să pleci fără să-ți iei rămas-bun.
 – Ce? Nu! Nu, sigur că nu. Se întinse după mâinile ei și îi strânse tare degetele. Urma să îți spun la noapte.
 Expresia ei era de nedescifrat.
 El blestemă încet. Nu intenționase să poarte acea conversație acolo, dar se părea că Beatrice îi forțase mâna.
 Trase adânc aer în piept.
 – De asemenea, urma să te rog să vii cu mine.
 Fu rândul ei să fie surprinsă.
 – Poftim?
 – Pleacă din Londra! Vino cu mine în India!
 – Ca fiind ce?
 „Ca fiind femeia mea.” Îi stătea pe vârful limbii.
 – Nu știu, răspunse el, în schimb. Ne putem gândi la ceva.
 Ivory îl privi cu tristețe.
 – Nu pot.
 – De ce? tună el.
 – Munca mea este aici. Viața mea este aici.

– Viața ta ar putea fi alături de mine.
 – Ar putea. Își împleti degetele cu ale lui. Dacă ai rămâne!
 Max se simți cuprins de frustrare.
 – Și ce să fac? Să pretind că sunt duce?
 Zări în ochii ei o străfulgerare de mânie, chiar dacă fu repede stinsă de tristețe.
 – Tu te ascuți măcar ce spui? Ești duce. Și frate. Și nepot. Beatrice ar renunța la orice lucrușor drăguț pe care i l-ai dăruit vreodată, dacă asta ar însemna să rămâi. Și-ar da în schimb toate rochiile de bal, lecțiile de dans și fleacurile aurite, pentru oricât de puțin timp petrecut cu tine.
 – Beatrice îl vrea pe fratele din scrisorile pe care i le-am scris. Cel care trăiește numai aventuri. Va fi dezamăgită să descopere că nu-s eu ăla.
 – Nu-i drept! Pentru nici unul dintre voi.
 – Cred că eu sunt mai în măsură să decid asta. Știa că se încrunta. Nu pot rămâne!
 – Nu vrei să rămâi, îl corectă Ivory. Nu vrei să încerci.
 Max se îndepărtă de ea, degetele ei alunecând printre ale lui și umplând-o de o furie neputincioasă. Vorbise la fel ca Helen. Însă Ivory știa mai bine. Înțelegea că el nu își găsea locul acolo. Nicio dată nu ar fi făcut-o.
 – Ce bine-ți stă să vorbești!
 – Ce vrei să spui?
 – De ce nu vrei să îl părăsești pe acest domn Chegarre? tună el.
 Ce putere are asupra ta?
 Ivory închise ochii.
 Nu mai discutaseră despre el după noaptea aceea de la King. Numele lui nu mai fusese pomenit nici măcar o dată. Max se întreba acum de ce.
 – Îl iubești? Gândul îl trăsni repede, adânc și puternic. Încet, ea deschise ochii.
 – Nu înțelegi.
 Ea nu nega. Max simți cum ceva murea în sufletul lui.
 – Ai dreptate. Nu înțeleg.
 – Mi-am construit o viață aici, pentru mine, prin propriile puteri. Nu mai aparțin nimănui. Nu pot depinde de tine pentru

existența mea. Nu mă pot baza pe alții ca să trăiesc. Nu voi renunța la asta!

Nimic din toate astea nu avea sens, dar ceea ce avea sens era că îl alegea pe Chegarre în locul lui. După tot ce se întâmplase, după tot ce crezuse el că împărțaseau, ce crezuse el că ar fi fost posibil, ea îl alegea pe altul.

– Atunci, ar trebui să pleci. Fiindcă se pare că eu nu îți pot oferi ceea ce îți dorești. Eu nu îți pot oferi ceea ce îți poate oferi Chegarre.

Niciodată în viața lui nu se mai simțise Max atât de nenorocit decât atunci când rostise acele vorbe.

– Max, nu înțelegi...

– Vreau să fii fericită. Așa că pleacă! Te rog! O mare greutate i se lăsă pe piept, strivindu-i inima. Ai ales! Iar eu am ales la rândul meu.

Ivory îl privi lung, pielea devenindu-i aproape strălucitoare în lumina roșiatică a soarelui aflat la apus. Măinile ei se desprinseseră de ale lui, iar ea făcu un pas în spate. Acest lucru îi provocă lui aproape o durere fizică.

Ea îi scruta adâncimile ochilor.

– Îmi pare atât de rău, șopti.

– Și mie. *Doamne, nu voia să mai prelungească acel chin!* Rămas-bun, Ivory!

– Rămas-bun, Max!

Ea se întoarse să plece, trăgându-și pe cap gluga pelerinei, și, într-un minut, se pierdu în mulțime și în învălmășeală.

Iar Max nu mai simți... nimic. Se simți pe de-a-ntregul, complet gol pe dinăuntru. Ca și cum tot ceea ce îl definea dispăruse, lăsând în urmă numai o carapace goală, care putea încă să umble, să vorbească și să dea ordine echipajului. Urcă la bordul *Odiseei*, cu toate că, într-un anumit fel, corabia părea să nu îl mai întâmpine așa cum o făcea odată. De parcă până și grinzile îl judecau, pe el și alegerile pe care le făcuse.

Își îndesă adânc mâinile în buzunare, pentru a se feri de aerul rece, neștiind dacă avea să se mai simtă vreodată cu adevărat cald. Degetele lui atinseră marginile unei cărți de vizită

micuțe, uitate de mult. O scoase afară, netezind hârtia cu degetul mare, trecându-l peste cuvintele îngrijit tipărite. Chegarre și Asociații. Când ea i-o dăduse, în urmă cu o viață, el îi spusese că spera să nu o mai vadă niciodată. Și acum i se împlinea dorința. O pierduse în favoarea unui bărbat pe care nici măcar nu îl întâlnise.

„Însă niciodată nu a fost a ta cu adevărat, nu-i așa?”

Scoase un sunet de o profundă suferință, și degetele i se crispară, sfâșiind cartea de vizită. Ultimele raze de lumină aurie căzură pe marginile bucățelelor de hârtie când acestea se așternură pe punte, la picioarele lui, literele tipărite răsucindu-se și formând o grămadă dezordonată. Max se uită în jos la ele, o senzație stranie străbătându-l din cap până în picioare.

Amorțit, se aplecă, reșezând bucățile acolo unde căzuseră, întorcându-le pe față pe cele câteva care nimeriseră cu partea tipărită în jos.

Chegarre și Asociații.

Era un H. Și un E. Și un R.

Max se prăbuși în genunchi. Reșeză și restul bucăților de hârtie și se lăsă jos, acoperindu-și fața cu mâinile. Un șir amețitor de emoții diferite i se îngheșuia în inimă, lăsându-l dezorientat și nesigur. Căută cu disperare să identifice tot ceea ce îi umplea pieptul și îi pune un nod în gât. Admirație și uimire pentru femeia care se strecurase în viața lui. Ușurare și regret la adresa lui însuși; cu toate că erau emoții egoiste, nu erau mai puțin puternice.

Nu existase niciodată un domn Chegarre. Singurul care vorbise despre *domnul* Chegarre fusese Max, deoarece, din vreun motiv stupid, făcuse o presupunere stupidă, bazată pe... nimic. Nu existase niciodată un alt bărbat care să concureze pentru Ivory. Ea nu alesese un alt bărbat.

Se alesese pe ea însăși. Când Max îi forțase mâna, când se purtase ca oricare alt bărbat care ar fi vrut, pur și simplu, să o aibă, să o posede în condițiile lui, Ivory o alesese pe Ivory.

Chegarre nu era un bărbat. Chegarre nu era nimic altceva decât o anagramă.

Chegarre și Asociații.
Her Grace¹ și Asociații.

Capitolul 15

Pachetul sosi la o săptămână după ce Ivory îl părăsise pe Max la docuri.

Când îl lăsase stând în fața corabiei lui, fugise, orbită de lacrimi. Roddy, care așteptase, nevăzut, pe undeva, apăruse și o luase, pur și simplu, de mână, îndreptând-o, în tăcere, în direcția casei lor. Își ștersese ochii mânioasă, furioasă pentru că se lăsase cuprinsă de sentimente, când știa că era o greșeală. Știa că el nu i-ar fi îngăduit niciodată să îl posede, cum nici ea însăși nu putea fi posedată. Semănau prea mult ea și Max. Nici unul dintre ei nu dorea să fie prins într-o cușcă, împotriva voinței lui. Locul ei nu era în lumea lui, cum nici al lui nu era în lumea ei.

Așa că, atunci când Roddy intră în camera de lucru cu pachetul voluminos, înfășurat în hârtie simplă și legat frumos cu o panglică roșie, Ivory medita asupra necazurilor ei, nefericită.

– Ce este? întrebă ea plictisită.

– Habar n-am, răspunse Roddy.

– Păi, cine l-a livrat?

– Unu' din băieții lu' Gil. Îl așeză pe biroul din fața ei. Vreți să îl deschid?

Ivory ridică din umeri cu indiferență.

– N-ai decât.

Roddy zâmbi larg.

– Îmi place să deschid cadouri, zise el, atacând nodul cu degetele lui mici.

– Știu.

Panglica căzu în lături, iar el răsturnă pachetul, desfăcând hârtia. O cascadă de catifea se revărsă dinăuntru, de un albastru întunecat ca miezul nopții, tivită cu satin de aceeași nuanță.

Ivory se holbă la ea, transfigurată.

– Oprește-te, spuse ea.

Roddy își ridică privirea la ea.

– Ce este? întrebă el.

Ivory se ridică și se aplecă peste birou, degetele ezitându-i deasupra grămezii albastre. O luă cu mare grijă, materialul desfășurându-se și dezvăluind un guler larg de blană argintie.

– Este o pelerină, răspunse ea în liniștea apăsătoare.

– Pentru o nenorocită de regină? întrebă Roddy, sprâncenele arcuindu-se până îi ajunseră aproape de rădăcina părului.

Era exact așa cum i-o descrisese el în acea zi. Catifea albastră, tivită cu satin, sfârșindu-se cu ceea ce Ivory nu putea decât să își imagineze că era blană de vulpe argintie. Îi era teamă până și să se aventureze să ghicească ce anume însemna acel lucru.

– Mai este ceva, zise băiatul, întinzând mâna spre hârtie, cu ochii larg deschiși.

Ivory zări scânteierea verde înainte ca Roddy să apuce smaraldul pe care îl ținea acum în mână.

– Lucrați iarăși pentru prinț? întrebă el, întorcând nestemata imensă pe toate fețele între degetele lui mici.

– Nu, spuse Ivory.

– Atunci, de la cine este? se interesă băiatul.

Ivory nu putu decât să clatine din cap.

– Păi, este o scrisoare, ciripi Roddy îndatoritor, aplecându-se ca să ridice hârtia împăturită ce căzuse pe podea când deschisese pachetul.

Ivory o luă și ezită, aproape temându-se să o deschidă. O scrisoare, care să îi transmită că acel dar era un gest prin care el încerca să își reprime vreun sentiment de vină pe care l-ar fi avut din cauza plecării? Poate că îi trimisese și surorii lui una. Sau era altceva?

– Vreți să o deschid și pe asta, ducese? întrebă Roddy, uitându-se la ea din cale-afară de uluit.

– Nu.

Era ridicol! Despături hârtia și găsi două foi. Foarte încet, începu să citească. Citi ambele pagini de două ori și apoi le împături la loc, exact cum fuseseră, cu grijă.

– Ce spune?

¹ Excelența Sa, la genul feminin, în limba engleză, în original (n.tr.)

Ivory își dresă vocea.

– Roderick, te rog să dai fuga până la Finalul, îl îndemnăm ea pe un ton egal. Și vezi dacă îi poți găsi pe frații Harris. Am o treabă pentru ei, în seara aceasta, dacă sunt interesați.

– Mereu sunt interesați, își dădu cu părerea Roddy.

– Am o treabă și pentru tine.

Băiatul zâmbi larg.

– Să-mi iau haina!

Ea privi jos cu regret la frumoasa catifea. Nu avea cum să o poarte acolo unde se ducea.

– Adu-mi și mie pelerina, dacă tot te duci acolo. Ies.

Odiseea ridicase de mult ancora, dar *Azore* aștepta încă liniștită în port. Ivory aștepta la fel de liniștită, pe docuri, în fața vasului Companiei Indiilor, să își facă apariția căpitanul. Își muta coșul greu dintr-o mână în alta.

– Domnișoară Moore, strigă căpitanul Black, ivindu-se lângă balustrada punții și rânjind în jos la ea. Cu tricornul și barba lui, părea un personaj dintr-un roman. Ești chiar tu! Am crezut că inventau totul.

Se făcu nevăzut, numai pentru a apărea un minut mai târziu, pe docuri.

– Cărui fapt îi datorez această plăcere deosebit de încântătoare?

Făcu o plecăciune, scoțându-și pălăria străveche de pe cap.

– Ți-am adus cina.

– Cina?

Își îndreptă ținuta atât de repede, încât își pierdu echilibrul.

Ivory arătă spre coșul pe care îl ținea.

– Cred că îți sunt datoare cu o cină, ca parte a târgului nostru. Informația pe care i-ai oferit-o căpitanului Harcourt ne-a ajutat, într-adevăr, să o recăpătăm pe sora lui.

Black clipi, apoi afișă un alt rânjet larg.

– Deșteaptă și de onoare. Iubesc femeile care se țin de cuvânt!

– Bănuiesc că iubești o mulțime de femei.

– Adevărat.

Îi luă coșul cu deferență.

– Dar cuvântul tău este încă valabil? întrebă ea.

– Poftim?

– Mi-ai oferit odată o favoare. Mai este cazul?

– Bineînțeles că da! Ochii i se îngustară. De ce ai nevoie, domnișoară Moore?

Ivory îi zâmbi.

– Hai să discutăm despre acest lucru în timpul cinei, vrei?

Contele de Barlow era prost dispus.

Stătea cocoșat asupra cărților lui, privind cum monedele pe care le adusese se prefăceau în nimic. Din nou. Se încruntă, catalogând în minte ce mai rămăsese pe proprietățile lui și ar fi putut să vândă. Ura să negocieze cu acel nenorocit înfumurat de King, care scotocea prin comorile familiei lui ca o precupeață la piață, alegând numai obiectele cele mai însemnate și dându-le la o parte pe celelalte de parcă ar fi fost niște gunoaie.

Deși King îl scăpase de fata Harcourt, și, din câte știa el, acea problemă fusese de mult rezolvată. Barlow fusese atât de sigur că ea ar fi fost de acord cu orice i-ar fi cerut, când o găsisse pe jumătate dezbrăcată și fugind din casa ei! Zestrea ei ar fi fost răspunsul la toate problemele lui, iar el ar fi putut să joace rolul eroului care o salva de la ruină. Ar fi trebuit să îi fie recunoscătoare pe vecie. Însă, ca și în cazul acelui joc de cărți, nimic nu ieșise așa cum plănuiise.

În schimb, apăruse fratele ei, și, după prima tentativă eșuată, lui Barlow îi fusese clar că nu avea să existe nici o negocie pe acel front. Iar fata se dovedise a fi o nebună violentă, care refuza să asculte glasul rațiunii. Și apoi fusese prea târziu. Nu putuse să o lase să se întoarcă acasă. Și era mult prea laș ca să o omoare el însuși. Așa că făcuse singurul lucru logic și i-o oferise lui King.

Însă cele două sute de lire pe care le câpătase pentru deranjul lui aproape se sfârșiseră, restul aflându-se în fața lui, într-o grămadă jalnică. Se încruntă iarăși când îl zări pe Alexander Lavoie. Bărbatul se sprijinea de un perete din clubul său, supraveghind mulțimea ca o hienă nemiloasă ce era. Jupuiind de tot scheletele bărbaților și devenind astfel putred de bogat.

Dezgustat, Barlow se ridică de la masă, culegând în palmă puținul care îi mai rămăsese și dându-i drumul în săculețul prins

în talie. Nu mai avea nici un rost să stea. Aștrii nu erau de partea lui în acea seară. Barlow își luă haina și ieși în noapte. Se zgribuli de frig și o porni pe lungul drum spre casă. Nu făcuse mai mult de douăzeci și patru de pași, când un băiat se izbi de el.

– Vă cer iertare, spuse puștiul, înainte de a o lua la fugă în direcția opusă.

Barlow blestemă și își vârî mâinile în haină, numai pentru a-și da seama, cu o groază crescândă, că nu mai avea asupra sa ceasul de buzunar și săculețul. Se răsuci pe călcâie și observă că băiatul se vedea încă, mai înainte, pe trotuar. Cum îndrăzneă micul nemernic să ia ce nu era al lui? Cu un țipăt de mânie, Barlow se luă după hoț. Băiatul se întoarse și îl zări venind, apoi o zbughi pe o alee ce ducea în jos, spre râu.

Barlow îl urmă, mânat de o furie oarbă, doar pentru a se opri brusc la vederea a trei bărbați cu priviri amenințătoare, fiecare dintre ei ținând câte o spadă ce scânteia ușor în lumina lunii. Hoțul stătea în spatele lor, urmărindu-l cu interes.

Barlow înghiți cu greutate, cuprinzându-l frica.

– Mulțumesc, Roderick, zise cel mai înalt dintre bărbați. De aici ne ocupăm noi.

Barlow se trezi încet, cu capul bubuindu-i.

Unul dintre acei hoți îl lovise cu mânerul spadei, și ultimul lucru pe care și-l amintea era o explozie de durere, înainte ca totul să se cufunde în întuneric. Clipi în lumina slabă, încercând să se concentreze, dar capul i se învârtea încă și podeaua părea să se incline sub el. Zăcea întins pe o parte și realizează că nu mai avea haina. De fapt, nu mai avea nici una dintre hainele lui. În schimb, era îmbrăcat în haine aspre de țaran, niște bucăți de material scortos care îi făceau pielea ca de găină. Se ridică în capul oaselor, doar pentru a fi azvârlit într-o parte.

Așteptă ca podeaua de sub el să nu se mai miște, dar aceasta continuă să alunece și să se învântească, iar lui Barlow îi luă un minut îndelungat să își dea seama că nu era o urmare a loviturii de la cap. Podeaua se mișca sub el. Se chină iarăși să se ridice în capul oaselor, tresărind din cauza durerii de cap și a senzației de greutate care îi strângea stomacul.

O rază de lumină străpunse deodată întunecimea, și se ivi o siluetă umană.

– Ah, frumoasa mea adormită se trezește, spuse un bărbat.

Barlow își ridică privirea. Silueta avea ceva pe cap, o pană lungă fâlfâind în curenții de aer ce se învârteceau acum în jurul lor.

– Mă aflu pe o corabie? întrebă Barlow, cu o groază crescândă. Bărbatul răs.

– Nu te prea putem subestima, nu-i așa?

– Nu mă pot afla pe o corabie, croncăni Barlow.

– Vei fi încântat să afli că te-am făcut ucenicul șefului de echipaj, continuă bărbatul, ca și cum nu îl auzise. Poți începe imediat.

– Știi cine sunt eu? tună Barlow.

Trebuia să fie o greșeală. Nu era sigur unde se afla. Însă cu siguranță nu se afla unde ar fi trebuit să fie.

– Da. Tocmai ți-am spus. Ești ucenicul șefului meu de echipaj. Pronunță fiecare silabă tare și răspicat.

Barlow sări în picioare, dându-și seama cu întârziere că îi dispăruseră și cizmele.

– Sunt contele de Barlow, rosti cât de tare îi permitea durerea de cap. Și cer să vorbesc cu căpitanul.

– Ei bine, eu sunt acela, i se răspunse pe un ton vesel. Îmi poți spune „căpitanul Black“. Sau doar „căpitane“, este la fel de bine.

Barlow clipi.

– Nu m-ai auzit? Sunt contele de Barlow.

– Da, da. Tot spui asta. Bărbatul făcu o pauză, scărpînându-și barba. Din păcate, nimănui de la bord nu îi pasă. Singurul lucru de care le va păsa va fi cât de repede vei învăța care îți sunt îndatoririle. Dacă nu te vei da pe brazdă până ajungem la Cape, le-am spus oamenilor mei că te pot da ca hrană rechinilor. Se opri, măsurându-l din priviri pe Barlow. Îți voi acorda încă o oră sau două ca să te odihnești înainte să începem să te educăm. Arăți încă puțin cam palid.

Corabia se clătină sub picioarele lui, iar Barlow căzu în genunchi, cuprins de disperare.

– Fii atent, totuși, la șobolanii de aici, de jos, îl avertiză Black. Pot deveni puțin cam obraznici. Mă voi întoarce la tine în curând. Se întoarce ca să plece, dar se opri. Oh, și încă un lucru!

Barlow se uită în sus la el, sfârșit.

Black zâmbi.

– Din partea lui Lady Beatrice și a lui însuși, căpitanul Harcourt îți transmite toate cele bune.

Capitolul 16

Ceasul Edward East din salonul ei bătu ora, iar ecoul se răsfrânse pe coridor și în camera de lucru unde Ivory stătea la birou.

Avea în față o singură foaie de hârtie, așezată exact la mijlocul biroului. Ecoul bățăilor ceasului de-abia se stinsese când Roddy apărură în cadrul ușii.

– Ducele de Alderidge a venit pentru întrevvedere programată, spuse el.

Inima lui Ivory începu să bată mai tare, și în stomac simți mii de fluturi.

– Te rog să îl conduci înăuntru, Roderick!

Băiatul dispărură și, după un minut, fu înlocuit de silueta înaltă a lui Maximus Harcourt. Era îmbrăcat așa cum fusese când îl văzuse ea pentru prima oară, purta pantaloni aspri și ghete, o cămașă uzată din lână și un palton ros. Își lăsase părul liber, ajungându-i până la umeri, și nu se bărbierise de mai multe zile. Arăta exact ca un pirat. Arăta perfect.

– Sper din suflet că am ajuns la timp, spuse el.

Degetele lui Ivory îi erau încheștate printre fuste. Cu un real efort, și le descleștă și îi făcu semn spre scaunul liber din fața biroului.

– Sigur că da. Te rog, ia loc!

Max se apropie de birou și se așeză pe scaun. Ochii i se opriră pe hârtia de pe biroul ei.

– Văd că mi-ai primit scrisoarea.

– Așa este. Am primit și pelerina. Este frumoasă.

– Am comandat-o pentru o femeie frumoasă.

Se așternu tăcerea în timp ce se priveau unul pe altul, pe deasupra biroului. Dumnezeu, el îi tăia răsuflarea! Și era acolo, în camera ei de lucru. Nu lăsându-se purtat de vânturile din Atlantic.

– Cum s-au descurcat frații Harris? întrebă Max, rupând tăcerea asurzitoare.

– Destul de bine. Cu toate că nu prea știau ce să facă cu un smarald de mărimea aceea.

– Am încredere că se vor lămuri. Aș vrea să cred că va fi suficient ca să îi împiedice să mai hărțuiască pe altcineva, pentru foarte mult timp.

– Așa ar trebui, aprobă ea. Voi avea grijă să le amintesc acest lucru din când în când.

– Și căpitanul Black? Sper că nu a fost dificil.

– Nu.

– Nici nu am crezut că avea să fie. Este complet fermecat de tine.

– Mmmm...

Se așternu din nou tăcerea.

– Este potrivită? întrebă el, în sfârșit.

– Poftim?

– Lista mea de recomandări. Făcu un semn spre hârtia ce se afla între ei. Mă pricep la mânuirea spadei și am o experiență excelentă cu tunurile, deși probabil nu ai foarte des de-a face cu armele grele. Nu mă deranjează deloc înălțimile. Frânghii, scripeți și altele asemenea. Pot vorbi bine în trei limbi străine, în încă una mai puțin bine, dar destul cât să comand o bere. Am relații excelente în marina britanică și în Compania Indiilor Orientale. Bănuiesc că, luna aceasta, acele relații se vor extinde și în Casa Lorzilor. Adică, după ce voi începe să particip la ședințe.

– Max...

– Mai nou, am descoperit că sunt capabil să îmbrac la loc cadavre și să pun în scenă morți accidentale. Am învățat valoarea reținerii inteligente și a răbdării atente, și, ce este mai important, am învățat toate aceste lucruri de la cea mai bună.

– Ce înseamnă asta, Max? întrebă Ivory.

El o privi lung.

– Nu este evident? Este o cerere.

Ivory se chinuia să respire normal.

– O cerere?

– Da.

– Pentru ce anume?

Max se aplecă, cu ochii limpezi, cenușii, ațintiți asupra ei.

– Pentru Chegarre și Asociații.

– Vrei ca eu să-ți dau o slujbă?

– Vreau mai mult decât o slujbă, Ivory. Vreau orice ești tu dispusă să-mi dai. Orice îți dorești tu să fii. Te vreau în orice condiții vei stabili tu.

O, Doamne! Un sâmbure de speranță era sădit adânc în inima ei și, cu fiecare cuvânt al lui, din el se desfășura câte o mlădiță firavă, cuprinzându-i cu băgare de seamă pieptul.

– Dar cum rămâne cu *Odissea*?

– A plecat fără mine. Își trecu palmele peste coapse și ridică din umeri. Se va întoarce peste doi ani.

Ea își mușcă buza, străduindu-se să-și țină firea.

– Beatrice trebuie să fi fost peste măsură de încântată.

– A fost. Dintr-odată, m-am trezit că sunt reticentul destinatar pentru nenumărate invitații la evenimente la care se pare că ea este de părere că fratele ei ar trebui să o însoțească.

– Mmmm... Și Lady Helen? Ea cum a reacționat?

– Lady Helen a plecat ieri din Liverpool pe un vas de pasageri, cu destinația Boston. Și-a luat cu ea o însoțitoare, două cufere și o cutie îngrozitor de ridicolă, plină cu orhidee purpurii. Se pare că are niște treburi neterminate acolo.

– Înțeleg.

– Serios? Max se ridică, înconjurând biroul și lăsându-se să cadă într-un genunchi în fața ei. Sunt dispus să încerc să fiu duce. Și fratele pe care îl merită Beatrice. Însă nu pot face asta dacă nu simt că locul meu este undeva. Iar locul meu este lângă tine.

Ivory simți cum emoția îi pune un nod în gât și îi pârjolea pleoapele. Întinse mâna și îi atinse chipul, iar el îi prinse mâna și i-o duse la buze.

– Da, șopti ea. Așa este.

– Asta înseamnă că ai un post pentru mine?

– Am avut un post pentru tine din ziua în care ai dat buzna în viața mea ca un taur din Smithfield într-un magazin de porțelanuri, răspunse ea cu voce tremurătoare.

El închise ochii o clipă, strângându-i mâinile.

– Am crezut că te-am pierdut.

– După cum se vede, nu m-am dus prea departe.

– Te iubesc, Ivory Moore! Sper că știi asta.

O cuprinse o bucurie care nu semăna cu nimic altceva din ce mai trăise ea vreodată.

– Și eu te iubesc!

– Să nu te schimbi niciodată ca să-mi faci mie pe plac! Promi-te-mi asta!

– Promit!

Max se ridică și o trase și pe ea de pe scaun. Se aplecă și o sărută, un sărut dulce, tandru. Se retrase ușor și întinse mâna după pelerina din catifea albastră așezată pe spătarul scaunului ei. Cu mișcări foarte calculate, o întinse pe birou.

– Niciodată nu ar fi trebuit să îți cer să alegi între Chegarre și mine, spuse el, îndreptându-și umerii.

– În legătură cu asta...

– Nu se va mai întâmpla niciodată. Aceasta este promisiunea pe care ți-o fac eu.

– Max, este ceva ce ar trebui să știi...

– Într-adevăr. Ca, de pildă, ce frumos arată Chegarre în catifea albastră? Sau cu cât mai frumos ar arăta goală, în catifea albastră?

Ivory încrămeni.

– Știi.

– Nu știam. Și aproape că mi-a luat prea mult timp să îmi dau seama. Trăgea de copcile și de șnururile rochiei ei. Dar acum, când secretul tău este și al meu, intenționez să îl folosesc din plin în avantajul meu.

Rochia îi căzu la picioare, iar mâinile lui se aflau pe trupul ei, căldura lui arzând-o prin materialul subțire al cămășuței.

Devenea din ce în ce mai greu să gândească.

– Cum?

– Mai întâi, o să te sărut, spuse el, cu gura la o răsuflare distanță de a ei.

Degetele lui îi împingeau cămășuța de pe umeri. Pânza alunecă pe podea, iar Max o prinse de talie, apoi o așeză cu blândețe pe biroul acoperit de catifea.

– Și apoi o să fac dragoste cu tine. Aruncă o privire către biroul ei, cu un zâmbet poznaș. De foarte mult timp am vrut să fac asta!

Ivory își ridică privirea spre el, cuprinzându-i chipul în palme.

– Atunci, fă-o!

– Îmi dai iarăși ordine, domnișoară Moore?

Ea se uită în sus la el, simțind că se pierdea în iubirea ce strălucea în ochii lui.

– Da.

Mulțumiri

Orice carte este rezultatul unui efort colectiv, iar aceasta nu face excepție. Un „Mulțumesc!” uriaș agentului meu, Stefanie Lieberman, editorului meu, Alex Logan, și întregii echipe a editurii Forever, pentru ajutorul oferit la conturarea fiecărei povești. Și, ca întotdeauna, cea mai adâncă recunoștință soțului meu, care și-a petrecut ore întregi încercând să îi convingă pe băieți că este mai bine să își exerseze loviturile de hochei pe gheață cât mai departe de biroul meu. Măcar atunci când scriu.